

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 512 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Όλο και πιο επικίνδυνο το αντεργατικό-αντιλαϊκό καθεστώς

Κυβέρνηση ακρίβειας, καταστολής, πολέμου

Εργαζόμενοι
Όλοι στην απεργία 20 Νοέμβρη

σελ. 4

Παλαιστίνη
Μπλόκο λιμενεργατών στα πολεμοφόδια

σελ. 12

ΗΠΑ
Εκλογές σε εμφυλιοπολεμικό κλίμα

σελ. 13

Ιστορία
Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

σελ. 14

Να μην απελαθεί στην Τουρκία ο αγωνιστής πολιτικός πρόσφυγας Ali Ercan Gökoğlu

Το ελληνικό κράτος, σε συνεργασία με τον ιμπεριαλισμό και το τουρκικό κράτος, δεν χάνει ευκαιρία να επιτεθεί στους επαναστάτες της Τουρκίας. Η ελληνική αστυνομία επιτέθηκε και συνέλαβε επαναστάτες που πήγαιναν στη Χαλκίδα για καλοκαιρινή κατασκήνωση, επιτέθηκε, βασάνισε, συνέλαβε τους αγωνιστές. Τους ασκήθηκε δίωξη για 4 πλημμελήματα αυτά της αντίστασης κατά της αρχής, απείθειας, φθοράς και βίας κατά αστυνομικών υπαλλήλων, αλλά δεν τους επιδόθηκε ποτέ κλήση για δικαστήριο, ούτε στους ίδιους ούτε στους συνηγόρους τους με αποτέλεσμα να καταδικαστούν ερήμην σε 3 χρόνια και 9 μήνες! Η έφεση τους απορρίφθηκε ως εκπρόθεσμη και εν τέλει η ποινή τελεσιδίκησε οριστικά.

Οι επαναστάτες, οι οποίοι δεν είχαν ενημερωθεί για κανένα στάδιο της δίκης, δεν είχαν

και το δικαίωμα να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Με αυτή την άδικη απόφαση συνελήφθησαν 5 αγωνιστές από την Τουρκία και οδηγήθηκαν σε διάφορες φυλακές ανά την Ελλάδα. Η υπόθεση αυτή ήταν μια ενορχηστρωμένη επίθεση της «αντι»τρομοκρατικής και ευρύτερα του ελληνικού κράτους για να κρατάει δέσμιους τους αγωνιστές από την Τουρκία, σε συνεργασία με το τουρκικό κράτος και τον ιμπεριαλισμό.

Μετά από πολιτικές και νομικές μάχες καταφέραμε να μετατρέψουμε την ποινή της Χαλκίδας σε χρηματική ποινή έτσι ώστε να απελευθερωθούν οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες. Αν και οι ποινές εξαγοράστηκαν, οι κρατούμενοι δεν απελευθερώθηκαν αμέσως. Η αστυνομία διέταξε τη διοικητική κράτηση των κρατούμενων μας Şadi Naci Özrolat, Ali Ercan Gökoğlu και Hazal Seçer

με το σκεπτικό ότι «αποτελούν απειλή για τη χώρα». Οι αποφάσεις αυτές προσβλήθηκαν στα διοικητικά δικαστήρια και οι αγωνιστές Şadi Naci Özrolat και Hazal Seçer. Τέλος, συνεχίζεται η απόφαση απέλασης και διοικητικής κράτησης κατά του Ali Ercan Gökoğlu. Οι πρόσφυγες στο διοικητικό δικαστήριο δεν έγιναν δεκτές και αποφασίστηκε να συνεχιστεί η κράτηση. Όπως και οι αντιρρήσεις στο Διοικητικό Δικαστήριο των Χανίων για την απέλαση δεν έγιναν δεκτές και αποφασίστηκε η απέλαση του! Ο Ali Ercan Gökoğlu κινδυνεύει με άμεση απέλαση στην Τουρκία!

Ο Ali Ercan Gökoğlu ξεκίνησε απεργία πείνας επ' αόριστον από τις 5/10 εναντίον αυτής της νομικής τρομοκρατίας που συνεχίστηκε εναντίον του. Αυτή τη στιγμή κρατείται στο Αλλοδαπών, στην Πέτρου Ράλλη στην Αθήνα.

Καλούμε όλες τις οργανώσεις, τις συλλογικότητες, τα συνδικάτα, τις ενώσεις, τους συλλόγους και τα άτομα να σταθούν αλληλέγγυοι στον Ali Ercan Gökoğlu, να απαιτήσουν την ελευθερία του και τη μη απέλαση του και να αυξήσουν την αλληλεγγύη απέναντι στη νομική τρομοκρατία του ελληνικού κράτους. Να στηρίξουν την συγκέντρωση την Τρίτη 05/11/2024, στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, 18.00, Μετρό Κατεχάκη. Να προτάξουμε τη Διεθνιστική αλληλεγγύη ενάντια στις επιθέσεις ελληνικού, τουρκικού κράτους και ιμπεριαλισμού.

Ο αγωνιστής δημοσιογράφος από την Τουρκία ALI ERCAN GÖKOĞLU πρέπει να απελευθερωθεί αμέσως!

Επιτροπή Αλληλεγγύης για τους Αγωνιστές από την Τουρκία

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

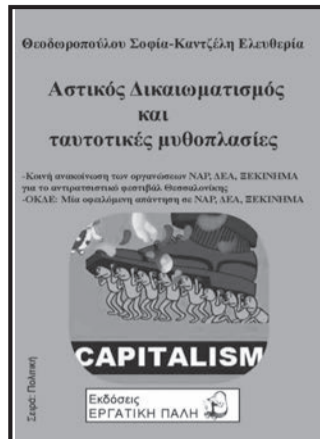
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αστικός Δικαιωματισμός και Ταυτοτικές Μυθοπλασίες**

Συγγραφείς: Θεοδωροπούλου Σοφία,
Καντζέλη Ελευθερία

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2024

Σελίδες: 88

Τιμή: 5 ευρώ

Η συγκεκριμένη έκδοση εντάσσεται στην προσπάθεια της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) να απαντήσει στον αστικό ατομικό δικαιωματισμό από τη σκοπιά του επαναστατικού μαρξισμού. Ο αστικός ατομικός δικαιωματισμός, μαζί με τα ταυτοτικά κινήματα και την πολιτική ορθότητα αποτελούν όψεις της ίδιας ιδεολογίας, του μεταμοντερνισμού. Μια ιδεολογία που έχει πάρει πλέον μεγάλες διαστάσεις, σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής και έχει εξελιχθεί σε σοβαρή σύγκρουση για το περιεχόμενο της πολιτικής, της εκπαίδευσης, των ανθρώπινων σχέσεων και του πολιτισμού, ιδιαίτερα στις δυτικές κοινωνίες.

Ο αστικός ατομικός δικαιωματισμός θέτει στο στόχαστρο και απειλεί με ξηλωμα τις συλλογικές διεκδικήσεις και κατακτήσεις του εργατικού κινήματος και όλων των κοινωνικών κινήματων (μαζί και του γυναικείου). Δεν χωράει εδώ η σιωπή ή η αφέλεια του τύπου «δεν ήξερα, δεν είδα», ούτε μεσοβέζικες λογικές «ναι μεν αλλά», από τις οποίες δυστυχώς πάσχουν πολλές δυνάμεις της Αριστεράς και άκρας Αριστεράς.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καϊνά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Κλείνοντας την αρθρογραφία όπως και όσα ελέγχθηκαν στο διήμερο εκδηλώσεων της ΟΚΔΕ (12-13/10/2024) για τα 90 χρόνια της οργάνωσής μας και του τροτσκισμού (σύντομα θα εκδοθούν από τις Εκδόσεις Εργατική Πάλη), θα αφιερώσουμε ένα μικρό κείμενο για ορισμένες ιστορικές ανακρίβειες ή και «διορθώσεις» που έχουν γραφτεί για την πολιτική και τη δράση του ρεύματος μας. Σήμερα βέβαια, ό,τι είχε ειπωθεί και γραφτεί στο παρελθόν – και για τις δικές τους θέσεις – έχει αναρθεί, άλλοτε πλήρως άλλοτε με μισόλογα, στα βασικά του σημεία. Έχουν αναρθεί και χαρακτηριστεί ως λάθη οι αναλύσεις και η στρατηγική της 6ης Ολομέλειας του '34, η θεωρία των σταδίων, η πολιτική και τακτική των λαϊκών και απελευθερωτικών μετώπων, η πολιτική του ΚΚΕ και γενικότερα του σταλινισμού και των σταλινικών κομμάτων στο Μεσοπόλεμο και τον Β' Π.Π. (συμμαχίες, συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις, ΕΑΜ κ.λπ.), η πολιτική της Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής (ΕΔΑ), η πολιτική κατά την περίοδο της δικτατορίας, η πολιτική του Αντιιμπεριαλιστικού Αντιμονοπωλιακού Δημοκρατικού Μετώπου (ΑΑΔΜ) κ.ά., δηλαδή, περίπου, όλες οι θέσεις που υποστήριξε το ΚΚΕ για πάνω από 80 χρόνια. Όπως γράφει και Γ. Πετρόπουλος (Εργατικός αγώνας, 25/7/2016) για το «σχήμα της ιστορίας που χρησιμοποιεί» η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ: «*Το δανειστήκε εξ ολοκλήρου από τους τροτσκιστές όπως το είχε κατασκευάσει ο Π. Πουλιόπουλος πριν 82 χρόνια και το αναπαρήγαγαν στη συνέχεια οι διάφορες τροτσκιστικές πολιτικές κινήσεις*».

Ιστορικές ανακρίβειες και «διορθώσεις»

1. Σήμερα δεν υπάρχει κανένας ιστορικός που να εκθειάζει το ΕΑΜ, ούτε και το ίδιο το ΚΚΕ και αντίθετα όλοι επισημαίνουν πόσο καταστροφική ήταν η πολιτική του. Υπάρχουν κάποιοι ελάχιστοι, όπως κυρίως τα απολιθώματα του *Εργατικού Αγώνα* (και ορισμένοι *μαοσταλινικοί*) που υπερασπίζονται το ΕΑΜ, είναι αλήθεια όλο και λιγότερο, «δεχόμενοι» κάποια λάθη του. Το παράδοξο είναι ότι υπάρχουν και μερικοί (όλο και λιγότεροι) τροτσκίζοντες ή και κεντριστές που υποστηρίζουν ακόμη ότι οι τροτσκιστές έπρεπε να πάνε στο ΕΑΜ ή

Μερικές σελίδες της ιστορίας της ΟΚΔΕ και του Τροτσκισμού

λίγο πιο κομψά ότι θα έπρεπε να έχουν προσαυτολισμό προς το ΕΑΜ, η ακόμη χειρότερα οι τροτσκιστές πήγαν στο ΕΑΜ (που είναι ψέμα).

Πριν δούμε τι έκαναν οι τροτσκιστές εκείνη την περίοδο χρειάζεται να αναφέρουμε τι ακριβώς ήταν και υποστήριζε το ΕΑΜ, πράγμα που καθιστούσε απαγορευτική την είσοδο σε αυτό οποιουδήποτε επαναστάτη μαρξιστή. α) Η επίσημη διακήρυξη του «Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ» αναφέρει, «ο σημερινός αγώνας του λαού μας στο περιεχόμενό του δεν μπορεί να είναι τίποτ' άλλο, παρά απελευθερωτικός [...] ο σημερινός αγώνας δε μπορεί, παρά να είναι παλλαϊκός, ν' αγκαλιάσει όλα τα στρώματα του λαού, και τον εργάτη, και τον αστό, και τον αγρότη και το διανοούμενο [...] ο αγώνας αυτός χαρακτηρίζεται σαν αγώνας εθνικός». β) Ο Μ. Μαΐλης, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ, μας υπενθυμίζει (Ριζοσπάστης, 7 Οκτωβρίου 2012 ότι, «στο πρώτο διάγγελμα της ΠΕΕΑ (σ.σ. κυβέρνηση του Βουνού) προς τον ελληνικό λαό, η ατομική ιδιοκτησία κατοχυρωνόταν ως δικαίωμα, και ακόμη ότι «στον Γ. Παπανδρέου είχε προταθεί να αναλάβει την ηγεσία του ΕΑΜ, αλλά αυτός αρνήθηκε». γ) Η γνωστή δήλωση του Γιώργη Σιάντου (Γραμματέα της ΚΕ του ΚΚΕ) στην ΠΕΕΑ, το 1944: «Στην Ελλάδα δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε σοσιαλισμό κι αν ακόμα όλος ο κόσμος μας πει πάρτε την και κάνετε σοσιαλισμό. Η ωρίμανση των συνθηκών οδηγεί σε αστικοδημοκρατικές λύσεις». δ) Ο Θ. Χατζής (Γραμματέας του ΕΑΜ και κορυφαίο στέλεχος του ΚΚΕ) στο έργο του *Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε*, σημειώνει, «*Η Πράξη 12 της ΠΕΕΑ, που αναφερόταν στις διατάξεις για τη Λαϊκή Δικαιοσύνη ξανάφερνε σε ισχύ το πριν την κατοχή ιδιωτικό και ποινικό Δίκαιο*». Παρακάτω γράφει, «Όλα τα μέτρα που πήραν ήταν υπέρ του αστικού καθεστώτος και μάλιστα του παλιού υπανάπτυκτου τύπου και της υποτέλειας στους Άγγλους». ε) Ο Β. Μπαρτζώτας (στέλεχος του ΚΚΕ), γράφει «*Οι εργάτες σήμερα πληρώνονται λιγότερο απ' ό,τι επί Γερμανών*» και «*οι μισθοί έπεσαν κάτω από*

τα επίπεδα τα κατοχής». στ) Ο Δημήτρης Μαριόλης στο βιβλίο του (*Η αδύνατη ταξική ανακωχή*, εκδ. ΚΥΜ, 2015) γράφει για την πολιτική της λαϊκομετωπικής κυβέρνησης: σκληρή λιτότητα ή και μνημόνια: Μειώσεις μισθών, απολύσεις «πλεοναζόντων» δημοσίων υπαλλήλων, κίνητρα στους βιομήχανους για να βάλουν, τάχα, «μπροστά την παραγωγή», απίστευτη ρεμούλα με τους πόρους της διεθνούς βοήθειας. ζ) Τα ίδια λένε και τα τροτσκιστικά έντυπα της εποχής: Διεθνιστής του ΚΚΔΕ (φύλλο 18 και 19, Νοέμβριος 1944, σελ 276-281 και 290-291 αντίστοιχα), στο «Προλετάριος» και «Διεθνιστής» της Κατοχής, εκδ. Εργατική Πάλη.

Οφείλουμε να πούμε ότι καμία τροτσκιστική οργάνωση και οι τρεις κυριότερες (ΚΚΔΕ, ΔΕΚΕ, Ομάδα Καρλιάφτη) δεν πήραν απόφαση να πάνε/προσχωρήσουν στο ΕΑΜ και ευτυχώς, γιατί θα εύρισκαν ταπεινωτικό και μαρτυρικό θάνατο από τους δολοφόνους της ΟΠΛΑ. Αυτή την θέση δεν την άλλαξαν ποτέ παρά τις πιέσεις/απόφαση της Διεθνούς. Όσοι πήγαν — ήταν πάρα πολύ λίγοι (δεν πρέπει να ξεπερνάνε τους 5-6, που εκτός του Στ. Βερούχη δεν ήταν γνωστοί τροτσκιστές) πήγαν με δική τους απόφαση, κράτησαν την ταυτότητά τους κρυφή, δεν πρόσφεραν τίποτα στην υπόθεση της επανάστασης και όταν αποκαλύφθηκαν δολοφονήθηκαν φρικτά. Είναι γνωστό ότι πήγαν πολλοί αρχιομαρξιστές, οι οποίοι στη μεγάλη τους πλειοψηφία δολοφονήθηκαν από την ΟΠΛΑ.

2. Στο βιβλίο «*Ελληνικός Τροτσκισμός, ένα χρονικό 1923-1946*, των Δ. Κατσορίδα, Δ. Λιβιεράτου, Κ. Παλούκη, σελ. 92-93, εκδ. Εργατική Πάλη, αναφέρεται: «*Η πολιτική και ηθική ανωτερότητα όλων των αντιπολιτευόμενων στο ΚΚΕ οργανώσεων φάνηκε στο γεγονός πως, παρά τις δολοφονίες που υπέστησαν από τον σταλινισμό, οι οικογένειες των θυμάτων δεν υπέβαλαν μηνύσεις. Οι τροτσκιστικές οργανώσεις τους παρότρυναν να μην υποβάλουν, επειδή οι θεώρησαν τις δολοφονίες αυτές ενδοταξική διαμάχη μεταξύ εργατικών οργανώσεων και δεν θα έπρεπε*

να δώσουν επιχειρήματα στον ταξικό εχθρό να χτυπήσει το εργατικό κίνημα». Νομίζουμε ότι αυτή απόφαση/οδηγία που έδωσαν οι τροτσκιστικές οργανώσεις (αν είναι αλήθεια) προς τις οικογένειες των δολοφονημένων, καθορίστηκε μάλλον από τις συγκεκριμένες συνθήκες και σε κάθε περίπτωση δεν έχει σχέση με «πολιτική και ηθική ανωτερότητα» ή και «ενδοταξική διαμάχη». Μιλάμε για τις πιο αποτρόπαιες δολοφονίες, που ήταν βάνουση βεβήλωση των ηθικών και πολιτικών αρχών του εργατικού κινήματος και της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Και ακόμη, οι δολοφονίες αυτές δεν αφορούσαν/αφορούν μόνο τις οικογένειες, γιατί εξοντώθηκε ένα σημαντικό μέρος του ανθού του εργατικού κινήματος.

3. Κατά καιρούς (τις τελευταίες δεκαετίες όχι τόσο πολύ όσο παλαιότερα) έχει γίνει κριτική στους τροτσκιστές για τους ενδοιασμούς (παρόμοιες είχε και το ΚΚΕ) που είχαν για το αντάρτικο. Το θέμα δεν είναι τόσο απλό και εύκολο ώστε να μπορεί να ξεπερδευτεί κάποιος με διαστρεβλώσεις και συκοφαντίες όπως *αντιτάχθηκαν στην ένοπλη αντίσταση στους φασίστες κατακτητές, συνολικά στη δράση του αντάρτικου κ.ά.*, που δυστυχώς τα αναπαράγουν και ορισμένοι τροτσκίζοντες και κεντριστές. Σε κάθε περίπτωση, η τακτική του αντάρτικου — όχι ότι αποκλείεται αλλά — δημιουργεί πολλά προβλήματα γύρω από το χαρακτήρα της επανάστασης, όπως βέβαια και δεν την δικαιώνει απέναντι στις παραδοσιακές προλεταριακές μορφές πάλης.

Η επικράτηση του ΕΑΜ/ΚΚΕ και των ΚΚ άλλων χωρών δεν οφείλεται σε σωστή ή ανώτερη πολιτική τους (σήμερα όλοι αναγνωρίζουν, ακόμη και το ίδιο το ΚΚΕ, ότι ήταν πέρα για πέρα λανθασμένη και η χειρότερη που θα μπορούσε να υπάρξει), αλλά σε ορισμένους παράγοντες που έχουν αναλυθεί διεξοδικά από το κίνημά μας και που καθόρισαν την πορεία της παγκόσμιας επανάστασης, μετά την επικράτηση του σταλινισμού.

Οι έλληνες τροτσκιστές έκαναν ό,τι μπορούσαν (ακόμη και αντάρτικες ομάδες) και ό,τι θα μπορούσε να κάνει κάθε επαναστατική μαρξιστική οργάνωση. Αυτός είναι ένας από τους βασικούς λόγους που επέζησε ο τροτσκισμός και, όσοι κληρονομήσαμε αυτή την παράδοση — που είναι πια παράδοση όλου του εργατικού και επαναστατικού κινήματος — είμαστε υπερήφανοι.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ηπραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, πέρα από τα παχιά λόγια των νεοφιλελεύθερων για «ανάπτυξη», φαίνεται και στην αύξηση του εμπορικού ελλείματος. Η ΕΛΣΤΑΤ ανακοίνωσε ότι το εμπορικό ισοζύγιο κατέγραψε έλλειμμα 22 δισ. ευρώ το οκτάμηνο του 2024. Η συνολική αξία των εξαγωγών στο διάστημα Ιανουαρίου – Αυγούστου 2024 ανήλθε στα 33,7 δισ. Ευρώ, ενώ η αντίστοιχη αξία των εισαγωγών ανήλθε στα 55,72 δισ. ευρώ. Τουτέστιν το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου ανήλθε σε 22 δισ. ευρώ, παρουσιάζοντας αύξηση κατά 7,7% σε σχέση με το ίδιο διάστημα του 2023. Για να κατανοήσουμε το μέγεθος της εγκληματικής διαχείρισης της ΝΔ, το 2022 το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου έφτασε στο ποσό των 20,15 δισ. ευρώ και για το 2024 θα κλείσει με τουλάχιστον 33,3 δισ. ευρώ.

Ηέρευνα του αμερικανικού ομίλου Boston Consulting Group, που συμπεριέλαβε 7.000 καταναλωτές, διαπίστωσε ότι οι Ευρωπαίοι περικόπτουν τα έξοδά τους. Το 73% των Ευρωπαίων έχει αισθανθεί «στο πετσί» του την ακρίβεια σε αγαθά και υπηρεσίες το πρώτο εξάμηνο του έτους. Ειδικότερα, το 25% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι το εισόδημά του μειώθηκε το πρώτο εξάμηνο του 2024, ενώ το 28% δήλωσε ότι δεν αποταμίευσε στο βαθμό που επιθυμούσε και είχε προγραμματίσει. Η ομάδα που αποτελείται από ανθρώπους πιο ευάλωτους στις ανατιμήσεις, μείωσε γενικά τις δαπάνες της κατά 35% το πρώτο εξάμηνο του 2024. Τα ρούχα σε ποσοστό 20%, τα σνακ σε ποσοστό 15% και το αλκοόλ σε ποσοστό επίσης 15% είναι οι συγκεντρωτικές κατηγορίες προϊόντων, την αγορά των οποίων περιορίζουν πρώτα οι καταναλωτές. Παράλληλα αυξάνεται η ανησυχία των ανθρώπων για την πολιτική κατάσταση στη χώρα τους. Οι Ευρωπαίοι σε ποσοστό 57% δήλωσαν ότι ανησυχούν περισσότερο για την πολιτική κατάσταση στη χώρα τους, ενώ σε μικρότερο ποσοστό (49%) δήλωσαν ανήσυχτοι κυρίως για τα οικονομικά μελλούμενα.

Ηοικονομική ζημιά στον Λίβανο μετά τους βομβαρδισμούς του Ισραήλ είναι ανεπανόρθωτη. Σύμφωνα με στοιχεία του Λιβανικού Ινστιτούτου Μελετών Αγοράς (LIMS), οι άμεσες απώλειες που έχουν προκύψει μέχρι σήμερα από τον πόλεμο του Ισραήλ κατά του Λιβάνου εκτιμώνται σε 13 δισ. δολάρια — ή το 70% του ΑΕΠ του Λιβάνου το 2023 — ενώ μια παρατεταμένη σύγκρουση θα μπορούσε να «ανεβάσει τον λογαριασμό» άνω των 20 δισ. Ο πόλεμος έχει επίσης οδηγήσει στη διακοπή λειτουργίας περίπου 50.000 εγγεγραμμένων επιχειρήσεων, ή του 60% του συνόλου των λιβανικών επιχειρήσεων, και στη διακοπή καλλιέργειας περίπου του ενός τέταρτου της γεωργικής γης της χώρας. Ακόμη, η οικονομική δραστηριότητα γενικά στον ιδιωτικό τομέα στον Λίβανο έχει μειωθεί κατά 85-90%.

Όλοι στην απεργία 20 Νοέμβρη

Με απεργίες – διαδηλώσεις – καταλήψεις να διώξουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη

Ο Μητσοτάκης σε κάθε ευκαιρία στις δημόσιες εμφανίσεις του παρουσιάζει τις ανύπαρκτες επιτυχίες της κυβέρνησής του και τα φανταστικά ευεργετήματα του καταστροφικού του προγράμματος. Στις 31/10, στην ομιλία του στο υπουργικό συμβούλιο επανέλαβε την πρόθεση της κυβέρνησης να συνδέσει την αύξηση του κατώτατου μισθού με την κατάσταση της οικονομίας. Απορρίπτοντας ξανά τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, διαφήμισε την μελλοντική αύξηση - κοροϊδία του κατώτατου μισθού στα 950 ευρώ, μετά από τις μνημονιακές μειώσεις και την επέλαση της ακρίβειας. Δε δίστασε να περιγελήσει για μια ακόμα φορά τη λογική όταν παρουσίασε τη μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών κατά 7% έως το 2027 (εκτός των άλλων φοροελαφρύνσεων για το Κεφάλαιο) σαν τη συνθήκη που θα ευνοήσει την επιχειρηματικότητα και τις επενδύσεις! Δηλαδή τα ποσά από την κλοπή του εργατικού μισθού είναι που λείπουν σύμφωνα με τον Μητσοτάκη για την “επανεκκίνηση” των επενδύσεων!

Στην πραγματικότητα τα κέρδη του κεφαλαίου στην Ελλάδα προέρχονται κυρίως από την καθήλωση των μισθών: Η Ελλάδα είναι στην τελευταία θέση της ΕΕ ως προς τον μέσο μισθό. Το πραγματικό εισόδημα από εργασία μειώθηκε κατά 8,3% μεταξύ 2019-2023. Η κρίση και ο νεοφιλελευθερισμός απειλούν να τσακίσουν την εργατική τάξη: Το 40% του εισοδήματος των μισθωτών ενοικιαστών δαπανάται για κόστος ενοικίου. Στο 16,6% η ανεργία τον Σεπτέμβριο 2024 (776.326 άνεργοι), σύμφωνα με τη ΔΥΠΑ. Περίπου 1 στις δύο νέες θέσεις εργασίας αφορά σε μερική απασχόληση. Το ΑΕΠ αναμένεται μόλις το 2025, ύστερα από 17 ολόκληρα χρόνια, να φτάσει στο επίπεδο του προμνημονιακού 2008. Κι όμως, τα υπερπλεονάσματα φορολογικών εσόδων – αποτέλεσμα φορολογικής ληστείας της εργατικής τάξης - υπεραποδίδουν και την πενταετία 2023 – 2028 αναμένεται σωρευτικά να φτάσουν τα 5,9 δισ. ευρώ! Χρήματα που προορίζονται για την αποπληρωμή των μνημονιακών χρεών και την αγορά όλο και περισσότερων πολεμικών εξοπλισμών, για την πιο βαθιά εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο στο πλευρό των ΗΠΑ και των σιωνιστών δολοφόνων, την προσαρμογή στο πρότυπο της πολεμικής οικονομίας που προσπαθούν να επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές στις χώρες τους. Πολύ πρόσφατα ανακοινώθηκε η πρόθεση της κυβέρνησης να αγοράσει 6 επιπλέον Rafale. Υπολογίζεται επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού λόγω των πολεμικών εξοπλισμών με πάνω από 20 δισ. ευρώ την επόμενη δεκαετία.

Μέσα σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα και τα λουκέτα σε βιομηχανίες όπως η ΛΑΡΚΟ, το αφήγημα της “επιτυχίας” μοιραία κουρελιάζεται. Δεν είναι τυχαία η δημοσκοπική καταράκη της ΝΔ σε ποσοστά λίγο πάνω από το 20%, τα αποτελέσματα της οποίας συγκαλύπτονται από την πτώση και των έτερων μνημονιακών ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ, ιδιαίτερα από την άθλια κατάσταση του τελευταίου. Η απόρριψη του νεοφιλελευθερισμού και η απέχθεια προς τους υπηρέτες του είναι δεδομένη και προκαλεί σοβαρούς πολιτικούς τριγμούς και μέσα στη ΝΔ που απομονώνεται. Η κυβέρνηση όμως, παρά το πολιτικό κόστος, συνεχίζει στον ίδιο δρόμο: Δεσμευμένη στο καταστροφικό πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων (36.000 ακίνητα του Δημοσίου θέλει να ξεπουλήσει ο Χατζηδάκης!), της λιτότητας και της στήριξης της κερδοσκοπίας, ανίκανη να ικανοποιήσει το οποιοδήποτε δίκαιο αίτημα, μετά τα ψέματα καταφεύγει στο τελευταίο της επιχείρημα, την καταστολή: την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές στις 31/10, η αστυνομία εισέβαλε στο Υπουργείο Κλιματικής Κρίσης για να διαλύσει την κατάληψη των εποχικών πυροσβεστών που διεκδικούν τη μονιμοποίησή τους!

Η ΝΔ παρά τα προβλήματά της βρίσκει προσωρινό στήριγμα στην απουσία αποτελεσματικής αντιπολίτευσης και στην υποχώρηση του εργατικού κινήματος μετά και την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ. Προκύπτει έτσι η αναγκαιότητα της συγκυρίας: Να πάρει συγκεκριμένη μορφή η απόρριψη του νεοφιλελευθερισμού και να εκφραστεί συλλογικά. Να ανατραπεί με αγώνες η κυβέρνηση και η πολιτική της. Είναι η μόνη ρεαλιστική προοπτική για το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα αλλά και πανευρωπαϊκά. Σε αυτό το πλαίσιο αποκτά ιδιαίτερη σημασία η γενική απεργία που προκηρύχθηκε για τις 20 Νοέμβρη από ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, πιεζόμενη κι αυτή από τη γενικευμένη δυσαρέσκεια και οργή που νιώθουν οι εργαζόμενοι προχώρησε στην κήρυξη της με αιτήματα την αντιμετώπιση της ακρίβειας και την επέκταση των συλλογικών συμβάσεων. Μάλιστα η ΓΣΕΕ έκανε και εκτεταμένη περιοδεία για την προπαγάνδωση της απεργίας. “Εντυπωσιακή” πρόοδος αν τη συγκρίνει κανείς με τη διασπαστική τακτική της πριν την προηγούμενη γενική απεργία φέτος την άνοιξη... Όμως η απλή συνδικαλιστική διεκδίκηση αυξήσεων και συλλογικών συμβάσεων, μπορεί να αρκεί για να δικαιολογεί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία τη θέση της, δεν αρκεί όμως για να απαντήσει στην επίθεση που δεχόμαστε.

Χρειάζεται να απαντήσουμε συνολικά πολιτικά και προγραμματικά στον νεοφιλελευθερισμό, στις ιδιωτικοποιήσεις, στη βάρβαρη φτωχοποίηση, στην εμπλοκή στον πόλεμο. Μαχητικά και αταλάντευτα να συμβάλλουμε στην ανασυγκρότηση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, στην αποκατάσταση της ενότητας, της οργάνωσης των εργαζομένων και της πίστης στις δυνάμεις τους, στη δέσμευση στον αγώνα. Πρέπει να πιάσουμε το νήμα των τελευταίων κινητοποιήσεων και απεργιών (ναυτεργάτες, εργαζόμενοι Cosco, διανομείς, εργαζόμενοι στον επισιτισμό, δάσκαλοι, εποχικοί πυροσβεστές κ.ά.), που είναι σημαντικοί, όσο κι αν ήταν αποσπασματικοί και χωρίς συντονισμό. Το κλίμα στους εργαζόμενους φαίνεται να αλλάζει, με την έννοια ότι εκφράζεται πιο καθαρά η διάθεση για διεκδίκηση στον δρόμο. Η απεργία της 20ης Νοέμβρη αποκτά έτσι μεγαλύτερη σημασία, και πρέπει να προετοιμαστεί μέσα από τα σωματεία στους χώρους δουλειάς. Ενάντια στις διασπαστικές λογικές των χωριστών συγκεντρώσεων και της “πολιτικής καθαρότητας”, που πρακτικά υπονομεύουν κάθε αγώνα. Με μαχητικές μορφές πάλης, απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις. Για την ενοποίηση και το συντονισμό των εργαζομένων στη μάχη ενάντια στην κυβέρνηση αλλά και για το ξεπέρασμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, την αναζωογόνηση των σωματείων, την ανασύνθεση / ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Όλοι στις απεργιακές συγκεντρώσεις!

-Μισθοί σύμφωνα με τις ανάγκες μας,

ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις

-Να σταματήσουν οι εξοπλισμοί,

καμία συμμετοχή στον πόλεμο

-Λευτεριά στην Παλαιστίνη

-Απεργίες - διαδηλώσεις - καταλήψεις

για να φύγει η κυβέρνηση Μητσοτάκη

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Άρση του καθεστώτος προστασίας για τους μάρτυρες της υπόθεσης Novartis

Η οικονομική εισαγγελία ήρε το καθεστώς προστασίας για τους 2 τελευταίους προστατευόμενους μάρτυρες στην υπόθεση του σκανδάλου Novartis. Η προστασία άρθηκε όσον αφορά στα πραγματικά τους στοιχεία, αλλά και τη δυνατότητα να τους ασκηθούν ποινικές διώξεις. Αυτή η απόφαση πάρθηκε ουσιαστικά κατά παραγγελία της κυβέρνησης Μητσοτάκη, η οποία τροποποίησε το άρθρο 218 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ώστε το καθεστώς προστασίας μαρτύρων να μπορεί να αίρεται οποτεδήποτε, με μια απλή απόφαση του αρμόδιου εισαγγελέα. Ενάντια στο καθεστώς προστασίας των μαρτύρων είχαν στραφεί οι κατηγορούμενοι Σαμαράς, Γεωργιάδης, Λοβέρδος, Στουρνάρας, οι οποίοι στο άκουσμα της απόφασης ξέσπασαν σε θριάμβους. Προσπαθούν να διαγράψουν κάθε αναφορά για το ίδιο το σκάνδαλο, ενώ εξαπολύουν ένα κυνήγι μαγισσών ενάντια στους «συκοφάντες» και τη «σκευωρία», κάνοντας έτσι το άσπρο-μαύρο. Ο Άδωνις Γεωργιάδης δήλωσε: «*Η σημερινή απόφαση της Οικονομικής Εισαγγελίας να αφαιρέσει – επιτέλους – την προστασία από τους δύο συκοφάντες, που ψευδώς κατηγορήσαν και εμένα και άλλους 9 συναδέλφους μου για τη Novartis, είναι μία ημέρα δικαιοσύνης*». Η κυβέρνηση της ΝΔ δεν παρέλειψε να βάλει μέχρι και τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, Παύλο Μαρινάκη να πετάξει λάσπη και να εκθειάσει τη χούντα του Μητσοτάκη, λέγοντας ότι «*η ανεξάρτητη Ελληνική Δικαιοσύνη εξέδωσε σήμερα μια απόφαση - σταθμό, βγάζοντας τις «κουκούλες» από τους ψευδομάρτυρες της σκευωρίας της Novartis. Η Δημοκρατία μας είναι ανθεκτική. Η αλήθεια θα λάμψει*». Πρόκειται για ένα καθεστώς πλήρως αυτονομημένο από την κοινωνία, το οποίο όχι μόνο εμπλέκεται σε κάθε βρωμιά, παρανομία και σκάνδαλο που μπορεί να βάλει ο νους, αλλά τραμπουκίζει, τρομοκρατεί και σέρνει στα δικαστήρια όποιον το καταγγείλει. Η άρση της προστασίας των μαρτύρων δεν είναι μόνο ένα κομμάτι της απόπειρας συγκάλυψης του εγκλήματός τους, αλλά και μία ανοιχτή απειλή για όποιον σκεφτεί στο μέλλον να κατηγορήσει την κυβέρνηση και τους κολαούζους της.

Τραμπούκοι της ΕΛ.ΑΣ. εισβάλουν σε κατάληψη σχολείου

Μετά από τα διάφορα μέτρα καταστολής των μαθητών – συλλήψεις, εισαγγελικές παρεμβάσεις για καταλήψεις κ.λπ. – κυβέρνηση και ΕΛ.ΑΣ. ακολουθούν την γνωστή «συνταγή» από τα ΑΕΙ και εισβάλουν σε κατάληψη σε ΕΠΑΛ στην Καλαμάτα. Στις 14/10, 13 αστυνομικοί πήγαν να σπάσουν την κατάληψη και κάποιοι από αυτούς μπήκαν μέσα και ξεκίνησαν ανθρωποκνηνητό μέσα στο σχολείο. Όσοι μαθητές βρίσκονταν έξω αποδοκίμαζαν την ΕΛ.ΑΣ. και αρνούσαν να μπουν για μάθημα, ενώ το ΔΣ του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων καταγγέλλει τη βία προς τους μαθητές με ανακοίνωσή του. Το υπό κατάληψη σχολείο έχει πολλά επικίνδυνα κτιριακά προβλήματα και ανεπάρκειες. Έχουν μετατρέψει τα αποδυτήρια σε «αίθουσα διδασκαλίας» λόγω της έλλειψης αιθουσών. Υπάρχουν επίσης σημαντικά κενά σε εκπαιδευτικό και βοηθητικό προσωπικό. Τον Σεπτέμβρη καταργήθηκαν 4 ειδικότητες, αναγκάζοντας τους μαθητές να σταματήσουν, να αλλάξουν ειδικότητα ή να πάνε σε σχολείο άλλου νομού. Φαίνεται ότι η κυβέρνηση δεν μπορεί να διαθέσει αρκετά χρήματα για να λειτουργεί το σχολείο, αλλά μπορεί να διαθέτει αρκετά ώστε αστυνομικοί να κυνηγούν, να τρομοκρατούν και να συλλαμβάνουν μαθητές. Την ίδια στιγμή που βάζει ένστολους τραμπούκους να εισβάλουν σε σχολείο και να τρομοκρατούν, κατηγορεί τη νεολαία ως παραβατική και αχαλίνωτη, ενώ ταυτόχρονα αφήνει τα σχολεία να ρημάζουν, πλήρως αστελέχωτα και ασυντήρητα.

Ακρίβεια: Ληστεία και εμπαιγμός για εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα

Σε απόγνωση βρίσκονται εκατομμύρια νοικοκυριά καθώς αδυνατούν να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες λόγω του σαρωτικού κύματος ακρίβειας των τελευταίων ετών. Σύμφωνα με έρευνα του ΙΜΕ/ΓΣΕΒΕΕ για 6 στα 10 νοικοκυριά ο μισθός επαρκεί μέχρι μόλις τις 19 του μήνα. Ο υπόλοιπος μήνας βγαίνει με τις αποταμιεύσεις ή με δανεικά. Η κατάσταση αυτή αποτυπώνεται ανάγλυφα στην καταγραφή αρνητικών αποταμιεύσεων (-2% / -3 δις, το '23, -3.1% / -5 δις, το '22) δηλαδή στην κάλυψη των βασικών αναγκών μέσα από τη συσσώρευση προηγούμενων ετών, και ενώ ουσιαστικά αυτό πραγματοποιείται εδώ και μια δεκαετία, αλλά και στο ιδιωτικό χρέος καθώς την τελευταία πενταετία τα χρέη στην εφορία έχουν αυξηθεί κατά 2 δις., τα κόκκινα δάνεια των τραπεζών και των funds-κορακιών κατά 33 δις., οι οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία κατά 13 δις. και κατά 2,4 δις. σε λογαριασμούς ενέργειας, τηλεπικοινωνιών και νερού.

Οι τιμές των ειδών λαϊκής κατανάλωσης έχουν αυξηθεί κατά 30-50% την τελευταία τετραετία και οι λογαριασμοί ρεύματος/αερίου/πετρελαίου θέρμανσης έχουν

υπερδιπλασιαστεί. Η στεγαστική κρίση εξελίσσεται ραγδαία καθώς τα νοίκια καλπάζουν με αύξηση 66.4% την τελευταία πενταετία (+10% από πέρσι) με αποτέλεσμα το 40% του εισοδήματος να κατευθύνεται στο νοίκι ή στο στεγαστικό δάνειο καθιστώντας το βραχνά για 1/2 νοικοκυριά, ενώ 7 στους 10 νέους (μέχρι 34 ετών) συνεχίζουν να ζουν στο παιδικό τους δωμάτιο. Στην ακρίβεια πρέπει να συνυπολογίσουμε και την αύξηση μιας σειράς από δαπάνες που αποκρύπτονται ή τουλάχιστον δεν καταγράφονται άμεσα όπως οι δαπάνες Υγείας και Εκπαίδευσης που έχουν αυξηθεί κατακόρυφα λόγω της προσπάθειας διάλυσης της Δημόσιας Υγείας και Εκπαίδευσης.

Ταυτόχρονα η φοροληστεία συνεχίζεται με αυξανόμενους ρυθμούς λόγω της ακρίβειας και της άρνησης της κυβέρνησης να αλλάξει τους φορολογικούς συντελεστές, να αναπροσαρμόσει το αφορολόγητο όριο ή να μειώσει το ΦΠΑ ώστε να πετυχαίνει τα ματωμένα πρωτογενή πλεονάσματα. Κατά το πρώτο οχτάμηνο του 2024 το πλεόνασμα έφτασε τα 7,5 δις.(έναντι στόχου 3.3 δις.), τα έσοδα από φόρους ανήλθαν σε 43 δις. (αύξηση κατά 1,9 δις.)

και τα έσοδα από ΦΠΑ ανήλθαν σε 16,8 δις. (αύξηση κατά 532 εκ.).

Οι μισθοί ουσιαστικά μειώνονται καθώς οι πολύ ισχνές αυξήσεις ούτε κατά διάνοια δεν μπορούν να αντισταθμίσουν την ακρίβεια. Οι μισθοί έχουν «επανεέλθει» στα ύψη του 2009 αλλά το πραγματικό εισόδημα έχει μειωθεί κατά 8.3% την τελευταία τετραετία ρίχνοντας την χώρα στην τελευταία θέση της ΕΕ (κάτω και από τη Βουλγαρία) σε αγοραστική δύναμη μέσου μισθού. Είναι ενδεικτικό το ότι το 20% του πιο πλούσιου πληθυσμού διαθέτει 5 φορές μεγαλύτερη αγοραστική δύναμη από το 20% του φτωχότερου και ότι σχεδόν 1 στους 3 εργαζόμενους βρίσκεται κοντά στον κίνδυνο της φτώχειας.

Η ακρίβεια δεν είναι ένα φυσικό φαινόμενο που μας έτυχε όπως παρουσιάζεται, όπου και εκεί η διαχείριση της κυβέρνησης είναι τουλάχιστον εγκληματική, αλλά μια συνειδητή επιλογή της ελίτ. Η δομική κρίση της οικονομίας που είναι και μη διαχειρίσιμη έχει οδηγήσει την ΕΕ στην «αύξηση» της παροχής χρήματος που οδήγησε στην άνοδο του πληθωρισμού και στην αύξηση των επιτοκίων που εκτίναξε το κόστος δανεισμού, επιβαρύνοντας

τους δανειολήπτες, ενώ την ίδια στιγμή η παραγωγή εμπορευμάτων στην ΕΕ έχει μειωθεί κατά 660 δις. Συντηρούν τον πληθωρισμό και την ακρίβεια ώστε να φορτώσουν την δική τους κρίση αλλά και τα σπασμένα της πανδημίας στις δικές μας πλάτες.

Ταυτόχρονα οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν οξυνθεί οδηγώντας στα πρόθυρα ενός Γ Παγκόσμιου Πολέμου και πέρα από τον θανάσιμο κίνδυνο που κρύβουν για την ανθρωπότητα συντελούν στην αύξηση των τιμών λόγω των κυρώσεων και του εμπάργκο στην ρωσική ενέργεια. Το τεράστιο κόστος του εισαγόμενου LNG, οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη τιμή ηλεκτρικής ενέργειας με τους παρόχους ενέργειας να κάνουν πάρτι στις πλάτες μας. Ταυτόχρονα το εμπάργκο και η πανάκριβη Ενέργεια έχουν εκτινάξει τις διεθνείς τιμές των λιπασμάτων (διπλασιασμός της τιμής σε σχέση με το 2020), που αποτελούν μεγάλο κομμάτι του αγροτικού κόστους, με αποτέλεσμα να ανεβαίνουν οι τιμές αλλά και να μειώνεται η αγροτική παραγωγή με εκ νέου αρνητικές συνέπειες.

Η κλιματική κρίση/περιβαλλοντική καταστροφή χειροτερεύει

την κατάσταση ενώ απειλεί και με μια μελλοντική επισιτιστική κρίση. Οι πολιτικές των παγκόσμιων ελίτ και της ΕΕ, πέρα απ' το γεγονός ότι είναι παντελώς αναποτελεσματικές, τροφοδοτούν τα κέρδη τους με την «απελευθέρωση της αγοράς», το Χρηματιστήριο Ενέργειας και την «πράσινη μετάβαση» μέσω της ενεργειακής ακρίβειας. Η τεράστια διείσδυση των ΑΠΕ την τελευταία πενταετία έχει ανεβάσει την τιμή της Ενέργειας, ενώ τα «πράσινα» εμπορεύματα είναι πολύ ακριβότερα από τα παραδοσιακά, όπως τα «πράσινα» αυτοκίνητα, και ειδικά τα ηλεκτρικά, που είναι πρακτικά απλησίαστα από τα εργατικά - λαϊκά στρώματα.

Η πολιτική των ελίτ και της κυβέρνησης Μητσοτάκη βασίζεται σε μία κατάφορη και βίαιη αναδιανομή του πλούτου, με βασικά όπλα την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη φοροληστεία και τα αντεργατικά μέτρα. Με ενωτικούς αγώνες διαρκείας να ξηλώσουμε το καθεστώς των ιδιωτικοποιήσεων και να επιβάλλουμε Δημόσιο πρόγραμμα φθηνών λαϊκών κατοικιών. Να επιβάλλουμε κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη βασικής κατανάλωσης και να επαναφέρουμε της Συλλογικές Διαπραγματεύσεις με ουσιαστική αύξηση μισθών. Για να ανασυγκροτήσουμε την οικονομία να παλέψουμε για εθνικοποίηση των σημαντικών επιχειρήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο. Μοναδικός δρόμος είναι η ανατροπή τους!

Κάτω τα χέρια από τους διωκόμενους εκπαιδευτικούς!

Το υπουργείο Παιδείας και η κυβέρνηση της ΝΔ έχουν ξεκινήσει μια πρωτοφανή για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα επίθεση στους εκπαιδευτικούς και τα συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματά τους. Τα δικαστικά πραξικοπήματα της προηγούμενης σχολικής χρονιάς (όπου τα δικαστήρια με βάση το ν. Χατζηδάκη έβγαζαν τη μία μετά την άλλη απεργία-αποχή παράνομη) απέτυχαν να κάμψουν τις αντιστάσεις των εκπαιδευτικών για την αξιολόγηση, αφού συνέχισαν με τις μαζικές Γενικές Συνελεύσεις των ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ και επέβαλαν στην Ολομέλεια Προέδρων και στην 93η ΓΣ ΔΟΕ – κόντρα στην πλειοψηφία της ηγεσίας της ΔΑΚΕ (ΝΔ) - ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ) - ΔΙΚΤΥΟ (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ) – τη συνέχιση του αγώνα με απεργία-αποχή. Έτσι τώρα το υπουργείο επιχειρεί την κλιμάκωση της τρομοκρατίας με πογκρόμ πειθαρχικών διώξεων σε όσους εκπαιδευτικούς συμμετέχουν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση.

Αυτή τη φορά χρησιμοποιεί τη Διοίκηση, μέσω κάποιων πρόθυμων προϊστάμενων σε διάφορες Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, οι οποίοι καλούν, στην ουσία απειλούν, συνάδελφους να εξηγήσουν εγγράφως γιατί δε συμμετείχαν στην αξιολόγηση ενώ έχουν δηλώσει απεργία-αποχή, τους οδηγούν σε ΕΔΕ και πειθαρχικά, ζητούν τηλεφωνικά δηλώσεις νομιμοφροσύνης μέσω γον από εκπαιδευτικούς απεργούς πως δέχονται να αξιολογηθούν στο μέλλον για να αποσυρθούν οι παραπομπές, καθαιρούν διευθυντές/ριες, υποδιευθυντές/ριες και προϊστάμενες νηπιαγωγείων. Αμφισβητούν ευθέως το δικαίωμα στην απεργία ακόμα και όταν αυτή είναι νόμιμα προκηρυγμένη από τις ΕΛΜΕ, την ΔΟΕ, την ΟΛΜΕ, την ΑΔΕΔΥ.

Την ίδια στιγμή οι ίδιοι υπακούοντας σε

προφορικές εντολές του υπουργείου αρνούνται να μονιμοποιήσουν τους νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς χωρίς αξιολόγηση παρακάμπτοντας τους δικούς τους νόμους και αγνοώντας τις δικαστικές αποφάσεις των Διοικητικών Εφετείων, που λένε ότι με το κλείσιμο της διείσδυσης οι νεοδιόριστοι πρέπει να μονιμοποιούνται, αποκαλύπτοντας πόσο ψεύτικο ήταν οι εκβιασμοί σύνδεσης της μονιμοποίησης με την αξιολόγηση.

Κλείσεις σε απολογία είχαμε σε συναδέλφους/ισσες στην Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, το Κιλκίς, τη Λάρισα, τα Χανιά, την Ημαθία, την Αχαΐα. Προς το παρόν, στις μόνες περιπτώσεις που έχει επιβληθεί ποινή είναι στην Β' Αθήνας, όπου ο Διευθυντής Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΠΕ) επέβαλε με απόφασή του ποινή ανάκλησης χορήγησης μισθολογικού κλιμακίου και αναδρομική επιστροφή των σχετικών αποδοχών που είχαν καταβληθεί σε συναδέλφισσα επειδή συμμετείχε ως προϊσταμένη Νηπιαγωγείου στην απεργία-αποχή που έχει κηρύξει ο σύλλογός της από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Και στην Ανατολική Αττική όπου ο ΔΠΕ προχώρησε σε μαζική καθάιρηση 14 εκπαιδευτικών, από θέση ευθύνης (διευθυντή, υποδιευθυντή δημοτικών και προϊσταμένης νηπιαγωγείων) και στον αποκλεισμό τους από τη διαδικασία επιλογής για την πλήρωση οποιασδήποτε θέσης στελέχους για τα επόμενα οκτώ χρόνια! Τελευταίο επεισόδιο στο σήριαλ των διώξεων είναι η εξωφρανική κλήση σε έγγραφη απολογία της Ε. Παλαιστίδου από τον ΔΠΕ Δ' Αθήνας γιατί ανάρτησε εικαστική δημιουργία των μαθητών της με θέμα την ειρήνη όπου, ανάμεσα στα άλλα, γράφουν και «Ελευθερία στην Παλαιστίνη».

Αποτρέπονται απολύσεις από το κίνημα

Πρώτος διδάξας στις πειθαρχικές αλλά

και ποινικές διώξεις είναι ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά, ο οποίος έχει ξεκινήσει τις διώξεις εδώ σχεδόν 2 χρόνια. Στους συνάδελφους και συναγωνιστές (σχεδόν όλοι τους συνδικαλιστές) αποδίδονται κατηγορίες που ξυπνούν μνήμες από την μαύρη χουντική επταετία. «Ανάρμοστη συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας», «κακόβουλη κριτική στην προϊστάμενη αρχή» κ.ά. Όμως η πιο πρόσφατη μέθοδευση του υπουργείου και πάλι στον Πειραιά δεν έχει προηγούμενο. Παραπέμφθηκαν στο πειθαρχικό συμβούλιο οι συνάδελφοι Χ. Χοτζόγλου και Γ. Καββαδίας με το ερώτημα της δυνητικής αργίας μέχρι την πραγματοποίηση του πειθαρχικού. Σε αυτό παραπέμπονται γιατί εξέφρασαν μαζί με τον αναπληρωτή Δ. Χατζηζουλάκη και τους μαθητές τους, τη διαφωνία τους στην πραγματοποίηση της αξιολόγησης σε νεοδιόριστη εκπαιδευτικό. Όμως, οι μαζικές συγκεντρώσεις, η απεργία στις 23 Οκτώβρη, οι χιλιάδες υπογραφές, τα εκατοντάδες ψηφίσματα σωματείων, δημιουργήσαν σημαντική πίεση στην κυβέρνηση και τη Διοίκηση και έτσι ήρθε η ομόφωνη απαλλαγή της Χ. Χοτζόγλου αλλά και του Γ. Καββαδία, επειδή έχει βγει σε σύνταξη! Μένει ανοικτό για το κίνημα το ζήτημα της απόλυσης (που μπορεί να γίνει απευθείας από τον Πιερρακάκη) του αναπληρωτή Δ. Χατζηζουλάκη, που όμως δημιουργούνται για αυτόν καλύτεροι όροι μετά από την παραπάνω απαλλακτική απόφαση.

Αξιολόγηση εκπαιδευτικών: Βασικό εργαλείο για την ιδιωτικοποίηση

Η βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης έχει ως βασικό της πυλώνα την πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης. Μέσα στο σχολείο που ονειρεύονται κυβέρνηση, ΕΕ και ΟΟΣΑ (ιδιωτικο-

ποιημένο, αυτόνομο, κατηγοριοποιημένο, με εντεινόμενους τους ταξικούς φραγμούς της Τράπεζας θεμάτων, της ΕΒΕ και των εξετάσεων τύπου PISA αλλά και της αξιολόγησης και της άρσης μονιμότητας) δεν χωρούν τα εργασιακά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα των εκπαιδευτικών γι' αυτό και επιχειρούν με διώξεις και πρωτόγνωρο αυταρχισμό να τα τσακίσουν. Με τις διώξεις επιχειρούν όχι μόνο να χτυπήσουν τον μαχητικό συνδικαλισμό, να φιώσουν και να κρατήσουν σε ομηρία τους αγωνιστές, αλλά και να τρομοκρατήσουν, να συμμορφώσουν όλους τους υπόλοιπους συναδέλφους που αντιδρούν και αντιστέκονται στην αντιεκπαιδευτική - αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης.

Κανένας διωκόμενος μόνος!

Κόντρα στη συμμαχία της συναίνεσης, της υποταγής και της ήττας των ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ/ΔΙΚΤΥΟ-ΠΕΚ/ΔΗΣΥ αλλά και στη λογική της συνδιαλλαγής και των ίσων αποστάσεων του ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) επιμένουμε στον δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα. Με μαζικές ΓΣ και επιτροπές αγώνα που θα οργανώνουν συνεχείς κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας και απεργίες θα επιβάλλουμε την απαλλαγή όλων των διωκόμενων. Δεν θα τους αφήσουμε να επιβάλουν τον ζόφο και την τρομοκρατία μέσα στα σχολεία και τα σωματεία μας! Συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Παλεύουμε για τη σωτηρία του δημόσιου δωρεάν σχολείου για όλα τα παιδιά και για τα εργασιακά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά μας δικαιώματα.

■ Σίσσυ Φραντζέσκου

Επιτυχημένο διήμερο για τα 90 χρόνια από την ίδρυση της ΟΚΔΕ

Στις 12-13 Οκτωβρίου στη Νομική σχολή (Αθήνα) πραγματοποιήθηκαν με επιτυχία οι εκδηλώσεις για την διπλή επέτειο των 90 χρόνων από την ίδρυση της ΟΚΔΕ (1934) και της συγκρότησης του τροτσικιστικού ρεύματος στην Ελλάδα, καθώς και των 50 χρόνων πάλης της οργάνωσης στη Μεταπολίτευση (1974). Προβλήθηκε συνέντευξη-βίντεο του ιστορικού ηγετικού στελέχους της ΟΚΔΕ σ. Σωφρόνη Παπαδόπουλου, όπου παρουσιάστηκε και οπτικοακουστικό υλικό από την ιστορική πορεία της οργάνωσης και έγινε συναυλία με επίκεντρο το πολιτικό και επαναστατικό τραγούδι.

Στις συζητήσεις παρουσιάστηκε η συμβολή του Τροτσικιστικού ρεύματος και της ΟΚΔΕ: Α) Στην πάλη ενάντια στον Σταλινισμό και την αναθεώρηση του Μαρξισμού που θα επιχειρήσει με την εγκατάλειψη της σοσιαλιστικής επανάστασης («Σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα», «θεωρία των σταδίων», «Λαϊκά Μέτωπα» κ.ά.) Β) Στην οργάνωση της εργατικής τάξης με την ίδρυση σωματείων, την υπεράσπιση της εργατικής δημοκρατίας και την προσπάθεια επαναστατικού προσανατολισμού του εργατικού κινήματος. Γ) Στις ιδέες του σοσι-

αλισμού και στον εμπλουτισμό του επαναστατικού προγράμματος με το «Μεταβατικό Πρόγραμμα», το «Ενιαίο Μέτωπο», την «Σοσιαλιστική Δημοκρατία» κ.ά. Δ) Στην δημιουργία ενός επαναστατικού κόμματος με την ίδρυση της ΟΚΔΕ τμήμα της 4ης Διεθνούς που αποτέλεσε την κιβωτό των επαναστατικών παραδόσεων στο ελληνικό εργατικό κίνημα. Ε) Στην θεωρητική-μαρξιστική συγκρότηση της επαναστατικής πρωτοπορίας και της εργατικής τάξης με ένα ανεκτίμητο θεωρητικό και συγγραφικό έργο. Στ) Στον ρόλο των τροτσικιστών στον Β Παγκόσμιο πόλεμο, στην Ελληνική Επανάσταση 1943-1949, στο Μετεμφυλιακό Κράτος - Ιουλιανά. Στον ηγετικό ρόλο που είχαν οι τροτσικιστές στην Εξέγερση του πολυτεχνείου με την δημιουργία της Εργατικής Συνέλευσης. Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στο Αρχιομαρξιστικό ρεύμα που συνέβαλε καταλυτικά στην οργάνωση της εργατικής τάξης στον μεσοπόλεμο και στην συγκρότηση επαναστατών που θα αποτελέσουν την ηγεσία της ΟΚΔΕ μετά την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου.

Παρουσιάστηκε επίσης η συμβολή των τροτσικιστών στην επαναστατική μαρξιστική θεωρία για την τέχνη στην Ελλάδα. Λογοτέ-

χνες (Χουρμούζιος, Βαρίκας, Πικρός, Γληνός κ.α.), επηρεασμένοι από την Ρώσικη επανάσταση, τον Τρότσκι και το έργο του «Λογοτεχνία και Επανάσταση», θα συγκρουστούν με την σταλινική σχολή του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» και θα αντιτάξουν την αρχή της σχετικής αυτονομίας της τέχνης.

Η δεύτερη συζήτηση είχε ως θέμα την «Οικονομική και πολιτική ανάλυση των Τροτσικιστών για τον Ελληνικό καπιταλισμό.» Αναδείχθηκε η συνεισφορά του Τρότσκι στην πολιτική οικονομία στην ανάλυση των κρίσεων. Η τεράστια συμβολή της 4ης Διεθνούς και συγκεκριμένα του Ερνέστ Μαντέλ με την διατύπωση της θεωρίας των «Μακρών Κυμάτων» που εξήγησε την μεταπολεμική ανάπτυξη του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και απέδειξε την επικαιρότητα της επανάστασης.

Παρουσιάστηκε επίσης η οικονομική ανάλυση των Τροτσικιστών στο μεσοπόλεμο για το χαρακτήρα του Ελληνικού Καπιταλισμού και τα καθήκοντα για το εργατικό κίνημα. Η σύγκρουση της Αριστερής Αντιπολίτευσης και μετέπειτα της ΟΚΔΕ με τα οικονομικά κριτήρια της 6ης ολομέλειας του ΚΚΕ που αποτέλεσαν την βάση για την «θεωρία των σταδίων». Όπως

απέδειξε ο Π. Πουλιόπουλος στο μνημειώδες έργο του «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;», ο αστικοδημοκρατικός μετασχηματισμός στην Ελλάδα πλέον ολοκληρώθηκε και άρα έπρεπε να πραγματοποιηθεί μία Σοσιαλιστική Επανάσταση (Δι-αρκής) και όχι αστικοδημοκρατική όπως υποστήριζαν οι σταλινικοί. Εκτέθηκαν οι σημερινές δικαιολογίες της ηγεσίας του ΚΚΕ, που παρά το γεγονός ότι αναθεωρεί στα λόγια τις προδοτικές πολιτικές και αναλύσεις της 6ης ολομέλειας, παραμένει πιστό στην σταλινική μεθοδολογία του.

Το διήμερο έκλεισε με την συνεισφορά της ΟΚΔΕ στην πεντηκονταετία 1973-2024 στην κατανόηση και ανάλυση: α) του μακρού κύματος κάμψης που ξεκινάει την δεκαετία του 70, β) της πολιτικής κρίσης, γ) της αυξανόμενης κρίσης του εργατικού κινήματος γ) της ουσία της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας και της Δικτατορίας του προλεταριάτου δ) του εκφυλισμού της 4ης Διεθνούς. Αναφέρθηκε η σημασία της επαναστατικής οργα-

νωσης και του προγράμματος που προώθησε η ΟΚΔΕ με την ανάδειξη και πάλη ενοποιητικών αιτημάτων, την δημιουργία μορφών αυτοοργάνωσης (σωματεία, επιτροπές κ.ά), την προώθηση των αγώνων, την ενότητα των οργανώσεων της Άκρας Αριστεράς. Επισημάνθηκε η συμβολή της οργάνωσης στην μεταπολίτευση από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου έως όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες μέχρι σήμερα. Η ενίσχυση της ΟΚΔΕ σήμερα είναι η πιο αναγκαία και χρήσιμη επιλογή για το κίνημα και την οικοδόμηση μιας νέας πρωτοπορίας.

Ευχαριστούμε θερμά: Τους πολλούς συντρόφους, συναγωνιστές και φίλους, που μας τίμησαν με την παρουσία τους ή εργάστηκαν για την επιτυχία του 2μέρου, τους ομιλητές των συζητήσεων, τους μουσικούς και τεχνικούς, τους συντρόφους από τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς, που απέστειλαν χαιρετισμούς, τους οποίους θα βρείτε εδώ: <https://www.okde.gr/archives/22680>

Πανελλαδικό διήμερο ΣΣΠ: Οργανώνουμε την αντεπίθεση

Το Σαββατοκύριακο 26-27/10 διεξήχθη στην Αθήνα το ετήσιο πανελλαδικό διήμερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης. Συμμετείχαν αγωνιστές από τις 5 πόλεις που παρεμβαίνουμε (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα, Βόλος). Η διαδικασία αποτελεί ορόσημο της επέμβασής μας. Οι συζητήσεις αφορούσαν σε: α) Πολιτική και οικονομική κατάσταση, επίθεση στην εκπαίδευση, συνείδηση των φοιτητών. β) Απολογισμό και σχεδιασμό της ΣΣΠ. γ) Δομή, λειτουργία, οικοδόμηση της παράταξης. Οι συζητήσεις ήταν πλούσιες σε συμμετοχή και περιεχόμενο, αξιοσημείωτη ήταν μάλιστα και η συμμετοχή νέων αγωνιστών.

Το φετινό διήμερο έλαβε χώρα σε μια περίοδο που οι νέοι και εργαζόμενοι παγκόσμια βρισκόμαστε μπροστά σε μια επικίνδυνη κατάσταση. Τα πολεμικά μέτωπα σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή οξύνονται διαρκώς φέρνοντας το ξέσπασμα ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, όλο και πιο κοντά. Η οικονομία βαδίζει γοργά προς ένα νέο κραχ και τα αστικά επιτελεία παρακολουθούν αυτές τις εξελίξεις χωρίς να έχουν το παραμικρό σχέδιο για την αντιμετώπιση της κρίσης, πέρα από το να την φορτώσουν ξανά, μαζί και τις βαρύτερες συνέπειές της, πάνω στις πλάτες των εργαζομένων και των

φτωχών. Αυτή η κατάσταση πυροδοτεί αγώνες, κινήματα και εξεγέρσεις (Νιγηρία, Μπαγκλαντές κ.ά.) που επιβάλλουν ακόμη και την πτώση κυβερνήσεων. Για να αντιμετωπίσουν αυτόν τον «κίνδυνο» και να κρατηθούν στην εξουσία, οι «Δημοκρατίες των Πλουσίων» οικοδομούν Κράτη Έκτακτης Ανάγκης. Στηρίζονται στις δολοφονικές συμμορίες των σωμάτων καταστολής για να καταστείλουν τους εργαζόμενους, τους φτωχούς και την νεολαία.

Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη: Αγώνας Διάρκειας

Στην Ελλάδα, η βαθιά χρεοκοπία υποχρεώνει την ΝΔ να προβεί σε νέες, ακόμα σκληρότερες επιθέσεις σε κάθε δικαίωμα και κατάκτηση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος. Ως ο πιο πρόθυμος σύμμαχος του ΝΑΤΟ, το καθεστώς Μητσοτάκη στέλνει εξοπλισμούς στην Ουκρανία και ενισχύει το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, εμπλέκοντάς μας όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο. Την ίδια στιγμή εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα βιώνουν μια τραγική κατάσταση. Ο μισθός φτάνει με το ζόρι μέχρι τα μισά του μήνα. Οι ιδιωτικοποιήσεις επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο το εισόδημα με τις τιμές σε βασικά αγαθά, όπως το ρεύμα, να έχουν εκτιναχθεί. Παρόλο που

το αφήγημα περί παντοδυναμίας του Μητσοτάκη κατέρρευσε, συνεχίζει με λύσσα να φορτώνει την κρίση στις πλάτες μας. Η ΝΔ μετά την αποδοκιμασία του 28% που εισέπραξε στις κάλπες και με το εκρηκτικό μείγμα που δημιουργείται στην ελληνική κοινωνία λόγω της συσσώρευσης όλων αυτών των προβλημάτων, γνωρίζει ότι το μόνο μέσο που της μένει για να διατηρηθεί στην εξουσία είναι η καταστολή. Φοβούμενη για ένα νέο κοινωνικό ξέσπασμα - έκρηξη που θα την πετούσε στον κάλαθο των αχρήστων, χτίζει ένα μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, με ΜΑΤ, δικαστήρια και τρομοκρατία.

Στο μέτωπο της εκπαίδευσης, η κυβέρνηση ακολουθεί την ίδια ακριβώς νεοφιλελεύθερη πολιτική του ξεπουλήματος και της λεηλασίας. Κεντρικός στόχος της, η πλήρης κατάργηση του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου. Ήδη η σωρεία αντιεκπαιδευτικών νόμων που έχει περάσει τα τελευταία χρόνια (ν. Κ-Χ, ν. Πλαίσιο, ν. Πιερρακάκη κ.λπ.) έχει αποκλείσει χιλιάδες νέους από τα δημόσια ΑΕΙ και η επίθεση συνεχίζεται. Τα επόμενα βασικά βήματα για την κυβέρνηση θα είναι οι διαγραφές φοιτητών και η διάλυση της Μέριμνας. Οι εστίες ήδη ξεπουλιούνται σε ιδιώτες, οι οποίοι θα επιβάλλουν πανάκριβα χαράτσια-ενοί-

κια και χουντικούς εσωτερικούς κανονισμούς. Όσον αφορά στις διαγραφές φοιτητών, έχει ανακοινωθεί ότι τον Σεπτέμβριο του 2025 θα πραγματοποιηθούν οι πρώτες. Η επιβολή των διαγραφών στα ν+1/2ν έτη φέρνει μια αφόρητη εντατικοποίηση (σε συνέχεια της Τράπεζας Θεμάτων, ΕΒΕ κ.ά.). Σημαίνει τον αποκλεισμό ειδικά των φτωχότερων στρωμάτων των φοιτητών που είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται παράλληλα με τις σπουδές τους και ταυτόχρονα θα «αδειάσουν» τα πανεπιστήμια καθώς η κυβέρνηση στοχεύει να διαγράψει 333.741 τον επόμενο χρόνο.

Με μια Αριστερά Επαναστατική

Οι φοιτητές την περσινή χρόνια δώσαμε ένα πολύ σημαντικό αγώνα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, παρόλα αυτά δεν καταφέραμε να ριζούμε τον νόμο. Η επίθεση από την πλευρά της κυβέρνησης οξύνεται, ανάλογη πρέπει να είναι και η απάντησή μας. Για την ανατροπή αυτής της κατάστασης απαιτείται μια συνολική σύγκρουση με το καθεστώς Μητσοτάκη. Για να επιτευχθεί αυτό απαιτείται η συγκρότηση μιας νέας επαναστατικής πρωτοπορίας που θα επιβάλλει την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων. Η πρωτοπορία αυτή θα γεννηθεί

μέσα σε εστίες αγώνες που θα δημιουργηθούν μέσα στις σχολές. Το απαραίτητο εργαλείο για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι η επαναστατική πολιτική της ΣΣΠ, ένα σχέδιο πάλης που θα οργανώνει την αντεπίθεσή μας μέχρι τέλους, που θα εμπλέκει το σύνολο των φοιτητών και θα τους ενώνει κάτω από κοινά αιτήματα που θα στοχεύουν την κυβέρνηση.

Ήδη παρατηρούνται κάποιες αλλαγές στη συνείδηση, έχει σπάσει η πρώτη κρούστα απογοήτευσης. Η νεολαία έχει αντιληφθεί ότι οι αγώνες είναι απαραίτητοι, της λείπει όμως ένα σχέδιο. Αυτόν τον ρόλο καλείται να παίξει η ΣΣΠ, να συγκροτήσει εστίες αγώνα σε κάθε πόλη και να ηγηθεί σε αυτές. Να χαράξει ένα νέο σχέδιο ώστε το φ.κ. να συγκρουστεί κατά μέτωπο με το καθεστώς Μητσοτάκη και να επιβάλλει τις ανάγκες του στην πράξη. Η ενίσχυση-οικοδόμηση της παράταξής μας είναι απαραίτητη για να αλλάξουμε τους συσχετισμούς υπέρ μιας τέτοιας επαναστατικής πολιτικής. Μάλιστα, η παράταξη έχει αποδείξει ότι έχει την δυνατότητα να οργανώνει νικηφόρους αγώνες (βλ. εστίες Ιωαννίνων) και να ανασυγκροτεί φοιτητικούς συλλόγους στη βάση της υπεράσπισης της δημόσιας-δωρεάν Παιδείας.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2025

«Χρυσωρυχείο» η ακρίβεια για τα κρατικά ταμεία, όμως το χτύπημα ενός «νέου 2010» δεν αργεί

Κατατέθηκε στη Βουλή το προσχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού για το 2025 και, όπως κάθε χρόνο, αναμένεται να ψηφιστεί μέχρι τέλος του 2024. Οι ανακοινώσεις του υπουργείου Οικονομικών σχετικά με τον προϋπολογισμό παρουσιάζουν μια τέλεια εικόνα για την οικονομία, λέγοντας ότι «είμαστε θωρακισμένοι», «έχουμε μεγάλο δείκτη ανάπτυξης», «έχουμε τεράστια μείωση του δημόσιου χρέους» κ.ά. Η αλήθεια είναι πως πρόκειται για έναν ακραία ταξικό προϋπολογισμό ενάντια σε εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, εμπλουτισμένο με μια μεγάλη φοροληστεία με πρόσχημα την ακρίβεια. Κοινωνικές δαπάνες και μισθοί εξανεμίζονται μπροστά στα ματωμένα πλεονάσματα και την αποπληρωμή του χρέους.

Μια μαγική εικόνα

Όλα έχουν δείξει ότι η κυβέρνηση θέλει την ακρίβεια, καθώς με «ταχυδακτυλουργικά» κατάφερε να αυξήσει τα κρατικά έσοδα μέσω της φορολόγησης και να δείχνει θετικούς πολλούς οικονομικούς δείκτες. Συγκεκριμένα, το ΑΕΠ προβλέπεται να αυξηθεί κατά 2,2% το 2025 και 2,3 το 2026, αγκομαχώντας να ανακάμψει με τα προ παν-

δημίας επίπεδα του 2019. Οι πανηγυρισμοί Μητσοτάκη-Χατζηδάκη ότι είμαστε δεύτεροι σε ρυθμούς ανάπτυξης στην ΕΕ για το δεύτερο τετράμηνο του 2024 ξεπερνούν τα όρια της παράνοιας, όταν αυτός ο δείκτης φτάνει στο απίστευτο... 1,1% (!). Στην πραγματικότητα, τίποτε από αυτούς τους πεθαιμένους αναπτυξιακούς ρυθμούς δεν μπορεί να καλύψει το 23% του πραγματικού ΑΕΠ που χάθηκε το διάστημα 2008-2023. Παράλληλα, τα κρατικά έσοδα θα φτάσουν τα 74,6 δισ. ευρώ, αυξημένα κατά 3,8 δισ. (+5,4% σε σχέση με πέρυσι). Οι ΦΠΑ και ΕΦΚ, οι πιο ταξικά άδικοι φόροι, θα αυξηθούν κατά 1,5 δισ. σε σχέση με το 2024, αγγίζοντας τα 37,7 δισ. ευρώ. Αυτοί είναι που έχουν σταθερά την μερίδα του λέοντος στην εισπραχτή φόρων, αφού πρόκειται για πάνω από τα μισά φορολογικά έσοδα του κράτους. Ακολουθούν οι φόροι εισοδήματος για φυσικά πρόσωπα όπου και αυτοί θα υποστούν αύξηση (περίπου κατά 1 δισ. και προβλέπεται να φτάσουν στα 24,9). Στον αντίποδα, καμία αύξηση των φόρων δεν προβλέπεται για τον φόρο εισοδήματος από νομικά πρόσωπα-εταίρειες (θα βρίσκεται λίγο κάτω από 8 δισ. ευρώ), ενώ η κατηγορία «λοιποί φόροι επί παραγωγής» θα μειωθεί κι άλλο (από 597 εκατ. φέτος θα

πάνε στα 456). Μετά από αυτή την συνεχόμενη φορολογική ασυλία των καπιταλιστών, ο Μητσοτάκης εξαγγέλλει στην συνέλευση του ΣΕΒ την περαιτέρω μείωση της φορολογίας στα επιχειρηματικά κέρδη και στα μερίσματα!

Όλα για το χρέος

Όσο για τα πρωτογενή πλεονάσματα στα επόμενα έτη θα είναι πολύ μεγαλύτερα από αυτά που απαιτεί η ΕΕ. Όπως το 2023-24 είχαμε πολύ μεγαλύτερα πλεονάσματα από τον προβλεπόμενο στόχο (από 0,7% του ΑΕΠ στο 1,9% το 2023 και φέτος από 2,1% θα ξεπεράσει πιθανότατα το 2,5% του ΑΕΠ), έτσι και φέτος η συμμορία Μητσοτάκη θα τσεκουράσει τα εισοδήματα των φτωχών νοικοκυριών για να τα δώσει στο χρέος. Το τελευταίο μάλιστα φαίνεται σαν ένα «βαρέλι δίχως πάτο» για την ελληνική οικονομία: όσες πρόωρες αποπληρωμές τοκοχρεολυσίων κι αν γίνονται, όσες αναθεωρήσεις κι αν χρειαστούν, όσα πλεονάσματα και πληθωριστικές αυξήσεις του ΑΕΠ συμβούν, το δημόσιο χρέος σαν απόλυτο μέγεθος αυξάνεται (από 379 δισ. το 2024 σε 384 του χρόνου), εφόσον λαμβάνονται νέα δάνεια από τις «αγορές» για να καλύψουν τις τρύπες των ελ-

λειμμάτων και να αποπληρωθούν τα παλιότερα δάνεια. Στην τελική, είναι ασήμαντη η πτώση του δημόσιου χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ αν δεν συνοδεύεται με μια απόλυτη πτώση. Μια πραγματική επανεκκίνηση της οικονομίας θα καθιστούσε απαραίτητη την διαγραφή του.

Η πραγματικότητα: ο λογαριασμός είναι πάλι αρνητικός

Όλη η φασαρία γίνεται από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕξαπάτησης για έναν ελλειμματικό προϋπολογισμό! Το έλλειμμα μάλιστα θα μεγαλώσει για την επόμενη χρονιά φτάνοντας από 5,4 δισ. για το 2024 (-2,3% του ΑΕΠ) στα 5,9 δισ. (-2,5% του ΑΕΠ). Η αντίφαση του ελλείμματος του προϋπολογισμού και του πρωτογενούς πλεονάματος οφείλεται στην μέτρηση των τόκων (θα είναι στα 9,3 δισ. για το 2025), αλλά και στην εκταμίευση της δόσης από το Ταμείο Ανάκαμψης (το επόμενο έτος θα εισρεύσει η μεγαλύτερη δόση). Άλλοι λόγοι που αυξήθηκαν οι δαπάνες, σύμφωνα με το υπουργείο είναι λόγω «των αυξημένων φυσικών παραλαβών των οπλικών συστημάτων του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, την κάλυψη της δαπάνης λόγω απώλειας εσόδων του ΕΟΠΥΥ από

τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών». Δεν χωράει τίποτε άλλο πέραν από τα λεφτά προς τους εξοπλισμούς και το ΝΑΤΟ, τα κέρδη των πλουσίων και το χρέος, βλέποντας το πενιχρό ύψος των κοινωνικών παροχών (404 εκατ. σχεδόν σταθερό). Το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών ακολουθεί χειρότερη πορεία από το δημοσιονομικό έλλειμμα, φτάνοντας στα μνημονιακά επίπεδα: -6,5% του ΑΕΠ για το 2025 και δεν αναμένεται να πέσει κάτω από το -3,4% μέχρι και το 2029, ακόμα δηλαδή κι όταν έχει σταματήσει το Ταμείο Ανάκαμψης.

Ένα χτύπημα της παγκόσμιας κρίσης ή ακόμα το στέρεμα το κρατικών διαθεσίμων λόγω του τέλους του Ταμείου Ανάκαμψης το 2026 θα φέρουν ένα απότομο σταμάτημα στην επίπλαστη «καλή πορεία» της ελληνικής οικονομίας. Η ακρίβεια έχει φέρει απώλεια εισοδήματος για εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα που θυμίζει την αρχή των μνημονίων, ενώ τα κέρδη των πλουσίων μεγαλώνουν εξαιτίας της λεηλασίας και φοροασυλίας που τους έχει παραχωρήσει ο Μητσοτάκης. Ωστόσο, ο ελληνικός καπιταλισμός είναι βαθιά άρρωστος και βρίσκεται αντιμέτωπος με μια επόμενη κατάρρευση.

■ Χάρης Μάργαρης

Λαίλαπα ιδιωτικοποιήσεων από τον μαιτρ του είδους Χατζηδάκη

Στις 21 Οκτώβρη, μιλώντας από το βήμα συνεδρίου real estate, ο υπουργός Οικονομικών Κωστής Χατζηδάκης ανακοίνωσε το σχέδιο για την αξιοποίηση ακινήτων της ΕΤΑΔ με την ομαδοποίηση και τη δημιουργία εταιρειών συμμετοχών στις οποίες θα κληθούν να συμμετάσχουν ιδιώτες επενδυτές. Η ΕΤΑΔ αποτελεί τη μεγαλύτερη εταιρεία διαχείρισης και αξιοποίησης της ιδιωτικής ακίνητης περιουσίας του Ελληνικού Δημοσίου και υπάγεται στο Εθνικό Επενδυτικό Ταμείο (Υπερταμείο). Πρόκειται για φορέα που ίδρυσε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και ο οποίος διαχειρίζεται την δημόσια ακίνητη περιουσία. Ουσιαστικά είναι το μέσο που διευκολύνει όλες τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις να δημεύουν την δημόσια περιουσία. Επιπλέον, ο Χατζηδάκης στο ρόλο μεσίτη της δημόσιας περιουσίας, ανήγγειλε την αρχή της αξιοποίησης κατά προτεραιότητα εμβληματικών ακινήτων «για να περάσουμε γρήγορα από τη θεωρία στην πράξη», όπως δήλωσε. Η ΕΤΑΔ διαχειρίζεται ένα χαρτοφυλάκιο ακινήτων το οποίο περιλαμβάνει τουριστικά ακίνητα όπως ξενοδοχεία, μαρίνες, κάμπινγκ, χιονοδρομικά κέντρα, Ολυμπιακά Ακίνητα, καθώς και 71.000 περίπου τίτλους ακινήτων της ιδιωτικής περιουσίας του ελληνικού Δημοσίου. Ο Χατζηδάκης έχει βάλει στο στόχαστρο 36.000 ακίνητα του ελληνικού δημοσίου με πιο χαρακτηριστικά το κυβερνείο της Θεσσαλονίκης, το Αχιλλείο στην Κέρκυρα, το γήπεδο ταε κβον ντο στο Φάληρο και 22

μικρά περιφερειακά αεροδρόμια. Μέσα σε όλα αυτά δεν ξέχασε να αναφερθεί και στις «επιτυχίες» του, τη δήμευση της Ολυμπιακής, της ΔΕΗ και του ΟΣΕ για να τονίσει την αποτελεσματικότητά του ως δημοπράτη του δημοσίου πλούτου. Για να διευκολύνει ακόμα περισσότερο τους επίδοξους επενδυτές, ο Χατζηδάκης ανακοίνωσε ότι τα ακίνητα θα πωλούνται σε πακέτα. Όπως χαρακτηριστικά είπε «περνάμε σε ένα άλλο επίπεδο με διαφορετική προσέγγιση», εννοώντας ότι πλέον η δημόσια περιουσία θα ξεπουλιέται με το τσουβάλι, μέχρι το τελευταίο πόμολο. Ακόμα και ο συντονισμός της διαδικασίας έχει ανατεθεί σε ιδιωτική εταιρία, κάνοντας εύκολα κατανοητό ότι πρόκειται για το μεγαλύτερο ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας με σκιάδες και fast track διαδικασίες.

Ο Κωστής Χατζηδάκης δεν είναι τυχαίος. Παιδί του κομματικού σωλήνα της Νέας Δημοκρατίας, χωρίς μισό ένσημο, είναι ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Ιερέας των ιδιωτικοποιήσεων επί Σαμαρά (γιόρταζε τις επιτυχίες του με τούρτα που απεικόνιζε τις δημόσιες επιχειρήσεις που ξεπούλησε εν μέσω μνημονίων), ως υπουργός Εργασίας ήταν ο εμπνευστής και θερμότερος υποστηρικτής του εργατοκτόνου νόμου 4808/2021 που επιχειρεί να καταργήσει το δωρο και να ποινικοποιήσει τα σωματεία και πλέον, ως υπουργός Οικονομικών έχει απλώσει τα χέρια του πάνω στην δημόσια περιουσία που έχτιζε με κόπο τόσα χρόνια η ελληνική κοινωνία. Δεν είπε τίπο-

τα όταν αποκαλύφθηκε ότι ήταν ένας από τους ανθρώπους που παρακολουθούσαν στο σκάνδαλο των υποκλοπών, δίνοντας όρκο πίστης στο Μητσοτάκη. Η αστική τάξη επιλέγει το πολιτικό προσωπικό που θα είναι πιο κατάλληλο για να εφαρμόσει τις πολιτικές της. Από τις πρώτες μέρες της, η κυβέρνηση της ΝΔ έχει ξεκαθαρίσει ότι βασικός της στόχος είναι το ξεπούλημα όλης της δημόσιας περιουσίας σε ιδιώτες - αρπακτικά και σε ημέτερους, το ξεκοκάλισμα του δημοσίου πλούτου για να θησαυρίσουν εις βάρος των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Δίνουν μισοτιμής σε ιδιώτες δημόσια κτήρια και επιχειρήσεις, για να τους απαλλάξουν από οποιαδήποτε κόστος επιφέρει μια παραγωγική επένδυση και η συντήρησή της (κόστη που έχει επωμιστεί το δημόσιο) και να αποκομίζουν μόνο τα κέρδη από τη διαχείρισή τους. Δισεκατομμύρια ευρώ φόρων που έχουμε πληρώσει όλοι εμείς για τη δημιουργία, τη συντήρηση και την ανάπτυξη της δημόσιας περιουσίας καταλήγουν στα χέρια μιας χούφτας αρπακτικών με τις ευλογίες της κυβέρνησης. Παράλληλα, μέσω της τεράστιας φοροληστείας (την τελευταία 10ετία τα φορολογικά έσοδα έχουν δεκαπλασιαστεί) ζοδεύουν υπέρογκα ποσά σε πολεμικούς εξοπλισμούς και την ενίσχυση της αστυνομίας. Επιχειρούν να χτίσουν ένα τεράστιο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ξεγυμνωμένο από κάθε προκάλυμμα δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας προετοιμάζοντας το έδαφος για το τεράστιο

φαγοπότι της δημόσιας περιουσίας και τη συμμετοχή σε κάθε πολεμικό τυχοδιωκτισμό. Είναι ενδεικτικό το περιστατικό της έξωσης της 90χρονης στο Ζωγράφου με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις των ΟΠΚΕ και διμοιρία των ΜΑΤ μέσα στον Οκτώβρη.

Η κυβέρνηση στήνει μια κατάσταση στις πλάτες των εργαζομένων που προδιαγράφεται μαύρη. Η ακρίβεια έχει σαρώσει τα εισοδήματά μας με αποκλειστική ευθύνη της κλίμας Μητσοτάκη που όχι μόνο δεν παίρνει κάποιο μέτρο ενάντια στην κερδοσκοπία αλλά αντιθέτως την επικροτεί μέσω των δηλώσεων των κάθε λογής Αδώνιδων και την τροφοδοτεί μέσω των διάφορων pass και επιδομάτων φτώχειας. Με το ξεπούλημα κάθε δημόσιας υπηρεσίας κάνει ακόμα πιο δυσβάσταχτη την κατάσταση για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αποκλείοντας την πρόσβαση από στοιχειώδεις ανάγκες όπως η μόρφωση, η υγεία και η στέγαση. Όμως, ο κάθε πρόθυμος νεοφιλελεύθερος εκμεταλλεύεται την απουσία απάντησης από την πλευρά του εργατικού κινήματος. Γνωρίζουν ότι θα έρθουν αντιμέτωποι με την έκρηξη της κοινωνικής οργής γι' αυτό οχυρώνονται πίσω από τις ασπίδες των ΜΑΤ. Όσο κι εάν ο κάθε Χατζηδάκης υπερηφανεύεται για τις «επιτυχίες» του την περίοδο των μνημονίων, ξεχνάει κάποια άλλα γεγονότα εκείνης της περιόδου. Οφείλουμε να του τα θυμίσουμε με τους αγώνες μας.

■ Νίκος Σπ.

Παγκόσμια Οικονομία

Η επερχόμενη παγκόσμια καταιγίδα

Προς το παρόν δεν υπάρχει κίνδυνος...

Η αλήθεια είναι ότι οι προβλέψεις ήταν ελαφρώς χειρότερες απ' ό,τι το προηγούμενο τρίμηνο, και βέβαια δυσάρεστα χειρότερες απ' ό,τι πριν δύο χρόνια, όπου προέβλεπε μια φάση ανάπτυξης ενός νέου βιομηχανικού κύκλου μέχρι το 2029-30, και για όλες σχεδόν τις χώρες.

Για το 2024 το παγκόσμιο Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν θα έχει ανάπτυξη 3,2% (όταν το 2022 είχε 3,6% και το 2023 3,3%). Αλλά το 2025 η ανάπτυξη θα μείνει κολλημένη στο 3,2% ενώ το 2029 θα μειωθεί ελαφρά στο 3,1%. Συνολικά η ανάπτυξη θα είναι πιο κάτω και από την περίοδο 2006-15 (με την μεγάλη οικονομική κρίση του 2008-10) όπου αυξάνονταν κατά 3,6% ετησίως. Κοντολογίς η δεκαετία του 2020 προβλέπεται να είναι μια «χαμένη» δεκαετία, με την μικρότερη ανάπτυξη σε όλο το μακρύ κύμα κάμψης μετά το 1973.

Αναμεταξύ των οικονομιών τα πράγματα, όπως είναι φυσικό, διαφέρουν. Στους παλαιούς ιμπεριαλιστές μόνο οι ΗΠΑ εξακολουθούν να έχουν μια αναιμική ανάπτυξη: το 2024 1,8% και το 2025 επίσης 1,8%, η οποία μάλλον θα συνεχιστεί με αυτούς τους ρυθμούς μέχρι και το 2029. Αλλά αυτή η αναιμική αύξηση του ΑΕΠ τους είναι ήδη σχεδόν το ήμισυ της αύξησης που είχαν τα χρόνια της ανάπτυξης (εξαιρουμένων δηλαδή των ετών κρίσης) στη δεκαετία του 2000 και του 2010. Η κατάσταση είναι ακόμη χειρότερη για την Ευρωζώνη όπου παραπαίει σε μια αδιατάρακτη στασιμότητα. Το 2022 είχε αύξηση 3,3%, το 2023 0,4% και το 2024 αναμένεται να φθάσει το 0,8%, με αυτήν την κατάσταση να συνεχίζεται χωρίς ιδιαίτερη διαφοροποίηση και μέχρι το 2029 όπου η αύξηση του ΑΕΠ θα είναι 1,2%. Μάλιστα, αυτή η αύξηση δεν οφείλεται στις τρεις μεγάλες χώρες (Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία) όπως συνέ-

βαινε μέχρι τώρα αλλά στις υπόλοιπες χώρες της Ευρωζώνης. Με άλλα λόγια, το καρδιογράφημα της Ευρωζώνης και επισήμως πλέον παρομοιάζει με ευθεία γραμμή όπως ακριβώς και η Ιαπωνία τα τελευταία τριάντα χρόνια. Για την τελευταία μάλλον είναι περιττό να σημειώσουμε ότι μέχρι το τέλος αυτής της δεκαετίας θα κινείται με ετήσιες αυξήσεις του ΑΕΠ της τάξεως του 0,5%).

Η αντίστροφη εικόνα εμφανίζεται στις υπόλοιπες χώρες. Η Κίνα παρά τις απαισιόδοξες προβλέψεις του ΔΝΤ το 2023 είχε ανάπτυξη 5,3%, το 2024 θα έχει τελικά 4,8% (την υπολόγιζαν στο 4,2%) και το 2025 στο 4,5% ενώ θα βαίνει ελαφρώς μειούμενο μέχρι το 2029: 3,3%. Αλλά ακόμη κι αν έτσι αποδειχθούν τα πράγματα, το ποσοστό ανάπτυξης της Κίνας μπορεί να είναι το ήμισυ αυτών που γνώριζε στις προηγούμενες δεκαετίες αλλά εξακολουθεί να είναι τεράστιο σε σχέση με τους παλαιούς ιμπεριαλιστές κι ακόμη να είναι και πολύ σημαντικό για μία καπιταλιστική χώρα που ήδη έχει εκβιομηχανιστεί και σχεδόν ολοκληρώσει την κατασκευή πόλεων και υποδομών (και μάλιστα σύγχρονων): αυτό σίγουρα συμβαίνει για πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού.

Εξίσου υψηλό ποσοστό ανάπτυξης και για την Ινδία: το 2024 θα φθάσει τελικά στο 7%, το 2025 το 6,5% και μέχρι το 2029 θα κινείται με αυτό το ποσοστό ανάπτυξης. Αυτό σημαίνει ότι η ανάπτυξη της Ινδίας είναι αδύνατο να σταματήσει για διάφορους λόγους, ίσως να περιοριστεί σε κάποιο βαθμό. Συνεπώς μέχρι το τέλος της δεκαετίας θα έχει κι αυτή μετατραπεί σε έναν οικονομικό γίγαντα. Η Ρωσία που υποτίθεται θα κατέρρευε λόγω των κυρώσεων και της αιμορραγίας του πολέμου, το 2023 είχε ανάπτυξη 3,6% και το 2024 θα έχει επίσης 3,6% ενώ το 2025 θα πέσει στο 1,3% όπου και θα παραμείνει μέχρι το 2029 — αλλά αυτές οι προβλέψεις μάλλον είναι οι επιθυμίες του ΔΝΤ παρά αντιστοιχούν στην πραγματικότητα. Η Βραζιλία θα συνεχίσει και αυτή την ανάπτυξή της και το 2024 η αύξηση του ΑΕΠ της θα είναι 3% ενώ το 2025 θα είναι 2,2%. Πάντως αν δεν προβλέπεται για τη Βραζιλία μια σημαντική ανάπτυξη εντούτοις φαίνεται να ξεφεύγει έστω από την περιδίνηση της κρίσης της στην δεκαετία του 2010-2020.

Από κει και πέρα οι προβλέψεις είναι πιο θετικές κυρίως για μια σειρά χώρες που τις ενέτασαν στην δεύτερη ζώνη των BRICS. Η Ινδονησία από το 2006 μέχρι το 2029 κινείται και θα κινείται με ένα σταθερό ετήσιο ποσοστό ανάπτυξης του 5%, η Μαλαισία το αντίστοιχο διάστημα με 4,5%, το Βιετνάμ με 6%,

η Τουρκία γύρω στο 3-4%, η Αιθιοπία γύρω στο 8%, η Νιγηρία γύρω στο 4%, κ.ο.κ.

Δεν υπάρχει κίνδυνος μέχρι... να έρθει η τέλεια καταιγίδα

Αν παρέμενε κανείς στις παραπάνω προβλέψεις οι κίνδυνοι όντως θα ήταν περιορισμένοι και πάντως μεσοπρόθεσμοι ή μακροπρόθεσμοι, κυρίως όσον αφορά τον συσχετισμό οικονομικής δύναμης μεταξύ παλαιών ιμπεριαλιστών και των αναδυόμενων μικρών και μεγάλων ανταγωνιστών τους. Ωστόσο τα πράγματα δεν είναι έτσι και τα φίδια αρχίζουν και ζώνουν όλους τους αναλυτές. Αυτό για τους εξής λόγους:

α) Κλιματική κρίση. Η κλιματική κρίση, ακόμη και ξετάζοντάς την από μια στενή οικονομίστικη οπτική, έχει καταστεί ένας σοβαρός οικονομικός παράγοντας πράγμα που δεν ίσχυε πριν το 2020. Οι «φυσικές» καταστροφές, η παρατεταμένη ξηρασία, κ.α., αρχίζουν πλέον να έχουν υπολογίσιμες και σε λίγο τρομακτικές οικονομικές συνέπειες. Μπορούν να εξαφανίσουν την ανάπτυξη μιας χώρας για μια ολόκληρη πενταετία, και να φθάσουν το 2-5% ή και παραπάνω του ΑΕΠ τους.

β) Το χρέος. Το χρέος, δημόσιο και ιδιωτικό (επιχειρήσεις, νοικοκυριά και τράπεζες) δεν έχει φτάσει σε δυσθεώρητο ύψος αλλά μάλλον στο σημείο καμψής: ιδιαίτερα για τις δύο μεγάλες χώρες, τις ΗΠΑ και την Κίνα, και χωρίς να εξαίρονται οι άλλοι παλαιοί ιμπεριαλιστές (Γαλλία, Ιταλία, Ιαπωνία, κ.α.). Το αξιοσημείωτο είναι ότι πλέον κανένας δεν σκέφτεται να βάλλει ένα φρένο στην αύξηση του χρέους, το ακριβώς αντίθετο, στηριζόμενος είτε στην Κεντρική του Τράπεζα είτε σε ιδιαίτερα πλεονεκτήματα, π.χ. η Κίνα στον βιομηχανικό δυναμισμό της, οι ΗΠΑ στην κυριαρχία του δολαρίου, κ.ο.κ.

Για τις υπόλοιπες χώρες η κατάσταση είναι αντίστροφη. Δεν έχουν μεγάλα χρέη (σχεδόν το 1/3 των μεγάλων) αλλά δανείζονται με τριπλάσια ή τετραπλάσια επιτόκια, γι' αυτό και κοντά 60-70 χώρες βρίσκονται σε κατάσταση ανοιχτής ή μόλις ελεγχόμενης χρεοκοπίας, αδυνατώντας να πληρώσουν τα τοκοχρεολύσια.

Αυτή η κατάσταση είναι πλέον οριστική και ήδη αποτυπώνεται στην αστάθεια που εμφανίζουν οι πιο σταθερές αγορές, δηλαδή οι αγορές των κρατικών ομολόγων. Και δεν θέλει πολύ για να ξεφύγει η κατάσταση. Για την ακρίβεια περιμένουν ποιος θα είναι ο πρώτος που θα χρεοκοπήσει.

γ) Μέσα σε μία συγκυρία αναιμικής ανάπτυξης παγκοσμίως, επιταχυνόμενης κίνησης προς έναν πολυ-πολικό

“

Τον Οκτώβρη

το Διεθνές

Νομισματικό

Ταμείο ανακοίνωσε

(όπως κάνει κάθε

τρίμηνο) τις

προβλέψεις του

για την πορεία

της παγκόσμιας

καπιταλιστικής

οικονομίας.

”

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

κόσμο (δηλαδή κατάσταση παρατεταμένης αρρυθμίας και βαθιών κλονισμών για την παγκόσμια αγορά), με βαθιές αδυναμίες λόγω χρέους, ο κάθε ένας θα στοχεύει να προστατεύσει τις επιχειρήσεις τους και συνεπώς κινούμαστε προς έναν δεύτερο και πιο έντονο εμπορικό πόλεμο με δασμούς και κατακερματισμό της παγκόσμιας αγοράς. Αυτή τη φορά σίγουρα χωρίς τον μπερδιστικό συντονισμό/συνεργασία που είχαμε κατά την αντιμετώπιση των προηγούμενων κρίσεων. Ο ιδιόμορφος 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος, έκφραση αυτών των ασυμφιλίωτων ανταγωνισμών, θα τείνει να σπάσει την όποια οικονομική λειτουργία: το μόνο που θα έχει σημασία θα είναι ποιος θα νικήσει στρατιωτικά.

Γι' αυτό και η τέλεια καταίγίδα είναι μπροστά μας, ανεξάρτητα από την επιφάνεια, δηλαδή τα οικονομικά στοιχεία και τις προβλέψεις.

Ελληνικός καπιταλισμός: η σιωπηλή και μοναχική κάθοδος στον Άδη

Η όποια ανάκαμψη του ελληνικού καπιταλισμού μετά την πανδημία, για την οποία θριαμβολογεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη, οφείλεται ουσιαστικά σε δύο παράγοντες: αφενός στα δάνεια της πανδημίας (αναστολή του Συμφώνου Σταθερότητας) και στους πόρους του Ταμείου Ανάκαμψης που τελειώνουν το 2026, και αφετέρου στην αρπαγή του πλούτου των εργαζομένων και του δημοσίου. Γι' αυτό και από το 2026 και μετά η αύξηση του ΑΕΠ προβλέπεται να είναι κάτι λιγότερο από 1%. Την ίδια στιγμή δεν λύθηκε κανένα ουσιαστικό πρόβλημα: το χρέος, και όχι μόνο το δημόσιο, έχει αυξηθεί, το παραγωγικό κενό διευρύνεται γιατί δεν γίνονται ουσιαστικές επενδύσεις εδώ και 18 χρόνια, η απόσταση με τους άλλους καπιταλισμούς διογκώνεται συνεχώς, η οικονομία όχι μόνο κινείται, αλλά έχει πλέον κλειδώσει, σε μια δομή όπου κυριαρχούν οι παρασιτικοί τομείς (real estate, τουρισμός, λεηλασία πλούτου, κ.α.), η παιδεία και υγεία χειροτερεύουν συνεχώς, οι υποδομές εγκαταλείπονται, η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται, το εμπορικό ισοζύγιο και το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών κινούνται στο κόκκινο με επικίνδυνες εξάρσεις, κ.ο.κ., κ.ο.κ., και πάνω απ' όλα γιατί είμαστε στην «σωστή πλευρά της ιστορίας» δηλαδή στο στρατόπεδο των παλαιών ιμπεριαλιστών και μάλιστα της ΕΕ που είναι ο μεγάλος ασθενής. Μπορεί λοιπόν να φανταστεί κανείς τι θα συμβεί όταν αρχίζει η χρηματοπιστωτική αστάθεια ή ένας παγκόσμιος κλονισμός και πόσοι θα ενδιαφερθούν για τη χώρα μας όταν όλοι θα τρέχουν να σώσουν το τομάρι τους ή τουλάχιστον τις κεντρικές χώρες όπως η Γαλλία ή η Ιταλία. Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν βαδίζει αναπότρεπτα σε μια δεύτερη χρεοκοπία αλλά σε μια τέτοια περίπτωση θα μείνει και παντελώς αβοήθητος.

Σύνοδος των BRICS+ στο Καζάν

Από τις 22 έως τις 24 Οκτωβρίου διεξήχθη στο Καζάν της Ρωσίας η 16η σύνοδος κορυφής των BRICS+ η οποία είχε σαν τίτλο «Ενίσχυση της πολυμέρειας για δίκαιη παγκόσμια ανάπτυξη και ασφάλεια» στην οποία συμμετείχαν 36 χώρες οι οποίες αντιπροσωπεύουν πάνω από το μισό του παγκόσμιου πληθυσμού.

Ο αριθμός των υποψηφίων χωρών για ένταξη στις BRICS συνεχίζει να αυξάνεται με τους υποψήφιους για ένταξη πλέον να φτάνουν τους 60 μεταξύ των οποίων η Τουρκία (της οποίας η υποψηφιότητα προσωρινά πάγωσε λόγω άρνησης της Ινδίας), η Βενεζουέλα, η Ταϊλάνδη, η Μαλαισία κ.α. Είχε προηγηθεί την 1η Ιανουαρίου 2024 μετά την 15η Σύνοδο των BRICS η ένταξη τεσσάρων νέων μελών με πλήρη δικαιώματα (Αίγυπτος, Αιθιοπία, Ιράν, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα) γεγονός που οδήγησε την Ρωσία να προτείνει στις 25 Ιουνίου παύση των προσχωρήσεων, ώστε να δημιουργηθούν αυστηροί όροι και κριτήρια για την ένταξη στις BRICS. Ρωσία βάζει ως προϋπόθεση την «μη συμμετοχή στην παράνομη πολιτική διεθνών κυρώσεων και περιοριστικών μέτρων που εφαρμόζονται σε άλλες χώρες». Σε αυτή την Σύνοδο έγιναν δεκτά με το καθεστώς των «χωρών εταίρων» 13 χώρες (Αλγερία, Λευκορωσία, Βολιβία, Κούβα, Ινδονησία, Καζακστάν, Μαλαισία, Νιγηρία, Ταϊλάνδη, Τουρκία, Ουγκάντα, Ουζμπεκιστάν και Βιετνάμ) οι οποίες θα εξεταστούν στο μέλλον εάν θα γίνουν μόνιμα μέλη των BRICS.

Η ταχύτητα με την οποία αναδύθηκαν οι BRICS είναι πρωτοφανής στην παγκόσμια ιστορία. Το 1990 οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι σύμμαχοί τους εξακολουθούσαν να αντιπροσωπεύουν το 62,4% του παγκόσμιου προϊόντος ενώ σήμερα έχουν πέσει στο 39,6% και η πτώση συνεχίζεται. Η οικονομική υποβάθμιση των δυτικών ιμπεριαλιστών συνοδεύεται και με τις κραυγαλέες αποτυχίες τους στην στρατιωτική σφαίρα όπου όλες οι στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ και των συμμάχων τους τα τελευταία 25 χρόνια έχουν αποτύχει παταγωδώς. Έπρεπε να εγκαταλείψουν το Ιράκ και το Αφγανιστάν, δεν κατάφεραν να κυριαρχήσουν στη Συρία και την Υεμένη και η Λιβύη κατέληξε να είναι μια πλήρης αποτυχία και χάος. Το ίδιο διαφαίνεται και στην Ουκρανία όπου ενώ ήλπιζαν να γονατίσουν τη Ρωσία στρατιωτικά και οικονομικά έχουν αποτύχει παταγωδώς. Όχι μάταια, ο επικεφαλής της CIA, Γουίλιαμ Τζ. Μπερνς, σημείωσε ότι «οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν κατέχουν πλέον αδιαμφισβήτητη υπεροχή».

Στην αντίπερα παρά το γεγονός πως οι BRICS δημιουργήθηκαν μόλις το 2006 από τις Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και επισημοποιήθηκαν το 2009 με την ένταξη της Νότιας Αφρικής, σήμερα αντιπροσωπεύουν το 46% του παγκόσμιου πληθυσμού και το 37% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Οι BRICS+ αντιπροσωπεύουν επίσης το ένα τέταρτο όλων των εξαγωγών αγαθών και το 40% της παραγωγής πετρελαίου. Το ΑΕΠ των BRICS+ είναι ήδη υψηλότερο από αυτό της G7 (Ηνωμένες Πολιτείες, Γερμανία, Καναδάς, Γαλλία, Ιταλία, Ιαπωνία και το Ηνωμένο Βασίλειο) και η βιομηχανική της παραγωγή είναι ακόμη και διπλάσια από αυτή των G7.

Επιπλέον, οι BRICS+ έχουν δημιουργήσει χρηματοπιστωτικά ιδρύματα όπως η Τράπεζα Ανάπτυξης BRICS η οποία παρέχει χρηματοδότηση για αναπτυξιακά έργα σε χώρες μέλη και άλλες αναδυόμενες και αναπτυσσόμενες οικονομίες λειτουργώντας ως άμεση εναλλακτική λύση για δεκάδες υπανάπτυκτες χώρες έναντι των ιμπεριαλιστικών δομών διατήρησης της υπα-

νάπτυξης και της κυριαρχίας των δυτικών ιμπεριαλιστών όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα. Σε αντίθεση με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα όπου οι χώρες του G7 έχουν μεγάλη πλειοψηφία και λαμβάνουν όλες τις αποφάσεις παρά το γεγονός ότι ούτε έχουν πλέον την οικονομική βαρύτητα ούτε την πλειοψηφία παγκόσμιου πληθυσμού, η Νέα Αναπτυξιακή Τράπεζα λειτουργεί με όλα τα μέλη της να έχουν ίσα δικαιώματα ψήφου και καμία χώρα δεν έχει δικαίωμα βέτο. Σε επίπεδο επενδύσεων και χρηματοδότησης, η Νέα Αναπτυξιακή Τράπεζα χρησιμοποιεί τα τοπικά νομίσματα των χωρών μελών, γεγονός που μειώνει αποτελεσματικά τον συναλλαγματικό κίνδυνο των δανειακών έργων και τονώνει τις τοπικές κεφαλαιαγορές.

Ένα από τα βασικά θέματα της 16ης Συνόδου (παρά το γεγονός πως δεν πάρθηκαν συγκεκριμένες αποφάσεις) ήταν η επιτάχυνση της λεγόμενης «αποδολοριοποίησης» η οποία προχωράει με γρήγορους ρυθμούς.

Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 οι κεντρικές τράπεζες σε όλο τον κόσμο διατηρούσαν πάνω από το 80% των συναλλαγματικών τους αποθεμάτων σε δολάρια ενώ σήμερα το ποσοστό αυτό είναι κοντά στο 60%. Παρά την σημαντική μείωση των συναλλαγών σε δολάρια η ικανότητά των ΗΠΑ να χρησιμοποιήσουν το νόμισμα ως εργαλείο επιβολής κυρώσεων διατηρείται σε σημαντικό βαθμό μέσω του SWIFT, ενός συστήματος ανταλλαγών μηνυμάτων για μεταφορά κεφαλαίων διασυνοριακά το οποίο χρησιμοποιούν πάνω από 11.000 τράπεζες σε 200 χώρες. Οι ΗΠΑ επιβάλλουν κυρώσεις μέσω του SWIFT, μπλοκάρουν την πρόσβαση σε κεφάλαια χωρών της επιλογής τους ή αποκλείουν χώρες από τις διατραπεζικές συναλλαγές όπως έκαναν με το Ιράν το 2018 και με την Ρωσία το 2022. Επιπλέον οι αμερικανικές κυρώσεις εναντίον φυσικών προσώπων έχουν αυξηθεί κατά 900% από το 2001 έως το 2021.

Για να απελευθερωθούν από το δολάριο, οι BRICS επεξεργάζονται την δημιουργία ενός αποθεματικού νομίσματος, που θα υποστηρίζεται κατά 40% από χρυσό και άλλους φυσικούς πόρους και 60% από ένα καλάθι νομισμάτων των χωρών-μελών. Προωθεί επίσης μια πλατφόρμα πληρωμών και διακανονισμών που θα συνδέει τις χρηματοπιστωτικές αγορές των χωρών BRICS, ανεξάρτητα από την τρέχουσα Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών (BIS), με έδρα την Ελβετία.

Αναμφίβολα οι BRICS αλλά και άλλες διακρατικές δομές που βρίσκονται στον αντίποδα των δυτικών ιμπεριαλιστών όπως ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO - ενώνει την Κίνα, τη Ρωσία και τις χώρες της Κεντρικής Ασίας) έχουν κάνει τα πρώτα βήματα στην προσπάθεια γέννησης μιας νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, μιας εναλλακτικής αρχιτεκτονικής εκείνης των δυτικών ιμπεριαλιστών που με ηγέτιδα δύναμη τις ΗΠΑ επιβλήθηκε παγκόσμια μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρά το γεγονός πως η ανάδυση ενός πολυπολικού κόσμου είναι μια πραγματικότητα σήμερα, μπορεί άραγε μια νέα ιστορική αναδιοργάνωση της παγκόσμιας οικονομικής, πολιτικής, εμπορικής και στρατιωτικής αρχιτεκτονικής στο καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό σύστημα να προκύψει χωρίς μια γιγαντιαία σύγκρουση ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα; Προς το παρόν την απάντηση την δίνει ο κατακερματισμός και θρυμματισμός της παγκόσμιας οικονομίας, η εκτόξευση των πολεμικών εξοπλισμών και η εξάπλωση των πολεμικών συγκρούσεων.

Πόλεμος στην Ουκρανία

Η Ρωσία κερδίζει έδαφος στα ανατολικά

στις 29/10. Την προηγούμενη μέρα το ίδιο κανάλι επιβεβαίωσε ότι καταλήφθηκε από τους Ρώσους η πόλη Γκόρνιακ στην περιοχή.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση η ρωσική προέλαση ρίχνει το ηθικό των Ουκρανών. Το Κίεβο δυσκολεύεται να βρει νέους στρατιώτες, ενώ η αποδιοργάνωση των ενόπλων δυνάμεων και η διαφθορά ευνοούν τις λιποταξίες και τις αρνήσεις επιστράτευσης. Το Κίεβο ανακοίνωσε νέα επιστράτευση 160.000 ανδρών, κυρίως μπροστά στο φόβο ανάπτυξης βορειοκορεάτικων στρατευμάτων στο πλευρό του ρωσικού στρατού προκειμένου να ανανεώσει τον στρατό του. Οι εξελίξεις αυτές, καθώς και η ανάπτυξη βορειοκορεάτων στρατιωτών, προκαλεί μια έκτακτη κατάσταση για τους Δυτικούς και μένει να δούμε ποια θα είναι η αντίδρασή τους. Είναι δεδομένο ότι όποια εξέλιξη υπάρχει δεν θα είναι φυσικά απόφαση της Ουκρανίας, αλλά θα είναι στα πλαίσια της αντιπαράθεσης της «Δύσης» με τις Ρωσία - Κίνα για τα δύο ανταγωνιστικά σχέδια «τερματισμού του πολέμου».

Σε αυτό το πλαίσιο, Κίνα και Βραζιλία έκαναν στοχευμένες διπλωματικές κινήσεις στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη, με το Κίεβο να καλεί τα κράτη να απέχουν από την κινεζική πρωτοβουλία. Απέναντι στο λεγόμενο «σχέδιο νίκης» που προώθησε ο ουκρανός πρόεδρος Ζελένσκι στη Νέα Υόρκη σε επαφές που είχε με τον πρόεδρο των ΗΠΑ, προέκυψε μια ανταγωνιστική «ειρηνευτική πρωτοβουλία» από την Κίνα και τη Βραζιλία, βάσει της οποίας

αποφασίστηκε η έναρξη διαπραγματεύσεων με την ονομασία «Φίλοι της Ειρήνης».

Το Κίεβο χαρακτήρισε την πρωτοβουλία «Φίλοι της Συνθηκολόγησης», καθώς δεν αποδέχεται τα αιτήματα της Ρωσίας για διατήρηση των εδαφικών της κερδών και μη ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, ενώ παράλληλα το ουκρανικό ΥΠΕΞ εξέφρασε δυσανεξία για το γεγονός ότι η Ελβετία συμμετείχε στην πρωτοβουλία Κίνας - Βραζιλίας. Μέχρι στιγμής το σχέδιο Κίνας - Βραζιλίας έχει λάβει θετικά σχόλια από περισσότερες από 110 χώρες, αντανακλώντας τις κοινές προσδοκίες της διεθνούς κοινότητας, όπως είχε τονίσει ο εκπρόσωπος του κινεζικού ΥΠΕΞ Λιν Τζιάν, σχολιάζοντας τις προσπάθειες ουκρανών διπλωματών να πείσουν διάφορες χώρες να μην υποστηρίξουν το σχέδιο.

Μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας και στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, ο Ζελένσκι κάλεσε άλλες χώρες να στηρίξουν την πρόταση της Ουκρανίας για μια «δίκαιη ειρήνη» και να απέχουν από τη διεξαγωγή εναλλακτικών συνομιλιών με τον Πούτιν. Το «Político» ανέφερε ότι ουκρανοί διπλωμάτες στη Νέα Υόρκη προσπαθούσαν να αποτρέψουν άλλες χώρες να υποστηρίξουν το σχέδιο Κίνας - Βραζιλίας και κυκλοφόρησαν σχετικό έγγραφο. Το «σχέδιο νίκης» που προωθεί η Ουκρανία αφορά σε άμεση ένταξη στο ΝΑΤΟ, παραδόσεις πιο εξελιγμένων όπλων, ενίσχυση της ουκρανικής πολεμικής βιομηχανίας και έγκριση για χτυπήματα με «δυτικούς» πυραύλους μεγάλου βληνεκούς βαθιά σε ρωσικό έδαφος.

Η Ρωσία πρέπει να προετοιμαστεί για μακρά αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ και έχει προειδοποιήσει επανειλημμένως την Ου-

άσικτον για την κρίση στις σχέσεις τους, δήλωσε ο Ρώσος υφυπουργός Εξωτερικών. Η σύγκρουση στην Ουκρανία εισέρχεται μπροστά στο ενδεχόμενο χτυπημάτων με «δυτικούς» πυραύλους στη ρωσική ενδοχώρα. «Πρέπει να προετοιμαστούμε για μια μακροπρόθεσμη αντιπαράθεση με τη χώρα αυτή», τόνισε και πρόσθεσε ότι «στέλνουμε όλα τα προειδοποιητικά σήματα στον αντίπαλο, ώστε να μην υποτιμήσει την αποφασιστικότητά μας».

Την ίδια στιγμή, αξιωματούχοι έδωσαν στη δημοσιότητα βίντεο από αερομαχία μεταξύ ενός ρωσικού μαχητικού αεροσκάφους Su-35 που πετούσε κοντά στην Αλάσκα και ενός F-16 της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ το οποίο στάλθηκε για να το αναχαιτίσει. Στο βίντεο, το ρωσικό αεροσκάφος έρχεται πίσω από το αμερικανικό και περνάει δίπλα του σε απόσταση αναπνοής.

Η δημοσιοποίηση του βίντεο της 23ης Σεπτεμβρίου έρχεται μετά από μια σειρά ρωσικών παραβιάσεων στη «Ζώνη Αναγνώρισης Αεράμυνας» της Αλάσκα (ζώνη που ορίζεται στον εναέριο χώρο των ΗΠΑ). Πιο πριν είχε γίνει προσέγγιση 8 ρωσικών στρατιωτικών αεροσκαφών και 4 σκαφών του ρωσικού Πολεμικού Ναυτικού, συμπεριλαμβανομένων δύο υποβρυχίων, στην Αλάσκα, καθώς η Κίνα και η Ρωσία διεξήγαγαν κοινά γυμνάσια.

Είναι δεδομένο ότι ο πόλεμος θα γινεκευτεί, οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, στην Ταϊβάν και την Ουκρανία είναι μόνο η αρχή. Το παγκόσμιο προλεταριάτο και οι αγώνες του είναι η μόνη λύση που μπορεί να αποσοβήσει αυτή την εξέλιξη, η δημιουργία ενός αντιπολεμικού κινήματος είναι καθήκον όλων των επαναστατών σε όλο τον κόσμο.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

να εγκλωβίσει τον αγώνα στα πλαίσια της κοινοβουλευτικής αρένας, ισχυρίζομενη ότι το μέλλον του νομοσχεδίου εξαρτάται από το εκλογικό αποτέλεσμα του 2025 και την ενίσχυση των περονιστών. Ο ρόλος των επαναστατικών δυνάμεων είναι καθοριστικός για να αποφευχθεί ο κοινοβουλευτικός εγκλωβισμός του κινήματος, θέτοντας ως πρώτο καθήκον την ανάγκη διαχωρισμού του αγώνα από την περονιστική αντιπολίτευση. Ενισχύοντας την αυτοοργάνωση, τη μαχητικότητα και την ενότητα στη δράση όλου του κινήματος και θέτοντας ως ξεκάθαρο στόχο την ανατροπή της βάρβαρης νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Μιλέι.

Σε Ελλάδα και Αργεντινή οι αγώνες είναι κοινοί

Η φοιτητική εξέγερση στην Αργεντινή δεν έρχεται σε μια τυχαία συγκυρία. Όσο τα σύννεφα ενός 3ου παγκοσμίου πολέμου και μιας νέας σφοδρής οικονομικής κρίσης πυκνώνουν, τόσο οι λαοί σε όλον τον πλανήτη αντιδρούν και εξηγείρονται ενάντια στις βοναπαρτίστικες κυβερνήσεις και τις «δημοκρατίες των πλουσίων» που καταπατούν και τα πιο βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Οι φοιτητές στην Ελλάδα έχοντας δώσει τον δικό τους μεγαλειώδη αγώνα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, πρέπει σήμερα να δείξουν την αλληλεγγύη τους στον αγώνα των αργεντίνων φοιτητών. Με ένα κόκκινο νήμα οι λαοί και οι νέοι σε Ελλάδα, Αργεντινή και όλον τον κόσμο πρέπει να ενώσουν τους αγώνες τους για την ανατροπή των νεοφιλελεύθερων κανίβαλων που τους σέρνουν στον θάνατο και την εξαθλίωση.

■ Κ.Κ.

Φοιτητική εξέγερση στην Αργεντινή

Οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις του Μιλέι και οι προσπάθειες διάλυσης των δημόσιων πανεπιστημίων έχουν πυροδοτήσει μια μεγάλη φοιτητική εξέγερση σε όλη τη χώρα. Αιτία αποτέλεσε άλλο ένα πραξικόπημα που προσπαθεί να επιβάλλει ο ακροδεξιός πρόεδρος, ασκώντας βέτο σε νομοσχέδιο για τη χρηματοδότηση των δημόσιων πανεπιστημίων, με σκοπό να προχωρήσει σε περικοπές στον προϋπολογισμό για την εκπαίδευση.

Αρχής γενομένης το διήμερο 14-15 Οκτωβρίου δεκάδες σχολές τελούν υπό κατάληψη και διαδηλώσεις ξεκίνησαν να οργανώνονται σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Αξιοσημείωτη είναι η διάθεση για αυτοοργάνωση του αγώνα που επιδεικνύουν οι φοιτητές ήδη από τις πρώτες μέρες, μέσα από συνελεύσεις και επιτροπές. Το φοιτητικό κίνημα σχεδόν αστραπιαία εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα και λαμβάνει ιστορικές διαστάσεις. Στις 22 Οκτώβρη τεράστιες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε όλη την Αργεντινή, ενώ μόνο στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες οι διαδηλωτές έφτασαν το μισό εκατομμύριο! Πλάι στους φοιτητές βρίσκονται οι εργαζόμενοι στα πανεπιστήμια, που με τον πληθωρισμό να καλπάζει έχουν δει τους μισθούς να μειώνονται κατά 25% μέσα σε έναν χρόνο.

Το κίνημα απειλεί τον Μιλέι

Ο Μιλέι βρίσκεται πλέον αντιμέτωπος με την οργή ενός φοιτητικού κινήματος

που έχει τη δυνατότητα να μετατραπεί σε φοιτητική εξέγερση - πυροδοτή μεγαλύτερων αγώνων του πολυπαθούς αργεντινικού λαού. Οι φοιτητές έχουν αποκτήσει πλέον σημαντικό βάρος στην αργεντινική κοινωνία, καθώς τα τελευταία 30 χρόνια η ανάπτυξη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης υπήρξε αλματώδης. Οι εγγραφές στα δημόσια πανεπιστήμια έχουν τριπλασιαστεί: από 28 δημόσια πανεπιστήμια με 600.000 φοιτητές το 1990, σε 61 πανεπιστήμια με 2 εκατομμύρια προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές σήμερα, ενώ άλλοι 500.000 φοιτητές σπουδάζουν σε ιδιωτικά πανεπιστήμια. Παράλληλα, οι φοιτητές που κατάγονται από εργατικές οικογένειες έχουν αυξηθεί σημαντικά. Χαρακτηριστικά, το 2022 σχεδόν οι μισοί φοιτητές (περίπου το 47,8%) που γράφτηκαν στις σχολές προέρχονταν από εργατικές οικογένειες, ενώ σε ορισμένα πανεπιστήμια το ποσοστό φτάνει ως και το 70%!

Ο αγώνας των φοιτητών δεν περιορίζεται στα στενά πλαίσια της εκπαίδευσης, αλλά αποτελεί έκφραση της γενικότερης οργής και αγανάκτησης ενάντια στην ακραία νεοφιλελεύθερη ατζέντα που εφαρμόζει από την πρώτη μέρα της προεδρίας του ο Μιλέι και ισοδυναμεί με την άτυπη κήρυξη ενός πολέμου ενάντια στους εργαζόμενους, τους φτωχούς και τους νέους. Πριν καλά καλά ολοκληρωθεί ένας χρόνος από την εκλογή του, ο απολογισμός είναι καταστροφικός: αύξηση της ανεργίας, εκτίναξη του πληθωρισμού και μειώσεις μισθών έχουν πλήξει σοβαρά το λαϊκό εισόδημα,

ενώ πλέον το 70% του νεανικού πληθυσμού βρίσκεται κάτω από το όριο της φτώχειας. Την εικόνα συμπληρώνει ο προτεινόμενος προϋπολογισμός για το 2025, όπου τα έξοδα για την Παιδεία και τον Πολιτισμό ανέρχονται μόλις στο 0,87% του ΑΕΠ, ενώ το 1,31% κατευθύνεται στην πληρωμή του δημόσιου χρέους της χώρας. Ακριβώς όπως στον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό, το δημόσιο χρέος λειτουργεί σαν μια τεράστια οικονομική μαύρη τρύπα που απορροφά και το τελευταίο ευρώ ή πέσο που κατευθυνόταν για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών, με μοναδικό σκοπό την εξυπηρέτηση του ΔΝΤ!

Κυβερνητική και πολιτική κρίση

Για πρώτη φορά στην προεδρία του, ο Μιλέι έχει να αντιμετωπίσει έναν τεράστιο αγώνα που ξεφεύγει ξεκάθαρα από τον κορσέ των μεμονωμένων κινητοποιήσεων για «διαπραγμάτευση», που τίθενται από την αντιπολίτευση και από τη γραφειοκρατία των συνδικάτων. Η κυβερνητική πολιτική βρίσκεται σε κρίση και το κόμμα του Μιλέι επιδιίδεται πλέον σε κινήσεις «πανικού». Ενδεικτικές είναι οι διάφορες προβοκάτσιες (π.χ επιθέσεις με σπρέι πιπεριού) που επιχειρούνται -ανεπιτυχώς- για να διαλύσουν τις συνελεύσεις στα πανεπιστήμια.

Πέρα από τον Μιλέι, το φοιτητικό κίνημα έχει απέναντί του όλο το «παραδοσιακό» αστικό πολιτικό σκηνικό. Πρώτα και κύρια, η περονιστική αντιπολίτευση υπερασπίζεται το «δικαίωμα» του προέδρου να ασκεί βέτο, ενώ καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια

ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΖΑ

Κρίσιμη η κατάσταση στη Μέση Ανατολή

Μοιάζει να μην έχουν πια κανένα νόημα οι λέξεις και οι αριθμοί μπροστά στη φρικαλεότητα που διαπράττεται, χωρίς κανένα όριο, στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη όπου το σχέδιο γενοκτονίας-εθνοκάθαρσης του σιωνιστικού Ισραήλ βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Ταυτόχρονα, η ισραηλινή επεκτατικότητα (πλέον σε 7 μέτωπα), κλιμακώνεται με επιθέσεις στο Λίβανο και το Ιράν απειλώντας με ανάφλεξη ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Όλα αυτά με την ανοχή της διεθνούς κοινότητας και την πλήρη στήριξη των ΗΠΑ-ΕΕ.

Το ξεκλήρισμα ενός λαού

Με δεδομένο ότι οι υποτιθέμενες στοχευμένες επιθέσεις του ισραηλινού στρατού εντοπίζουν μέλη και κρησφύγετα της Χαμάς ιδίως ανάμεσα σε άμαχο πληθυσμό, σχολεία, νοσοκομεία, караβάνια εκτοπισμένων, φορτηγά ανθρωπιστικής βοήθειας και ασθενοφόρα, τα θύματα της σιωνιστικής θηριωδίας στη Γάζα ξεπερνούν πλέον τις 43.000 (για 200.000 γίνεται λόγος αν ληφθούν υπόψη οι άνθρωποι που βρίσκονται

θαμμένοι κάτω από τα ερείπια). Δηλαδή ένα ασύλληπτο 2% έως 8% του πληθυσμού της Γάζας έχει αφανιστεί μέσα σε ένα χρόνο. Το 70% από αυτούς είναι γυναίκοι και παιδιά. Χιλιάδες τραυματίες, μολυσματικές ασθένειες, παιδιά υποσιτισμένα και χωρίς οικογένεια συμπληρώνουν την εικόνα της φρίκης.

Επιστέγασμα της γενοκτονικής πολιτικής του σιωνιστικού καθεστώτος αποτελεί η τελευταία απόφαση της Κνεσέτ να απαγορεύσει, από τον ερχόμενο Φλεβάρη, τη λειτουργία της UNRWA, της βασικής υπηρεσίας αρωγής του ΟΗΕ στα παλαιστινιακά εδάφη. Η οργάνωση έχει στοχοποιηθεί από τους σιωνιστές από την έναρξη της εισβολής στη Γάζα, ως συνεργαζόμενη με τη Χαμάς, ακριβώς για το κρίσιμο έργο που επιτελεί από το 1949. Χάρη σε αυτήν λειτουργούν σχολεία, παρέχεται σίτιση, καύσιμα για τη λειτουργία των υποδομών, φαρμακευτική-ιατρική φροντίδα. Απαγόρευση της σημαίνει κατάρρευση του δικτύου ανθρωπιστικής βοήθειας.

Τις τελευταίες εβδομάδες τη μεγαλύτερη επίθεση δέχεται η βόρεια Γάζα, που παραμένει πλήρως αποκλεισμένη από οποιαδήποτε ανθρωπιστική βοήθεια επί 25 μέρες

με τους 400.000 κατοίκους της στο έλεος της πείνας και των βομβαρδισμών. Το μοναδικό νοσοκομείο που είχε μείνει να λειτουργεί, το Καμάλ Αντουάν, βανδαλίστηκε και σχεδόν όλοι οι γιατροί του συνελήφθησαν. Κλιμακούμενη (από τον Αύγουστο) βάνει και η επίθεση στη Δυτική Όχθη όπου οι νεκροί ξεπερνούν τους 750 και οι εκτοπισμένοι τους 4.500. Οι επιθέσεις, τραυματισμοί, καταδράσεις σπιτιών, καταστροφές υποδομών και καλλιέργειών έχουν ενταθεί ενώ ταυτόχρονα αυξάνουν οι νομιμοποιήσεις των εποικισμών. Το 2024 είναι η χρονιά με τις περισσότερες κατασχέσεις γης από το 1993 (συμφωνία Όσλο).

Στις σημαντικές απώλειες για τη Χαμάς και την παλαιστινιακή αντίσταση, συγκαταλέγεται η δολοφονία του ηγέτη της Ισμαήλ Χανίγια, του διαδόχου του Γιαχιά Σινουάρ, και σημαντικού αριθμού αξιωματούχων και μαχητών της. Επίσης αναμφίβολα μεγάλο μέρος των υποδομών και του εξοπλισμού της έχει υποστεί σοβαρές ζημιές. Το γεγονός, ωστόσο ότι πρόκειται για μια οργάνωση ανδρωμένη στην παρανομία, προετοιμασμένη, πολύ καλά δικτυωμένη και τροφοδοτούμενη όχι μόνο από το Ιράν αλλά και από

τη δίψα του παλαιστινιακού λαού για ελευθερία και ανεξαρτησία, εγγυάται την αντοχή και την ανανέωσή της. Το μαρτυρούν οι ρουκέτες που εξακολουθούν να εκτοξεύονται από την ισοπεδωμένη Γάζα στα ισραηλινά εδάφη και οι ενέδρες μαχητών της αντίστασης που αποδεκατίζουν τα ισραηλινά στρατεύματα.

Εισβολή στο Λίβανο - Προκλήσεις στο Ιράν

Από τα τέλη Σεπτεμβρίου το ισραηλινό καθεστώς έχει στραφεί σε μια μεγάλης κλίμακας στρατιωτική επίθεση στο Λίβανο. Πρώτα ήταν η ανατίναξη των μπίπερ των μελών της Χεζμπολάχ, μια ενέργεια ακραία τρομοκρατική με θύματα δεκάδες αμάχους. Ακολούθησε η δολοφονία του ηγέτη της, Χασάν Νασράλα, και πολλών ακόμα αξιωματούχων της λιβανέζικης αντίστασης. Έπειτα ήρθε η χερσαία εισβολή να συμπληρώσει τις από αέρος επιθέσεις. Ήδη πάνω από 2.000 Λιβανέζοι έχουν χάσει τη ζωή τους, 1,2 εκατομμύρια έχουν εκτοπιστεί, 30 χωριά έχουν εκκενωθεί και βομβαρδιστεί. Στόχος του Ισραήλ είναι να υποχρεώσει τη Χεζμπολάχ να αποσυρθεί βόρεια του ποταμού Λίβνι, 29 χιλιόμετρα από τα ισραηλινό-λιβανικά σύνορα. Απώτερος στόχος, ωστόσο, είναι να επαναληφθεί στο Λίβανο η σφαγή της Γάζας και, μαζί με την προσδοκώμενη κατάληψη των παλαιστινιακών εδαφών, να φέρει πιο κοντά το σιωνιστικό όνειρο της δημιουργίας του Μεγάλου Ισραήλ.

Ταυτόχρονα, το καθεστώς Νετανιάχου προκαλεί επίμονα το ιρανικό καθεστώς επιχειρώντας να το εμπλέξει σε μια γενικευμένη σύρραξη. Το ιρανικό θεοκρατικό καθεστώς έχει επιδείξει θαυμαστή αυτοσυγκράτηση, παρόλο που το κύρος του έχει επανειλημμένα απειληθεί και έχει χάσει πολλούς ανώτερους αξιωματούχους του, καθώς φαίνεται πως μερίδα της ιρανικής ηγεσίας προσέβλεπε σε μια συνεννόηση με τις ΗΠΑ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και κρατούσε στάση αναμονής. Το ίδιο έγινε και μετά την ισραηλινή επίθεση της 26ης Οκτωβρίου. Βέβαια, το γεγονός ότι δεν χτυπήθηκαν πετρελαϊκές και πυρηνικές εγκαταστάσεις οφείλεται στην αμερικανική επιμονή και στο κόστος που θα είχε για την Κάμαλα Χάρις στις εκλογές της 5ης Νοεμβρίου. Κατά τ' άλλα, ο Μπάιντεν έχει αποδειχθεί ο μεγαλύτερος άνευ όρων υποστηρικτής του σιωνιστικού καθεστώτος και το αποτέλεσμα των αμερικανικών εκλογών, όποιο κι αν είναι, δεν προοιωνίζει θετικές αλλαγές στο Μεσανατολικό. Αυτά τα δεδομένα φαίνεται πως ωθούν το ιρανικό καθεστώς σε πιο επιθετική στάση, εξού και οι τελευταίες δηλώσεις του Χαμενεϊ για αντίποινα στο χτύπημα της 26ης Οκτωβρίου, το μέγεθος και οι επιπτώσεις των οποίων μένει να φανούν.

Κι όμως το Ισραήλ δεν κερδίζει

Είναι αλήθεια πως οι τελευταίες «επιτυχίες» έχουν ενισχύσει το σιωνιστικό καθεστώς και τον Νετανιάχου στο εσωτερικό του Ισραήλ, όπου η πλειοψηφία της κοινωνίας βυθίζεται σε ένα σπирάλ τρόμου και θανάτου και σέρνεται πίσω από τις τυχοδιωκτικές πολιτικές του σιωνι-

στικού καθεστώτος αναζητώντας την ασφάλεια.

Στην πραγματικότητα είναι λιγότερο ασφαλής από ποτέ. Ο σιδηρένιος θόλος έχει καταστεί σουρωτήρι, με τους βαλλιστικούς πυραύλους και τα drones της Χεζμπολάχ και του Ιράν να τον διαπερνούν κάθε τρεις και λίγο. Μέχρι το εξοχικό του Νετανιάχου έφτασαν σε μια στοχευμένη προειδοποιητική επίθεση. Οι Ισραηλινοί, τρομοκρατημένοι έχουν εγκαταλείψει τις περιοχές που συνορεύουν με το Λίβανο και τρέχουν διαρκώς στα καταφύγια. Πέρα από το κόστος σε ανθρώπινα θύματα, που δεν είναι λίγα, η ισραηλινή οικονομία πνέει τα λείψια καθώς παρουσιάζει έλλειμμα 8,1% και η πιστοληπτική της ικανότητα υποβαθμίζεται διαρκώς από τους οίκους αξιολόγησης.

Οι όμηροι – άρα και η διαπραγματευτική τους αξία – βρίσκονται στα χέρια της Χαμάς. Οι αντικαθεστωτικές διαμαρτυρίες στο εσωτερικό του Ισραήλ επιμένουν. Η Χαμάς δεν έχει εξολοθρευτεί, και οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν εκτοπιστεί. Αντίθετα η κατακραυγή μεγαλώνει, το κίνημα υποστήριξης της Παλαιστίνης δεν κατασιγάει και χώρες όπως η Σαουδική Αραβία και η Ιορδανία αντί να πλησιάζουν (όπως ήταν το αμερικανο-ισραηλινό σχέδιο), απομακρύνονται. Π.χ. αρνούνται να παραχωρήσουν τον εναέριο χώρο τους για οποιοδήποτε πλήγμα κατά της Τεχεράνης. Η δε Σαουδική Αραβία έχει συσφίξει τις σχέσεις της με τους BRICS. Στο μέτωπο του Λιβάνου, η ισραηλινή επίθεση έχει στεφθεί με απόλυτη αποτυχία. Η Χεζμπολάχ που προετοιμαζόταν 15 τουλάχιστον χρόνια για τη σύγκρουση με το Ισραήλ διαθέτει το στρατιωτικό και ανθρωπινό δυναμικό να ανταπεξέλθει, παρά το πλήγμα στην ηγεσία της.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, βρίσκονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων δύο αμερικανόπνευστα σχέδια εκκενρωμένα, ένα για τη Γάζα κι ένα για το Λίβανο. Το πρώτο, εξόφθαλμα μονομερές υπέρ του Ισραήλ, κατατίθεται για καθαρά προσημαστικούς λόγους, εφόσον ο Νετανιάχου έχει δηλώσει σε όλους τους τόνους ότι δεν διαπραγματεύεται, η δε Χαμάς θέτει πάντα ως προϋπόθεση την απόσυρση των ισραηλινών στρατευμάτων. Το δεύτερο, όμως, έρχεται να βγάλει από τη δύσκολη θέση το σιωνιστικό καθεστώς, που έχει βρεθεί σε αδιέξοδο στο Λίβανο. Επικαλείται το ψήφισμα 1701 του ΟΗΕ (με αυτό τερματίστηκε ο πόλεμος – πανωλεθρία για το Ισραήλ του 2006) επιχειρώντας να το τροποποιήσει υπέρ του Ισραήλ. Οι δηλώσεις της ισραηλινής κυβέρνησης ότι έχει επιτευχθεί το μεγαλύτερο μέρος των στόχων και έχει πληγεί σοβαρά η Χεζμπολάχ προοιωνίζουν για αποδοχή της εν λόγω εκκενρωμένης.

Τίποτα, όμως, δεν κλείνει και δεν διευθετείται στο φλεγόμενο μέτωπο της Μέσης Ανατολής όσο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και το μαντρόσκυλο του στην περιοχή ξεδιπλώνουν την ατζέντα των συμφερόντων τους σε βάρος των λαών και των ανταγωνιστικών αναδυόμενων οικονομιών.

■ Μαρία Κτιστάκη

Η δολοφονία του Γιαχιά Σινουάρ

Στις 7/10, το σιωνιστικό κράτος δολοφόνησε τον αρχηγό της Χαμάς Γιαχιά Σινουάρ, όπως λέγεται, τον «αρχιτέκτονα» της αντεπίθεσης της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023.

Ο Σινουάρ, με καταγωγή από την Χαν Γιουνίς στη νότια Γάζα, εντάχθηκε στη Χαμάς τη δεκαετία του 1980, όταν η οργάνωση βρισκόταν στα πρώτα στάδια ανάπτυξής της. Διατηρούσε στενούς δεσμούς με τον Αχμάντ Γιασίν, ιδρυτή της Χαμάς, και ανέλαβε κρίσιμο ρόλο στην οργάνωση, θεμελιώνοντας το σύστημα εσωτερικής ασφάλειας, το οποίο στόχευε στην αναγνώριση και εξάλειψη συνεργατών του Ισραήλ εντός των παλαιστινιακών περιοχών. Γι' αυτό το Ισραήλ τον συνέλαβε, καταδικάζοντάς τον σε 23 χρόνια φυλάκιση για τον φερόμενο ρόλο του σε επιθέσεις κατά Παλαιστίνιων, οι οποίοι θεωρούνταν συνεργάτες των Ισραηλινών. Το 2011, ωστόσο, ο Σινουάρ απελευθερώθηκε κι επέστρεψε στη Γάζα.

Με την αποφυλάκισή του, επανεντάχθηκε δυναμικά στη Χαμάς και το 2013 εξελέγη στο πολιτικό γραφείο της οργάνωσης στη Γάζα. Το 2017 ανέλαβε την ηγεσία της Χαμάς στη Γάζα, αντικαθιστώντας τον Ισμαήλ Χανίγια. Έτσι έγινε ένα από τα πρόσωπα της Χαμάς με τη μεγαλύτερη και συνεχώς αυξανόμενη επιρροή, προκαλώντας την προσοχή των ισραηλινών υπηρεσιών ασφαλείας, που άρχισαν να παρακολουθούν στενά τις κινήσεις και τις στρατηγικές του.

Μετά τη δολοφονία του Χανίγια στην Τεχεράνη τον Ιούλιο,

ο 62χρονος Σινουάρ ανέλαβε όχι μόνο την ηγεσία της Χαμάς στη Γάζα αλλά και την πολιτική πτέρυγα της οργάνωσης. Αυτή η διπλή εξουσία τον κατέστησε τον κυριότερο ηγέτη της Χαμάς, αναλαμβάνοντας τον πλήρη έλεγχο.

Επί της ηγεσίας του στη Χαμάς, ο Σινουάρ επικεντρώθηκε στην ενίσχυση των στρατιωτικών δυνάμεων και στην ανάπτυξη διεθνών σχέσεων. Από το 2011, λόγω της υποστήριξης της Χαμάς προς τη συριακή αντιπολίτευση, οι σχέσεις της με το Ιράν είχαν ψυχρανθεί. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της ηγεσίας του, καταβλήθηκαν συστηματικές προσπάθειες για την αναθέρμανση αυτών των σχέσεων, ιδιαίτερα μέσα στους τελευταίους μήνες και στο πλαίσιο του πρόσφατου πολέμου, με στόχο την ενίσχυση της υποστήριξης από το Ιράν και τον αραβικό κόσμο. Παράλληλα, επιδιώχθηκε και η αναθέρμανση των σχέσεων με την Αίγυπτο.

Η δολοφονία φανερώνει τις προθέσεις του Ισραήλ για το μέλλον των Παλαιστίνιων, τους οποίους επί έναν χρόνο σφυροκοπά, διεξάγοντας μία από τις μεγαλύτερες γενοκτονίες της σύγχρονης ιστορίας. Παράλληλα, αποκαλύπτει τη διαρκώς αυξανόμενη πολεμοχαρή πρόθεση του Ισραήλ να επεκτείνει τη σύγκρουση σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, μετά την εισβολή στον Λίβανο κλιμακώνοντας σοβαρά τον πόλεμο. Το τελευταίο διάστημα, οι ισραηλινές δυνάμεις προχώρησαν σε σειρά δολοφονιών, στοχεύοντας όχι μόνο στελέχη της Χαμάς αλλά και της Χεζμπολάχ, με κύριο πλήγμα τη δολοφονία

του Χασάν Νασράλα. Επιπλέον, οι πρόσφατες ισραηλινές επιθέσεις σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις στο Ιράν φέρνουν πιο κοντά τον πόλεμο στο Ιράν, το οποίο παραμένει ο βασικός στόχος του Ισραήλ, δηλαδή των ΗΠΑ, αποσκοπώντας να το περιορίσουν/χτυπήσουν και να αποκόψουν την επιρροή της Κίνας (μέσω και του Ιράν) στην περιοχή.

Η απώλεια του Σινουάρ αποτελεί βαρύ πλήγμα για την παλαιστινιακή αντίσταση και εντάσσεται στις προσπάθειες του κράτους-δολοφόνου να εξοντώσει την ηγεσία της Χαμάς, αλλά και οποιονδήποτε τολμά να μιλήσει ενάντια στη συνεχιζόμενη σφαγή στη Γάζα. Παρά τις προσπάθειες των δυτικών ιμπεριαλιστών και των φερεφώνων τους, των ΜΜΕξαπάτησης να διασύρουν τον Σινουάρ, παρουσιάζοντάς τον ως παντελώς απομονωμένο ή άτολο, η αλήθεια είναι ότι βρισκόταν για χρόνια στην πρώτη γραμμή του αγώνα, στο πλευρό των συντρόφων του. Έπρεσε φορώντας τη στρατιωτική του στολή, πολεμώντας με το όπλο στο χέρι τους σιωνιστές δολοφόνους.

Η απώλεια του Σινουάρ είναι και απώλεια για την παλαιστινιακή αντίσταση, ωστόσο οι Παλαιστίνιοι αγωνιστές θα συνεχίσουν να μάχονται. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, απαιτείται να οικοδομήσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα, που θα σταματήσει την ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο, θα βάλει τέλος στις σιωνιστικές σφαγές σε Γάζα και Λίβανο, και θα αποτρέψει τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, που όλο και περισσότερο απειλεί να ξεσπάσει!

■ Αχιλλέας Λούντζης

Μπλόκο από λιμενεργάτες στα πολεμοφόδια για το Ισραήλ

Στις 17/10 στον Πειραιά οι λιμενεργάτες της COSCO εμπόδισαν το βράδυ να φορτωθεί κοντέινερ με πυρομαχικά το οποίο προοριζόταν για το Ισραήλ. Σύμφωνα με το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων το φορτίο του κοντέινερ έφτασε στην Ελλάδα από τη Β. Μακεδονία με προορισμό το λιμάνι της Χάιφα.

Στην κινητοποίηση συμμετείχαν το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, το Συνδικάτο Μετάλλου Αττικής και Ναυπηγοεπισκευαστικής Βιομηχανίας Ελλάδας, το Σωματείο Ναυπηγοεπισκευαστών, εργαζόμενοι, νέοι και φορείς του Πειραιά, ενώ το σύνθημα που κυριαρχούσε ήταν «Οι λιμενεργάτες σας το υπογράφουν, με των λαών το αίμα τα χέρια τους δεν βάφουν».

Παρόλο που οι περισσότερες από τις απεργίες του σωματείου κρίνονται από την αστική δικαιοσύνη «παράνομες», οι λιμενεργάτες συνεχίζουν τους αγώνες τους, τόσο για καλύτερες και ασφαλέστερες εργασιακές συνθήκες, όσο και ενάντια στις κινήσεις στήριξης της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού που πραγματοποιεί το Ισραήλ. Ο Μοχάμεντ Ικναϊμί, επικεφαλής του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων της Γενικής Ένωσης Παλαιστινίων Εργατών υπογράμμισε πως ο παλαιστινιακός λαός έχει εναποθέσει τις ελπίδες του μόνο στους λαούς, «μόνο σε εσάς και στους αγώνες σας».

Λιμενεργάτες: οι δράσεις στον κόσμο

Πολλά συνδικάτα σε όλο τον κόσμο έχουν εκδώσει από το 2023 ανακοινώσεις που ανταποκρίνονται στο κάλεσμα για βοήθεια εκ μέρους των παλαιστινιακών οργανώσεων εργαζομένων.

Στην Ισπανία πέρυσι, οι εργαζόμενοι στο λιμάνι της Βαρκελώνης αρνήθηκαν να μεταφέρουν όπλα στο Ισραήλ και ζήτησαν άμεση κατάπαυση του πυρός. Συνδικαλιστές από την Καταλανική Ένωση Συνδικάτων διαμαρτυρήθηκαν για την Israel Chemical Limited-Iberia, θυγατρική της ICL Group, η οποία παρέχει στη Monsanto (τώρα Bayer) φωσφορικά άλατα για την παραγωγή λευκού φωσφόρου για τον στρατό των ΗΠΑ, ο οποίος με τη σειρά του τον προμηθεύει στο Ισραήλ.

Στο Βέλγιο, πολλά συνδικάτα μεταφορών κάλεσαν τα μέλη τους να μην μεταφέρουν όπλα αεροπορικά, αφού κάποιος ανέφεραν ότι είδαν αποστολές να κατευθύνονται προς το Ισραήλ.

Στην Ιταλία, λιμενεργάτες στο βόρειο λιμάνι της Γένοβας από το ανεξάρτητο σωματείο Collettivo Autonomo Lavoratori Portuali, με συμμάχους της παλαιστινιακής κοινότητας, στις 10 Νοεμβρίου 2023 απέκλεισαν τη μεταφορά φορτίου σε πλοίο που εκμεταλλεύεται η ισραηλινή ναυτιλιακή γραμμή ZIM. Στη συνέχεια, το ίδιο πλοίο αντιμετώπισε διαμαρτυρίες στο νότιο λιμάνι του Σαλέρνο.

Η Ομοσπονδία Εργαζομένων στις Υδάτινες Μεταφορές (WTFW), που εκπροσωπεί 14.000 εργατές, συμπεριλαμβανομένων 3.500 που σταθμεύουν σε έντεκα

από τα δώδεκα μεγάλα λιμάνια της Ινδίας, εισάκουσε την έκκληση των παλαιστινιακών συνδικάτων. Από το Φεβρουάριο δήλωσαν με θάρρος ότι αρνούνται να χειριστούν όπλα που προορίζονται για το Ισραήλ.

Στον Καναδά, αυτόχθονες και συνδικαλιστικές οργανώσεις έκλεισαν με τόλη 4 εργοστάσια που πουλούσαν όπλα στο Ισραήλ. Εργαζόμενοι και μέλη της κοινότητας έκλεισαν τα εργοστάσια της L3Harris για μια ημέρα στο Χάμιλτον, το Τορόντο και το Μόντρεαλ, καθώς και τη Lockheed Martin στην Οτάβα. Εργάτες απέκλεισαν τις εισόδους της GeoSpectrum στο Dartmouth, θυγατρικής της Elbit Systems, μιας μεγάλης ισραηλινής εταιρείας όπλων.

Στο Ηνωμένο Βασίλειο, 400 συνδικαλιστές εμπόδισαν την είσοδο στο εργοστάσιο της BAE System στο Ρότσεστερ, στο Κεντ. Η εκστρατεία των Εργαζομένων για μια Ελεύθερη Παλαιστίνη στοχεύει να επιστήσει την προσοχή στον ρόλο που παίζει η Βρετανία στην αλυσίδα εφοδιασμού των όπλων που χρησιμοποιεί το Ισραήλ.

Οι ενέργειες κλιμακώθηκαν στις 7 Δεκεμβρίου 2023, με 1.000 εργάτες να αποκλείουν εργοστάσια όπλων στο Μπόρνμουθ, στο Λάνκασαϊρ, στο Μπράιτον και στη Γλασκώβη για να σταματήσουν την παραγωγή εξαρτημάτων για το μαχητικό αεροσκάφος F-35. Υπήρξε συντονισμός για παρόμοιες δράσεις στη Γαλλία, τη Δανία και την Ολλανδία.

Οι ΗΠΑ συνεχώς αυξάνουν τις πολεμικές δαπάνες και την «βοήθεια για την αυτοάμυνα» του Ισραήλ. Πιο συγκεκριμένα, η νομισματική δέσμευση της Αμερικής στο Ισραήλ από τις 7 Οκτωβρίου 2023, είναι τουλάχιστον 17,9 δισεκατομμύρια δολάρια για στρατιωτική βοήθεια, το υψηλότερο που έχει δοθεί σε έναν χρόνο από τότε οι ΗΠΑ άρχισαν να παρέχουν βοήθεια στο Ισραήλ το 1959.

Εργαζόμενοι και νεολαία δεν έχουμε τα ίδια συμφέροντα με αυτούς που κερδοσκοπούν από το αίμα των παιδιών της Γάζας. Η κυβέρνηση της ΝΔ συμμετέχει στον πόλεμο και απειλεί να μας εμπλέξει πιο ενεργά σ' αυτόν παρέχοντας βάσεις, εξοπλισμούς, σπλική εκπαίδευση. Βοηθώντας τη μεταφορά υψηλόβαθμων αξιωματούχων της κυβέρνησης του φασίστα Νετανιάχου. Συνεργαζόμενη σε στρατιωτικές επιχειρήσεις, όπως ο βομβαρδισμός της Υεμένης και η φρούρηση της Ερυθράς Θάλασσας με φρεγάτες. Κάνοντας εμετική προπαγάνδα για «αυτοάμυνα του Ισραήλ», συκοφαντώντας και καταστέλλοντας αγωνιστές υπέρ της Παλαιστίνης με γκεμπελικές κατηγορίες για «αντισημιτισμό». Εν μέσω της σφαγής στη Γάζα, ξεδιάντροπα στήνει την υποθαλάσσια ηλεκτρική διασύνδεση για να τροφοδοτείται ενεργειακά το Ισραήλ. Το εργατικό κίνημα πρέπει να παλέψει πιο ενεργά με διαδηλώσεις, απεργίες και αποκλεισμούς αποστολών πολεμικού εξοπλισμού στο Ισραήλ. Με ένα μαζικό αντιπολεμικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα να ρίξουμε τις κυβερνήσεις των πολέμων και τους υπηρέτες τους.

■ Νίκος Σπ.

στον κόσμο...

Γερμανία

Χιλιάδες γερμανοί εργαζόμενοι ξεκίνησαν πανελλαδικές απεργίες στις βιομηχανίες μετάλλων και ηλεκτρικών ειδών που προκηρύχθηκαν από το γερμανικό συνδικάτο IG Metall, την Τρίτη 29/10. Οι απεργίες έρχονται εν μέσω συλλογικών διαπραγματεύσεων για τους μισθούς και άλλους όρους για περίπου 3,9 εκατομμύρια εργαζόμενους στους κλάδους της αυτοματοποίησης και σε άλλους κατασκευαστικούς κλάδους της Γερμανίας. Ενδεικτικά, στο εργοστάσιο της Porsche AG στη Στουτγάρδη, 500 εργαζόμενοι αποχώρησαν κατά τη διάρκεια της νυχτερινής βάρδιας και στη συνέχεια περίπου 4.000 εργαζόμενοι απήργησαν κατά τη διάρκεια της πρόωρης βάρδιας για να συμμετάσχουν σε διαδήλωση. Στη βαυαρική πόλη Ίνγκολστατ, οι εργαζόμενοι διαδήλωσαν και κυμάτισαν σημαίες σε ένα εργοστάσιο της Audi που ανήκει στον όμιλο Volkswagen. Ακόμα, σύμφωνα με την IG Metall, 250 εργαζόμενοι προχώρησαν σε απεργία κατά τη διάρκεια της νυχτερινής βάρδιας στο εργοστάσιο της Volkswagen στην πόλη Osnabrück, όπου υπάρχουν έντονες ανησυχίες ότι το εργοστάσιο μπορεί να κλείσει.

Ο αγώνας των εργαζομένων εντάσσεται σε ένα γενικότερο πλαίσιο βαθιάς κρίσης της οικονομίας της χώρας, που έχει γίνει πιο εξοφθαλμη από ποτέ. Η γερμανική οικονομία αναμένει για το έτος 2024 μηδενικούς ρυθμούς ανάπτυξης, ενώ η πρόβλεψη για το 2025 αλλάζει από 1,5% σε 0,9%. Στον κλάδο της αυτοκινητοβιομηχανίας τα στατιστικά είναι ενδεικτικά. Πάνω από 46% λιγότερα αυτοκίνητα παρήχθησαν στη Γερμανία το 2021 συγκριτικά με το 2016. Τα αυτοκίνητα που παρήχθησαν το 2023 ήταν λιγότερα ακόμη και από τη δεκαετία του 1990. Αυτή η μεγάλη πτωτική τάση παρατηρείται και σε ευρωπαϊκό, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Το αντίκτυπο στην οικονομία είναι μεγάλο: τα αυτοκίνητα, τα μηχανήματα και τα χημικά είναι η ραχοκοκαλιά της γερμανικής οικονομίας. Η βιομηχανία παράγει το 1/5 της ακαθάριστης προστιθέμενης αξίας (GVA) της Γερμανίας και απασχολεί περίπου το 16% του εργατικού δυναμικού.

Φυσικά, ο γερμανικός καπιταλισμός φορτώνει τα σπασμένα στους εργαζόμενους. Βασικά αγαθά όπως τα πουλερικά, το τυρί, το βούτυρο, τα κατεψυγμένα λαχανικά είναι 40-50% πιο ακριβά και προϊόντα όπως το ελαιόλαδο, η μαργαρίνη, το ηλιέλαιο και η ζάχαρη φτάνουν το 50-200%. Ταυτόχρονα, οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης έχουν ουσιαστικά «διαβρώσει» τον μισθό τα τελευταία χρόνια για την πλειοψηφία των εργαζομένων, πραγματοποιείται μια επέλαση απολύσεων και επιβολή ελαστικών εργασιακών σχέσεων. Σε αυτή την κατεύθυνση, ο γίγαντας αυτοκινήτων Volkswagen ανακοίνωσε ότι προετοιμάζει σχέδια για κλείσιμο τριών εργοστασίων στη Γερμανία (για πρώτη φορά στα 87 χρόνια ιστορίας του), καθώς και μαζικές απολύσεις και περικοπές 10% στους μισθούς των εργαζομένων που δεν θα απολυθούν. Το παράδειγμά του θα ακολουθήσουν και άλλοι κατασκευαστές αυτοκινήτων. Έτσι, το βιοτικό επίπεδο έχει πάρει την κατρακύλα και η εργατική τάξη ασφυκτιά.

Ο απεργιακός αγώνας των εργαζομένων στις αυτοκινητοβιομηχανίες πρέπει να ατσαλωθεί πάνω σε αυτό το πλαίσιο. Πρέπει να μετατραπεί σε έναν αγώνα διάρκειας που θα αντισταθεί σθεναρά στη λυσσοσμένη επίθεση των εργοδοτών, που θα οργανώσει δομές υπεράσπισης των απεργιών, ώστε κανένα εργοστάσιο να μην κλείσει, κανένας εργαζόμενος να μη μείνει στον δρόμο. Ο αγώνας αυτός θα πρέπει φτάσει σε κάθε χώρο δουλειάς, να αποτελέσει ένα σημείο αναφοράς για ένα πιο γενικευμένο εργατικό κίνημα που θα βάλει στο στόχαστρο την κυβέρνηση.

Εκλογές ΗΠΑ σε εμφυλιοπολεμικό κλίμα

Στις 5 Νοέμβρη θα εκλεγεί ο επόμενος Πρόεδρος των ΗΠΑ. Όπως και στις προηγούμενες εκλογές (που κέρδισε ο Μπάιντεν των Δημοκρατικών στο «νήμα» και οι οπαδοί του Τραμπ εισέβαλαν στο Καπιτώλιο για να ακυρώσουν την ανακήρυξη του Προέδρου) το κλίμα είναι πολεμικό. Οι Δημοκρατικοί, αφού εκπαράθρυσαν τον Μπάιντεν και έχρισαν υποψήφια την Αντιπρόεδρο Κάμαλα Χάρις, έκαναν αγώνα δρόμου για να καλύψουν το χαμένο έδαφος από το σαφές προβάδισμα που είχε αποκτήσει ο Τραμπ, ειδικά μετά την έναρξη της σφαγής στη Γάζα. Η προεκλογική εκστρατεία μεταβλήθηκε σε χαμηλής έντασης εμφύλιο πόλεμο, με τους υποψηφίους να ανταλλάσσουν προσβλητικούς χαρακτηρισμούς, να ξοδεύουν πακτωλούς εκατομμυρίων και ο ένας υποψήφιος, ο Ντ.Τραμπ να γίνεται 2 φορές στόχος δολοφονικής επίθεσης! Η πολιτική κρίση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού - απόρροια της οικονομικής και πολιτικής του υποβάθμισης - έχει χτυπήσει κόκκινο και φαίνεται πως οι εκλογές θα είναι ένα ακόμα επεισόδιο της σφοδρής ενδοστικής σύγκρουσης για την εξουσία στις ΗΠΑ.

Το 2024, το εξωτερικό χρέος των ΗΠΑ έφτασε τα 35,5 τρις (121% του ΑΕΠ) και θα φτάσει στο 131% το 2030. Αυξάνεται με ρυθμό 1 τρις κάθε 100 ημέρες, ενώ το ετήσιο έλλειμμα του προϋπολογισμού είναι 1,83 τρις δολάρια. Για πρώτη φορά δαπανήθηκαν περισσότερα κεφάλαια για αποπληρωμή τόκων παρά για τις αμυντικές δαπάνες που είναι τεράστιες.

Την τελευταία τριετία, η επιλογή των ΗΠΑ να ΝΑΤΟποιήσουν την Ουκρανία και να ξεκινήσουν πόλεμο με τη Ρωσία, τους έχει κοστίζει πάνω από 200 δις, ενώ για την υποστήριξη των δολοφόνων Σιωνιστών του Ισραήλ μόνο τον τελευταίο χρόνο έχουν δαπανήσει 22 δις.

Ωστόσο, οι επιθετικές κινήσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (βλ. Ουκρανία, Μ. Ανατολή, Ταϊβάν κ.ά.) δε φαίνονται για την ώρα ικανές να συντρίψουν τους αντιπάλους και να αντιστρέψουν την καθοδική πορεία της αμερικανικής ηγεμονίας στον καπιταλιστικό κόσμο. Τα στοιχεία δείχνουν πως η άνοδος των BRICS συνεχίζεται (με ηγέτη την Κίνα) και ο σχεδιασμός τους για έναν πολυπολικό κόσμο, που δεν θα υπόκειται στην ιμπεριαλιστική ηγεσία των ΗΠΑ, προχωράει. Το 1992 οι G7 είχαν το 45,5% του παγκόσμιου ΑΕΠ και οι BRICS το 16,7%. Το 2023 οι G7 είχαν το 29,3% και οι BRICS το 37,4%. Το ΑΕΠ των BRICS έφτασε τα 60 τρις, ενώ οι προβλεπόμενοι ρυθμοί ανάπτυξης είναι 4% ένα-

ντι 1,7% για τους G7. Η σαφής ανάδειξη των ιμπεριαλιστών της Ανατολής στους νέους οικονομικούς και πληθυσμιακούς γίγαντες της εποχής μας έχει δυναμιτίσει την αστική τάξη των ΗΠΑ, που ψάχνει σχέδιο απάντησης (έχουν αποτύχει όλα τα προηγούμενα) στην υποβάθμισή της και δείχνει να καταφεύγει στην πολιτική με άλλα μέσα, δηλαδή στον πόλεμο. Είναι κρίσιμες οι αποφάσεις που θα ληφθούν από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και γι αυτό τρομερά κρίσιμες και οι εκλογές του Νοέμβρη.

Πρωτοφανής διχασμός

240 περίπου εκατομμύρια ψηφοφόροι θα ψηφίσουν για πρόεδρο, για 34 από τις 100 έδρες της Γερουσίας (τώρα την ελέγχουν οι Δημοκρατικοί) και για τις 435 έδρες της Βουλής των Αντιπροσώπων (τώρα την ελέγχουν οι Ρεπουμπλικάνοι). Οι εκλογές στις Πολιτείες θα αναδείξουν 538 εκλέκτορες, οι οποίοι για να αναδείξουν πρόεδρο χρειάζονται πλειοψηφία των 270. Οι εκλέκτορες επικυρώνουν την εκλογή Προέδρου στις 6 Ιανουαρίου και η ορκωμοσία του νέου Προέδρου είναι στις 20/1. Ήδη, με το ξεκίνημα της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας, οι Ρεπουμπλικάνοι έχουν κάνει 130 προσφυγές για τη διαδικασία και οι Δημοκρατικοί 35. Η ρητορική των αντιπάλων δείχνει ότι δύσκολα θα αποδεχτούν μια ήττα και ενδεικτικά 2 στους 3 Αμερικανούς φοβούνται πως οι εκλογές θα συνοδευτούν με βίαια επεισόδια. Η αστυνομία, η εθνοφυρά και ο στρατός είναι σε συναγερμό, ενώ κιγκλιδώματα άρχισαν ήδη να τοποθετούνται σε διάφορα σημεία των μεγάλων πόλεων. Όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν οριακές διαφορές, αλλά

μάλλον προσπαθούν να θολώσουν το προβάδισμα του Τραμπ.

Δημοκρατικοί

Οι Δημοκρατικοί, κρατώντας αποστάσεις από τον Genocide Joe Μπάιντεν, στηρίζονται σε έναν πακτωλό ενισχύσεων (ξόδεψαν 270 εκατομμύρια ως τον Σεπτέμβριο, έναντι 78 εκ. του Τραμπ), με μπροστάρη τον Μπ. Γκέιτς που πρόσφερε 50 εκατομμύρια και τους «σταρ» του Χόλιγουντ που (με το καλό ή με το στανιό) στηρίζουν μαζικά την Κάμαλα Χάρις. Αποκαλούν τον Τραμπ 'φασίστα', ανασύρουν νέες καταγγελίες για βιασμούς γυναικών και προσπαθούν να εμφανίσουν ένα φιλολαϊκό πρόγραμμα, που να αγγίζει τους νέους και τους αфроαμερικανούς ψηφοφόρους. Υπερασπίζονται τις αμβλώσεις και τη διεύρυνση της υγειονομικής περίθαλψης, την προστασία της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας και των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Δηλώνουν πως θα αυξήσουν τη φορολογία των πλουσίων από το 21% στο 28% και για όσους κερδίζουν πάνω από 400 χιλ. ετησίως. Έτσι υπόσχονται πως θα εξοικονομήσουν χρήματα για φοροελαφρύνσεις σε οικογένειες με παιδιά, σε αγοραστές πρώτης κατοικίας, σε μικρές επιχειρήσεις, ενώ θα επιδοτήσουν τα νεογέννητα. Αυτά όμως είχαν υποσχεθεί και στη θητεία Μπάιντεν, χωρίς να κάνουν τίποτα - ο «ριζοσπάστης» γερουσιαστής Μπέρνι Σάντερς διαμαρτύρεται πως δεν υπήρξε έγκαιρη απεύθυνση στα εργατικά στρώματα - ενώ η γενοκτονία στη Γάζα έχει τουλάχιστον δυσαρεστήσει σημαντικό τμήμα Δημοκρατικών και Μουσουλμάνων ψηφοφόρων. Ακόμα και οι φιλοπόλεμοι/ αντιρωσικές κραυγές περιορίστηκαν από τη Χάρις στην προεκλογική της εκστρατεία. Τα παραμύθια

περί πράσινης ανάπτυξης σταματούν στις ομιλίες που γίνονται σε πολιτείες που παράγουν υδρογονάνθρακες. Ίσως περισσότερο από ποτέ οι Δημοκρατικοί στερούνται της εμπιστοσύνης των λαϊκών στρωμάτων και της εργατικής τάξης και η λογική του μικρότερου κακού δείχνει να έχει ξεθωριάσει σημαντικά.

Ρεπουμπλικάνοι

Ο Τραμπ κατηγορεί τη ρητορική της «κομμουνίστριας» Κάμαλα Χάρις ως υπαίτιο των δολοφονικών επιθέσεων εναντίον του. Χαϊδεύει το ακροδεξιό/φασιστικό ακροατήριό του, κατακεραυνώνοντας τη μετανάστευση και προτείνει χιλιάδες προσλήψεις συνοριοφυλάκων με αύξηση μισθών και θανατική ποινή για όποιον «παράτυπο» μετανάστη σκοτώνει αμερικανό πολίτη. Θέλει να οργανώσει την εθνοφυλακή ως σώμα προστασίας από τον «εσωτερικό εχθρό», που είναι οι παράφρονες ακροαριστριοί. Προστατεύει την οπλοκατοχή, την παραγωγή υδρογονανθράκων και θεωρεί την κλιματική αλλαγή παραμύθι. Απευθύνεται όμως και στους Μουσουλμάνους, υποσχόμενος πως θα φέρει ειρήνη στη Μ. Ανατολή, αλλά και στην Ουκρανία, όπου θα προτάξει τον οικονομικό παράγοντα έναντι των όπλων. Έτσι έχει εξασφαλίσει την στήριξη ιμάμηδων που τον παρουσιάζουν ως ειρηνοποιό! Αυτά υπόσχεται, υπερασπιζόμενος όμως μέχρι θανάτου, όπως λέει, το Ισραήλ! Εξάλλου είναι ο αρχιτέκτονας της απαράδεκτης μεταφοράς της ισραηλινής πρωτεύουσας από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ.

Πλεονέκτημά του θεωρείται η οικονομία, όμως για ποιους; Ο Τραμπ υπόσχεται να ανανεώσει τον νόμο της προηγούμενης κυ-

βέρνησής του, με τον οποίο μειώθηκε η φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου από το 35% στο 21% και εξασφαλίστηκαν γιγάντια κέρδη στους πλούσιους. Από τον πακτωλό φοροελαφρύνσεων για την αστική τάξη η εργατική τάξη δεν είχε κανένα όφελος. Τώρα υπόσχεται αναβίωση της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας, με την επιβολή δασμών 60% στα κινεζικά αυτοκίνητα και 10-20% στα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κ.ά. και ευελπιστεί πως έτσι θα καλύψει το κενό από τους χαμένους φόρους των πλουσίων. Δισεκατομμυριούχοι όπως ο Έλον Μασκ και ο Μπέζος τον στηρίζουν με ζεστό χρήμα και με τη βοήθεια των ΜΜΕ που ελέγχουν.

Αυτές οι εξαγγελίες έχουν βάλει φωτιά στην ΕΕ, που παραδέρνει στην ύφεση και λόγω του ακολουθητισμού της προς τις ΗΠΑ στο Ουκρανικό. Έτσι όλοι περιμένουν το αποτέλεσμα για να δουν αν οι κατευθύνσεις της πολιτικής των ΗΠΑ θα αλλάξουν και προς ποιά κατεύθυνση. Πάντως, αργά ή γρήγορα και με όποιον πρόεδρο, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα προχωρήσει σε μια στρατιωτική αναμέτρηση με τους ιμπεριαλιστές της Ανατολής, με καταστροφικές συνέπειες για όλους τους λαούς του πλανήτη. Είναι κρίσιμο ζήτημα αν θα καταφέρει η εργατική τάξη των ΗΠΑ (η οποία δίνει αγώνες όπως η συνεχιζόμενη απεργία στα εργοστάσια της BOEING), όχι μόνο να συγκροτήσει ένα αντιπολεμικό κίνημα, αλλά και να οικοδομήσει ένα δικό της Κόμμα - Εργατικό, Διεθνιστικό, Σοσιαλιστικό. Ξεφεύγοντας οριστικά από τις συμπληγάδες του δικομματισμού των πολεμοκάπηλων ψευτο-Δημοκρατικών και των συντηρητικών ψευτο-αντισυστημικών Τραμπικών.

■ Άγγελος Φουρντοζής.

Η επέτειος της Οκτωβριανής Επανάστασης

Η 25η Οκτώβρη 1917 αποτελεί ημερομηνία ορόσημο για το παγκόσμιο προλεταριάτο. 107 χρόνια πριν, το ρωσικό προλεταριάτο κατέλαβε την εξουσία με επικεφαλής τους Μπολσεβίκους και σύμμαχο τους αγρότες, επιβάλλοντας (για πρώτη φορά μετά την Παρισινή Κομμούνια του 1871) το δικό του εργατικό κράτος.

Οι βάσεις υπήρχαν από την Επανάσταση του 1905. Είχε αποδειχθεί η ανικανότητα της μπουρζουαζίας να προχωρήσει σε αστικοδημοκρατική επανάσταση, δίνοντας απάντηση στο αγροτικό ζήτημα, το ζήτημα των εθνοτήτων, τη φτώχεια και τον πόλεμο, το χαμηλό πολιτιστικό επίπεδο εξατίας του (μεσαιωνικού τύπου) τσαρικού καθεστώτος. Η ανικανότητα της οφειλόταν στην αντιδραστική στροφή της διεθνούς μπουρζουαζίας την εποχή του ιμπεριαλισμού, και πιο ειδικά στη Ρωσία, στις σχετικά αδύναμες βάσεις της ρωσικής μπουρζουαζίας και τον φόβο της για το προλεταριάτο. Επίσης, είχε φανεί πως η δυναμική της επανάστασης βρισκόταν στα σοβιέτ (εργατικά συμβούλια): αν και ανώριμα για να φτάσουν την επανάσταση ως το τέλος, είχαν εμφανίσει την εργατική τάξη ως διεκδικητή της εξουσίας.

Υπήρχαν τρεις στρατηγικές: 1) Η στρατηγική της αστικής επανάστασης των Μενσεβίκων. Η μισο-φεουδαρχική και καθυστερημένη Ρωσία έπρεπε να εγκαθιδρύσει μια αστική δημοκρατία και καπιταλιστική οικονομία, για να «ωριμάσουν» οι συνθήκες (στρατηγική που αργότερα επέβαλε ο σταλινισμός σε όλα τα ΚΚ). 2) Η στρατηγική του Λένιν και των Μπολσεβίκων, η «Δημοκρατική Δικτατορία του Προλεταριάτου και της Αγροτιάς». Αν και συμφωνούσε στον αστικό χαρακτήρα των καθυστερημένων της επανάστασης, απέρριπτε το ενδεχόμενο ηγεσίας της αστικής τάξης. Το κενό θα αναπλήρωνε η αγροτιά, μαζί με τους εργάτες. Η αντίφαση ήταν ότι σταματούσε

στο όριο μιας καπιταλιστικής οικονομίας και ενός αστικού κράτους (με κατοχυρωμένες δημοκρατικές ελευθερίες), όπου θα έπρεπε να αυτοπεριοριστεί (να μην προχωρήσει σε σοσιαλιστικά μέτρα) ένα κατά τ' άλλα νικηφόρο εργατικό κίνημα. 3) Η Διαρκής Επανάσταση του Τρότσκι: βασιζόμενη στο νόμο της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης, επισήμαινε ότι η εργατική τάξη, συμμαχώντας με την αγροτιά, μπορεί και πρέπει να πάρει την εξουσία, λύνοντας στο διάβα των σοσιαλιστικών καθυστερήσεων (εθνικοποιημένη οικονομία κ.λπ.) τα αστικοδημοκρατικά (διανομή της γης κ.ά.).

Στις αρχές του 1917, ο λαός χτυπημένος από τον πόλεμο, τη φτώχεια, την καταπίεση βρίσκεται σε εκρηκτική κατάσταση. Εκατοντάδες χιλιάδες από τα πιο καταπιεσμένα στρώματα, όπως οι εργάτριες, προχώρησαν σε μαχητικές διαδηλώσεις και απεργίες στην Πετρούπολη. Με πολιτικά πλέον αιτήματα, όπως η απομάκρυνση του Τσάρου και το σταμάτημα του πολέμου, κέρδισαν μαζί τους μεγάλο μέρος του στρατού και παρέλυσαν την πρωτεύουσα. Η προσπάθεια του Τσάρου να καταπνίξει το κίνημα απέτυχε και στις 2 Μάρτη παραιτείται.

Στη Φεβρουαριανή Επανάσταση επανεμφανίστηκαν σε τεράστια έκταση τα σοβιέτ, αρχικά με τα ρεφορμιστικά κόμματα στην ηγεσία τους: οι μάζες δεν είχαν δει στην πράξη την πολιτική συνεργασίας τους με την αστική τάξη. Μενσεβίκοι και εσέροι δίνουν την εξουσία στην αστική τάξη με αντάλλαγμα κάποια υπουργεία. Σχηματίζεται η Προσωρινή Κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον πρίγκηπα Αβφ. Ταυτόχρονα, αμφισβητείται έμπρακτα από τους εργαζόμενους (αργότερα και τους αγρότες) σε κάθε βήμα, καθώς ζητάνε λύσεις μέσω των Σοβιέτ. Η δυαδική εξουσία σήμαινε κορύφωση της κρίσης.

Η πολιτική των Μπολσεβίκων (διαμορφωνόταν κυρίως από τους Κάμενεφ και Στά-

λιν) φλέρταρε με τη στήριξη της Προσωρινής Κυβέρνησης, δεν προσανατολιζόταν στην εργατική εξουσία. Τα δεδομένα άλλαξε η επιστροφή του Λένιν από την εξορία: διορθώνει τον προσανατολισμό με τις Θέσεις του Απρίλη, σε μεγάλο βαθμό ταυτισμένες στα συμπεράσματά τους με τη Διαρκή Επανάσταση. Με σκληρή εσωκομματική πάλη (αντανάκλαση της συντηρητικής επιμονής πολλών «παλιών μπολσεβίκων» στη «δημοκρατική δικτατορία»), συγκρότησε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο κατάληψης της εξουσίας από το προλεταριάτο. Το κόμμα επανεξοπλίζεται, σταδιακά αποβάλλει τις δημοκρατικές αυταπάτες (συμβιβαστικές τάσεις συμμετοχής στο Προκοινοβούλιο, συνεργασίας με τους ρεφορμιστές). Επικεντρώνεται στο κέρδιμα των μαζών με σύνθημα «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ».

Ο λαός δεν αντέχει τη συνέχιση του πολέμου, την υπονόμευση της αγροτικής μεταρρύθμισης, τις επιθέσεις των καπιταλιστών, που σαμποτάραν την παραγωγή, για να τσακίσουν με την πείνα τους εργάτες. Στις αρχές Ιουλίου, συνεχείς απεργίες στην Πετρούπολη ωθούν τους ρεφορμιστές να προκαλέσουν το κίνημα σε πρόωρη έκρηξη, παγίδα για να το καταστείλουν. Οι μπολσεβίκοι κρίνουν ορθά πως οι συνθήκες είναι ανώριμες για την εργατική τάξη να πάρει την εξουσία: δεν είναι αρκετά αποφασισμένη και δεν έχει πανεθνικά αρκετούς συμμάχους για να την κρατήσει. Για να μην αφήσουν το κίνημα εκτεθειμένο, μπαίνουν επικεφαλής μιας ειρηνικής διαδήλωσης, που απαντήθηκε με βίαιη καταστολή και μια προπαγάνδα δυσφήμισής τους.

Η αστική τάξη είχε πετύχει μία νίκη (οι Μπολσεβίκοι βρισκόταν σε ημιπαρανομία) και θεωρεί ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να ξεμπερδεύει. Με τον εσέρο Κερένσκι πρωθυπουργό, το αντεπαναστατικό σχέδιο περιλαμβάνει πραξικόπημα υπό τον στρατηγό Κορνί-

λοφ. Φοβισμένη όμως για την ίδια τη μοίρα της, η Προσωρινή Κυβέρνηση τελικά ζητά τη βοήθεια των Μπολσεβίκων, που τώρα έχουν πολύ πιο ισχυρούς δεσμούς με στρατό και προλεταριάτο. Τα Σοβιέτ αναλαμβάνουν δράση, εξοπλίζουν τους εργάτες, το πραξικόπημα πνίγεται εν τη γενέσει.

Τον Σεπτέμβρη, η αγροτική εξέγερση ενάντια στους γαιοκτήμονες σαρώνει τον κάμπο. Οι μπολσεβίκοι κερδίζουν την πλειοψηφία στο αποφασιστικό σοβιέτ της Πετρούπολης. Αδιφιλονίκητοι πλέον ηγέτες των μαζών, στρέφουν τις δυνάμεις τους στην πραγματοποίηση της ένοπλης εξέγερσης. Η ύστατη προσπάθεια του Κερένσκι να διώξει στο μέτωπο στρατεύματα πιστά στην επανάσταση, ηττάται από τη Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή του Σοβιέτ, με πρόεδρο τον Τρότσκι: οι μπολσεβίκοι κερδίζουν τον στρατό. Στις 25 Οκτωβρίου, ομάδες εργατών και στρατιωτών καταλαμβάνουν τα σημαντικά κυβερνητικά κτίρια χωρίς αντίσταση. Στα Χειμερινά Ανάκτορα, αφού η τελική έφοδος καθυστερεί για την αποφυγή αιματοχυσίας, σύντομα ανακοινώνεται η σύλληψη της κυβέρνησης. «Τώρα θα ασχοληθούμε με την οικοδόμηση τις σοσιαλιστικής τάξης!», ανακοινώνει ο Λένιν στο συνέδριο των σοβιέτ.

Η Ρωσική Επανάσταση επιβεβαίωσε τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης. Οι Μπολσεβίκοι, χωρίς διαταξικές συμμαχίες, ηγήθηκαν μιας – σχεδόν αναίμακτης – εξέγερσης. Το ρωσικό προλεταριάτο ανέτρεψε την αστική τάξη μαζί με την αναχρονιστική απολυταρχία και υπερασπίστηκε τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας και η θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα», σε συνδυασμό με τις ήττες άλλων επαναστάσεων, οδήγησαν στον εκφυλισμό του πρώτου εργατικού κράτους, στη δυσφήμιση του σοσιαλισμού και στην καπιταλιστική παλινόρθωση του 1989-91.

160 χρόνια από την ίδρυση της Α' Διεθνούς

Στις 28 Σεπτεμβρίου 1864 στο Λονδίνο πραγματοποιείται το ιδρυτικό συνέδριο της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (ΔΕΕ). Η ίδρυση του πρώτου διεθνούς κέντρου του παγκόσμιου εργατικού κινήματος αποτελεί βασικό σταθμό στην ιστορία του. Η ανάγκη για την δημιουργία του προήλθε από: α) την αύξηση της εργατικής τάξης στην Ευρώπη. β) Την άνοδο της ταξικής πάλης, της οργάνωσης και των εργατικών αγώνων. γ) Την ανάπτυξη θεωρητικών ομάδων μέχρι την επικράτηση του επιστημονικού σοσιαλισμού.

Ανάπτυξη της εργατικής τάξης

Μετά την γαλλική επανάσταση και την επικράτηση του καπιταλισμού, στις βασικές ευρωπαϊκές χώρες (Βρετανία, Γαλλία, Βέλγιο, γερμανικά κράτη) παρατηρείται έντονη εκβιομηχάνιση που αλλάζει ραγδαία την κοινωνική δομή. Δημιουργούνται εργοστάσια με χιλιάδες εργαζόμενους κοντά στα αστικά κέντρα μέσα σε εργατικές συνοικίες. Το βιοτικό επίπεδο είναι άθλιο λόγω κακής διατροφής, εργατικών ασθενειών και ατυχημάτων, άθλιων συνθηκών υγιεινής.

Σε αυτό το πλαίσιο εμφανίζεται η δράση του εργατικού κινήματος. Οι μορφές πάλης ξεφεύγουν από τις άστατες εκρήξεις των εξαθλιωμένων στρωμάτων και εμφανίζεται η μόνιμη οργάνωση και κινητοποίηση. Εμφανίζονται τα συνδικάτα/σωματεία, οι σύλλογοι αλληλοβοήθειας, οι επαναστατικές μυστικές οργανώσεις. Διαπνέεται πλέον μια ηθική (η περιθωριοποίηση του απεργοσπάστη και η εξύψωση της συλλογικότητας κ.ά.) μέσα από

τον τρόπο ζωής του εργατικού κινήματος που έχει μεγάλη σημασία. Ξεκινούν να εμφανίζονται σημαντικοί αγώνες της εργατικής τάξης που δίνουν μια νέα έκταση στην ταξική πάλη (π.χ. Οι χαρτιστές στην Αγγλία, Ο Φλεβάρης και Ιούνης του 1848 στο Παρίσι) με διαδηλώσεις, μαζικές καμπάνιες, κινητοποιήσεις των συνδικάτων, επιβολή των αιτημάτων μέσω γενικής απεργίας (μισθοί, ώρες και συνθήκες εργασίας, δικαίωμα συνδικαλισμού κ.λπ).

Η επικράτηση του επιστημονικού σοσιαλισμού

Η οργανική αύξηση της εργατικής τάξης και οι έντονοι αγώνες της περιόδου δημιουργούν την αναγκαιότητα επικράτησης ενός σχεδίου και μιας θεωρίας για μια διαφορετική κοινωνική δομή. Κύριο ζήτημα της περιόδου ήταν πώς οι διεργασίες εντός του εργατικού κινήματος θα χαράξουν μια πορεία για την ανεξάρτητη πολιτική δράση του προλεταριάτου και την πάλη του για την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας. Άρα η πορεία μέχρι την ίδρυση της ΔΕΕ και εντός αυτής χαρακτηρίζονταν από την προσπάθεια διαχωρισμού του επιστημονικού σοσιαλισμού (Μαρξ-Ενγκελς) με τον μικροαστικό ριζοσπαστισμό και πολλά άλλα ρεύματα.

Η διαφορά δηλαδή της ΔΕΕ με τις προϋπάρχουσες οργανώσεις του εργατικού κινήματος της εποχής, είναι ότι μπόρεσε να αποτελέσει το μέσο επικράτησης του επιστημονικού σοσιαλισμού στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Σημαντικός παράγοντας σε αυτό ήταν ο ρόλος του Μαρξ. Υπήρξε ο αναμφισβήτητος πολιτικός θεμελιωτής της ΔΕΕ. Ήταν αυτός που

επεξεργάστηκε την Ιδρυτική Διακήρυξη και το Καταστατικό της. Την εποχή εκείνη ο μαρξισμός είχε ακόμα λίγους οπαδούς στο εργατικό κίνημα. Στην 1η Διεθνή συμμετείχαν όλες οι τάξεις του εργατικού κινήματος οι μπλανκιστές, οι προυντονιστές, οι λασσαλικοί, οι τρεϊντιγιουνιονιστές και οι μπακουνιστές. Για το προχώρημα και την επικράτηση του επιστημονικού σοσιαλισμού ήταν αναγκαία η ιδεολογική και πολιτική διαμάχη στο εσωτερικό της.

Σε τρία σημεία η ανομοιογένεια της «αφελούς συνένωσης όλων των φραξιών» (Ενγκελς) στάθηκε σημείο τριβής του Μαρξ με οπαδούς άλλων ρευμάτων. Το πρώτο ήταν σχετικά με τη συνεταιριστική ουτοπία του Προυντόν (μικρές συνεταιριστικές κοινωνίες θα μπορέσουν σιγά-σιγά να εξαφανίσουν το καπιταλιστικό σύστημα, χωρίς το προλεταριάτο να πάρει την πολιτική εξουσία και να κάνει επανάσταση). Ήδη στην ιδρυτική διακήρυξη ο Μαρξ σχολιάζει: «Η συνεργατική εργασία [...] ποτέ δεν θα κατορθώσει να σταματήσει τη γεωμετρική ανάπτυξη των μονοπωλίων ούτε θα μπορέσει να απελευθερώσει τις μάζες [...] Η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας είναι το πρώτιστο καθήκον της εργατικής τάξης».

Το δεύτερο σημείο αφορούσε στην καταπολέμηση του οικονομισμού. Την αντίληψη άγγλων συνδικαλιστών ότι τα οικονομικά, άμεσα αιτήματα είναι η μόνη απασχόληση των συνδικάτων. Η τελική απόφαση της Διεθνούς κατέληξε: «Τα συνδικάτα [...] είναι ακόμα πιο σημαντικά ως παράγοντας οργάνωσης για την κατάργηση του ίδιου του συστήματος της μισθωτής εργασίας».

Το τρίτο σημείο προέκυψε με την Κομμούνια του Παρισιού. Για πρώτη φορά στη ιστορία του 1871 στο Παρίσι η εργατική τάξη παίρνει στα χέρια της την εξουσία. Η Διεθνής και ο Μαρξ στέκονται αλληλέγγυοι και στηρίζουν τους Κομμουνάρους. Από τους 92 εκλεγμένους αντιπροσώπους της, 23 ήταν μέλη της ΔΕΕ. Παρά την ήττα, αποφάνθηκε ότι «ήταν κυβέρνηση της εργατικής τάξης, το αποτέλεσμα της πάλης των παραγωγικών τάξεων ενάντια στην ιδιοκτήτρια τάξη, η πολιτική μορφή [...] θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν την οικονομική χειραφέτηση της εργασίας». Ο Μπακούνιν και οι οπαδοί του αρνούσαν αυτή την παραδοχή και αντιτάχθηκαν στη δημιουργία εργατικών κομμάτων για την διεξαγωγή του πολιτικού αγώνα. Χαρακτήρισαν τις αποφάσεις και το συμβούλιο της Διεθνούς «εξουσιαστικό». Το Σεπτέμβρη του 1872 συνήλθε στη Χάγη το 5ο Συνέδριο της Διεθνούς, στο οποίο οριστικοποιήθηκε η ρήξη και αποχώρησαν οι μπακουνιστές.

Η Διεθνής μεταφέρθηκε απ' το Λονδίνο στη Νέα Υόρκη. Το 1876 συνήλθε το 7ο Συνέδριο στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, με θέμα τη διάλυσή της. Ο Μαρξ γράφει ότι «δεν ήταν παρά η πρώτη προσπάθεια να δημιουργηθεί για αυτή τη δράση ένα κεντρικό όργανο. Μια προσπάθεια που έφερε μόνιμα αποτελέσματα, αλλά που στην πρώτη της ιστορική μορφή δεν μπορούσε να διατηρηθεί παραπάνω ύστερα από την πτώση της παρισινής κομμούνιας». Ξεκαθάριζε έτσι ότι ο παγκόσμιος καπιταλισμός έμπαινε σε μια νέα φάση και έβαζε νέα καθήκοντα στο εργατικό κίνημα, τα οποία η 1η Διεθνής δεν ήταν έτοιμη να εκπληρώσει.

Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου Κορυφαίος σταθμός του εργατικού κινήματος

Το μετεμφυλιακό κράτος και η πορεία προς την δικτατορία

Μετά την ήττα της ελληνικής επανάστασης 1943-49, η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές παγίωσαν την αντεπανασταση, επιβάλλοντας ένα σκληρό, αστυνομικό καθεστώς, τσακίζοντας τα δικαιώματα των εργαζομένων και διατηρώντας μισθούς και βιοτικό επίπεδο ουσιαστικά στα πενιχρά προπολεμικά επίπεδα. Η εικοσαετία που ακολούθησε έμεινε γνωστή ως η «χρυσή εποχή» του ελληνικού κεφαλαίου: μέχρι και σήμερα παραμένει η μεγαλύτερη περίοδος ανάπτυξής του, στηριγμένη αποκλειστικά στην αφαίμαξη των εργαζομένων και την καταπίεση των λαϊκών μαζών.

Την επιβολή αυτής της άγριας εκμετάλλευσης επιφορτίστηκε κυρίως η καραμανλική ΕΡΕ. Ορθώθηκε ένα αστυνομικό κράτος που εξόριζε, βασάνιζε και εξόντωνε όποιον αντιδρούσε. Με την νομοθεσία «έκτακτης ανάγκης» (παρασύνταγμα) και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονιμάτων, οι αριστεροί γίνονταν πολίτες β' και γ' κατηγορίας. Οι κομμουνιστικές οργανώσεις ήταν απαγορευμένες, ενώ η κυβέρνηση παρενέβαινε ανοιχτά, μέσω της ασφάλειας, σε σωματεία και συλλόγους. Έχουν μείνει στην ιστορία οι εκλογές «βίας και νοθείας» του 1961.

Το εργατικό κίνημα συνήλθε γρήγορα από την ήττα του 1949, παρότι αυτή ήταν βαρύτατη. Το καθεστώς δεν μπορούσε να γίνει ανεκτό παρατεταμένα από την εργατική τάξη. Η αντίδρασή της εκφράστηκε αρχικά με την ψήφο στην ρεφορμιστική αριστερή ΕΔΑ (δεύτερη στις εκλογές του 1958) και με την άνοδο των αγώνων, ιδιαίτερα από το 1960 και έπειτα. Αποκορύφωμα τα Ιουλιανά του 1965, με αφορμή την εξόφθαλμη παρέμβαση του Παλατιού για την παραίτηση της κυβέρνησης της Ένωσης Κέντρου (ΕΚ) του Γεωργίου Παπανδρέου. Παρά το γεγονός ότι οι ρεφορμιστές της ΕΔΑ εν τέλει κατάφεραν να εγκλωβίσουν τις μάζες με την πολιτική ουράς τους στην ΕΚ και να εξαντλήσουν τη δυναμική των κινητοποιήσεων, τα Ιουλιανά δημιούργησαν ρωγμές στα θεμέλια του αστυνομικού κράτους και ανέδειξαν προοπτικές για την καθολική ανατροπή του. Το αναδυόμενο εργατικό κίνημα και η αναμενόμενη εκλογική νίκη της ΕΚ στις εκλογές του 1967, προμήνυαν μια εκ νέου όξυνση της πολιτικής κρίσης.

Με αυτή την έννοια, η επιβολή της χού-

ντας των Συνταγματαρχών ήταν η λυσοσμένη προσπάθεια να δοθεί συνέχεια στο βάρβαρο μετεμφυλιακό καθεστώς. Σε αυτή την κατεύθυνση, η ντόπια αστική τάξη είχε την πλήρη συναίνεση και καθοδήγηση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η Ελλάδα αποτελούσε φυσικό σύνορο-ανάχωμα απέναντι στην ΕΣΣΔ και εφελτήριο για την παρέμβαση των ΗΠΑ ενάντια στην αράβικη επανάσταση, στους λαούς της Μέσης Ανατολής, σχέδια που συμπεριλάμβαναν και τη διαίρεση-έλεγχο της Κύπρου. Η πολιτική σταθερότητα και η πλήρης πάταξη του εργατικού κινήματος ήταν αναγκαία προϋπόθεση γι' αυτή την πολιτική των ΗΠΑ. Η προπαγάνδα των αστών, που θέλει τη χούντα έργο μιας αυτονομημένης ομάδας στρατιωτικών, ήταν και παραμένει κάλπικη.

Ήταν αυτή η σύγκλιση συμφερόντων που οδήγησε στην επιβολή της χούντας της 21ης Απριλίου. Ο στρατός κατέλαβε όλα τα νευραλικά σημεία των μεγάλων πόλεων, με βασικό διάταγμα αναστάθηκαν όλα τα άρθρα του Συντάγματος που αφορούσαν τα ατομικά δικαιώματα και επιβλήθηκε απαγόρευση κυκλοφορίας. Συνελήφθησαν άμεσα χιλιάδες αγωνιστές της αριστεράς. Μέσα στην επταετία της χούντας καταργήθηκε η λειτουργία των κομμάτων και συνδικάτων, η ελευθερία του τύπου, το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και της απεργίας μεταξύ πολλών άλλων.

Η κρίση της δικτατορίας και η πορεία προς το Πολυτεχνείο

Το 1973, η μεταπολεμική «ευφορία» μεταστράφηκε σε νέα ύφεση, που προμήνυε την είσοδο του καπιταλιστικού συστήματος στο μακρύ κύμα κάμψης. Για την Ελλάδα, σήμαινε αρχικά υψηλό πληθωρισμό, πτώση του βιοτικού επιπέδου και αύξηση της ανεργίας. Ο άλλος, ίσως πιο σημαντικός, αποσταθεροποιητικός παράγοντας για την χούντα ήταν η άνοδος του εργατικού κινήματος. Οι εργαζόμενοι, βιώνοντας και τις πρώτες συνέπειές της κρίσης και έχοντας αρχίσει να ξεπερνούν τα αποτελέσματα των μαζικών εκκαθαρίσεων και συλλήψεων αγωνιστών, που επιβλήθηκαν την πρώτη περίοδο της χούντας, ξεκίνησαν μια σειρά από κινητοποιήσεις με κυρίως οικονομικά αιτήματα. Προφανώς δεν έμειναν ανεπηρέαστοι, ιδιαίτερα μια πλατιά πρωτοπορία, και από την παγκόσμια άνοδο του εργατικού κινήματος, του Γαλλικού Μάη του 1968, των νικηφόρων επαναστάσεων σε Κούβα, Βιετνάμ κ.ά. (επαναστατικό κύμα 1965-1975).

Η προσπάθεια της Χούντας να νομιμοποιηθεί στα μάτια των λαϊκών μαζών εκφράστηκε με το «σχέδιο φιλελευθεροποίησης». Αποσκοπούσε στη δημιουργία ενός κοινοβουλευτικού «μανδύα», μιας ελεγχόμενης μετάβασης σε μια κοινοβουλευτική δημοκρατία όπου ο στρατός θα διατηρούσε αποφασιστικό ρόλο στην πολιτική ζωή. Όμως η αποτυχία αυτού του σχεδίου είχε προετοιμαστεί μέσα από την εξέλιξη της ταξικής πάλης. Δεκαετίες σκληρού αστυνομικού καθεστώτος δεν μπορούσαν πια να γίνουν ανεκτές, οι εργαζόμενοι δεν εξαπατήθηκαν αλλά εκμεταλλεύτηκαν τα ρήγματα για να αγωνιστούν. Σημαντικό ρόλο στην απόκρουση των μεσοβέζικων λύσεων

και αυταπατών έπαιξαν οι αγωνιστές της άκρας αριστεράς.

Το φοιτητικό κίνημα είχε δραστηριοποιηθεί από το 1972, με κεντρικό αίτημα τις ελεύθερες εκλογές στους συλλόγους. Η χούντα εν τέλει οργάνωσε εκλογές «βίας και νοθείας» (Οκτώβρη-Νοέμβρη 1972), γεγονός που αποκάλυψε τη σαθρότητα του «εκδημοκρατισμού» που υποσχόταν. Οι φοιτητές έβγαλαν μαζικά τα αναγκαία συμπεράσματα για την ανάγκη κεντρικής πολιτικής συγκρούσεως με τη χούντα, συγκρότησης ανεξάρτητων δομών αυτοοργάνωσης μέσα από συνελεύσεις και επιτροπές.

Τα παραπάνω συμπεράσματα οδήγησαν στις δύο καταλήψεις της Νομικής τον Φλεβάρη-Μάρτη του 1973, ως απάντηση στις επιστρατεύσεις αγωνιστών φοιτητών που είχε ξεκινήσει η χούντα. Μετά από πάλη με τους ρεφορμιστές του ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. (το 1968 το ΚΚΕ είχε διασπαστεί, ένας σταθμός στη μεταπολεμική κρίση του σταλινισμού), επικράτησαν πολιτικά αιτήματα («Κάτω η χούντα», «Εξω οι Αμερικανοί»), που είχαν προτάξει αγωνιστές της Άκρας Αριστεράς, και εγκαινιάστηκε η κατάληψη ως το πλέον πιο μαχητικό μέσο. Εκφράστηκε η συσπείρωση εργαζομένων και λαϊκών μαζών γύρω από τους φοιτητές, προχωρώντας την ενότητα εργατικού και φοιτητικού κινήματος.

Μέχρι και τις «δύο Νομικές», το εργατικό κίνημα κινούνταν γενικά παράλληλα με το φοιτητικό. Αν και κινητοποιήσεις εργαζομένων είχαν ξεκινήσει από το 1970, το 1972-73 το κίνημα αποκτά μαζικά χαρακτηριστικά, συγκροτεί απεργιακές και συνδικαλιστικές επιτροπές, υιοθετεί ακόμα και πολιτικά αιτήματα για την πτώση της δικτατορίας.

Η Εξέγερση – Ο ρόλος της Εργατικής Συνέλευσης και της Άκρας Αριστεράς

Αυτές οι αλλαγές επέτρεψαν τη σύγκλιση των δύο κινήματων, όχι ως απλό άθροισμα αριθμών αλλά πάνω σε ένα κοινό πολιτικό πρόγραμμα σύγκρουσης με τη χούντα. Ιδιαίτερα μετά το καλοκαίρι του 1973 γίνεται δύσκολο να μιλήσει κανείς για δύο διακριτά κινήματα.

Η συμβολή των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων ήταν ο βασικός λόγος που το Πολυτεχνείο μπόρεσε να μετατραπεί σε εξέγερση, δίχως αυτό να υπονομεύει τον ρόλο των φοιτητών ως πυροκροτητή. Αυτός ήταν άλλωστε και ένας από τους βασικούς στόχους των αγωνιστών της Άκρας Αριστεράς, που έθεταν ξεκάθαρα πολιτικά αιτήματα ενάντια στην χούντα εξ αρχής. Η συμμετοχή των εργαζομένων και η συγκρότηση της Εργατικής Συνέλευσης –που έθεσε στις 16/11 ως βασικό στόχο την πραγματοποίηση Γενικής Απεργίας– μετέφεραν τον παλμό της Εξέγερσης σε όλη την Αθήνα. Στις 17/11 η απεργία είχε εξαπλωθεί με εργαζόμενους και λαϊκές μάζες να υπερασπίζονται την κατάληψη –που πλέον αποτελούσε κέντρο αγώνα– δίνοντας σκληρές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, απαλλαγμένοι από τον φόβο των προηγού-

μενων χρόνων. Αυτός ήταν ο λόγος που η χούντα το βράδυ της 17ης Νοέμβρη προχώρησε σε άγρια κινητοποιώντας τον στρατό (η αστυνομία είχε ηττηθεί), με τον απολογισμό να είναι 24 νεκροί και χιλιάδες συλλήψεις και βασανισμοί αγωνιστών.

Ο προδοτικός ρόλος των ρεφορμιστικών ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ.

Οι ρεφορμιστές είχαν προσπαθήσει να νομιμοποιήσουν τη χουντική «φιλελευθεροποίηση», να αποτελέσουν πρόθυμο συνεργάτη της. Γι' αυτό συμμετείχαν στις νόθες φοιτητικές «εκλογές» του 1972 και πολέμησαν εκ των έσω τις δύο καταλήψεις της Νομικής, οδηγώντας τελικά στο κλείσιμο και στην καταστολή τους. Στο Πολυτεχνείο, αρχικά προσπάθησαν να απομονώσουν την κατάληψη με τη θέση για «350 προβοκάτορες της ΚΥΠ», πολέμησαν ως «βολонταριστικό» το σύνθημα της Γενικής Απεργίας (που είχε τεθεί από την Εργατική Συνέλευση και την Άκρα Αριστερά) ανακαλύπτοντας δήθεν αδυναμίες του εργατικού κινήματος. Δεν πρόκειται για λανθασμένη εκτίμηση αλλά για συνειδητή εφαρμογή της σταλινικής «θεωρίας των σταδίων», της παλιότερης «Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής» της ΕΔΑ και της τότε θέσης τους για «αντιδικτατορική Εθνική Ενότητα», που κατέληγε στην ανάγκη για νομιμοποίηση των δύο κομμάτων και συμμετοχή στις εκλογές.

Η συμβολή του Πολυτεχνείου στις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις

Αν και τυπικά το Πολυτεχνείο ηττήθηκε, με τη βίαιη καταστολή, στην πραγματικότητα άνοιξε τον δρόμο για την πτώση της χούντας. Προκάλεσε σοβαρούς κλονισμούς στο εσωτερικό της χούντας, που οδήγησαν στο πραξικόπημα Ιωαννίδη, στην ανακοπή της «φιλελευθεροποίησης» και στην απότομη σκληρήνωση της χούντας. Όμως είχαν ήδη συντελεστεί ριζικές αλλαγές στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας, η μετατόπισή της προς τα αριστερά, το σπάσιμο της τρομοκρατίας και πάνω από όλα ένα πλατύ όραμα για ριζική ανανέωση και απελευθέρωση από την αστυνομοκρατία των τελευταίων 30 χρόνων. Μαζί με τη βαριά ήττα του ελληνικού καπιταλισμού στην Κύπρο το καλοκαίρι του 1974, αυτά έκαναν τη χούντα να μην μπορεί να κρατηθεί άλλο. Η μετάβαση σε πολιτική διακυβέρνηση έγινε στις 23 Ιουλίου του 1974. Κυρίως όμως η Εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν ο καταλύτης για ένα κύμα ταξικών αγώνων και κοινωνικών-πολιτικών κατακτήσεων στη Μεταπολίτευση, που κυριολεκτικά ήταν αυτά που εξανθρώπισαν την ελληνική κοινωνία.

90 χρόνια ΟΚΔΕ

Η συμβολή της ΟΚΔΕ μετά το 1974

Με αφορμή την επέτειο των 90 χρόνων από τη συγκρότηση του τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα, η ΕΠ δημοσιεύει σε αυτό το φύλλο το τρίτο και τελευταίο άρθρο από το αφιέρωμα για την ιστορία της ΟΚΔΕ.

Στη Μεταπολίτευση, η ΟΚΔΕ κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για τον εξοπλισμό του εργατικού κινήματος και της πρωτοπορίας, για την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής αριστεράς.

Καίριες αναλύσεις

α) Ήταν μια από τις ελάχιστες δυνάμεις, αν όχι η μόνη, που από τη δεκαετία του 1970 κατανόησε την οικονομική κρίση και παρακολούθησε συστηματικά την εξέλιξη της. Συνέβαλε έτσι καθοριστικά στην καταπολέμηση λανθασμένων, αποπροσανατολιστικών απόψεων περί «διαρκούς αναδιάρθρωσης» (άρνηση της δομικής κρίσης του καπιταλισμού) ή «ελληνικού ιμπεριαλισμού» (ακόμα και τις παραμονές της χρεοκοπίας του 2010, που θα καταβαράθρωνε τον ελληνικό καπιταλισμό).

β) Εμβάθυνε την κατανόηση της πολιτικής κρίσης πέρα από τα εκλογικά και κομματικά φαινόμενα (σημειώνονταν επιφανειακά από ρεφορμιστές και κεντριστές): στο αδυνάτισμα της αστικής τάξης με την εκφυλιστική πορεία μετάλλαξης της (μερικά τουλάχιστον) σε μια άρχουσα κοινωνικοπολιτική ελίτ – στη συνακόλουθη κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος και των θεσμών του αστικού κράτους – στην ογκούμενη μακροπρόθεσμη τάση αποσύνδεσης των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών από την αστική πολιτική. Έτσι απέκρουσε: 1. Τις θέσεις περί καταθλιπτικού συσχετισμού σε βάρος των εργαζομένων (που συνιστούν και μια ρήξη με τις παραδόσεις της άκρας αριστεράς). 2. Τη ρεφορμιστική (και όχι μόνο) μυθολογία περί παντοδυναμίας των αστικών πολιτικών/κομματικών παραλλαγών για την εξαπάτηση των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών. Ανάλυση εξαιρετικά χρήσιμη για τον προσανατολισμό στις απότομες στροφές, όπου η έκρηξη/εξέγερση (π.χ. «κοινωνικός πόλεμος 2010-2012») μπορεί να υπάρχει ως τάση και δυνατότητα, χωρίς πάντα να εκδηλώνεται ανοιχτά.

γ) Ξεπέρασε τη συγκυριακή αποτίμηση των ταξικών αγώνων ως απλών ανόδων ή καθόδων, αναλύοντας την κρίση του εργατικού κινήματος (συσσωρευμένες ήττες από τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, αποβιομηχάνιση, εμφάνιση νέων τομέων της εργατικής τάξης με αδύναμη σύνδεση με τις παραδόσεις, έλλειψη εμπιστοσύνης των μαζών λόγω των χρόνιων διαψεύσεων/προδοσιών (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ), συκοφάντηση του σοσιαλισμού από σταλινισμό και σοσιαλδημοκρατία κ.ά.). Τα

ρεφορμιστικά κόμματα ή και τμήματα της άκρας αριστεράς περίπου θεωρούσαν αρκετή μια απλή «αλλαγή ηγεσίας» στο συνδικαλιστικό/εργατικό κίνημα, υιοθετώντας αδιέξοδες πρακτικές: διασπαστικές «ανεξάρτητες συγκεντρώσεις» (μεταφυσικά ανακηρύσσονται σε ενέργειες ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του κινήματος), διαρκής ακολουθησιμότητα στη «νόμιμη» συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αστική ή σταλινική.

Αυτό επέτρεψε στην ΟΚΔΕ να εμπλακεί μάλλον περισσότερο (σχετικά ή και απόλυτα) από κάθε άλλη οργάνωση – και επιτυχημένα, στο μέτρο των δυνάμεών της – στο κομβικό σημείο για την ενίσχυση του ταξικού συσχετισμού, στην οργάνωση της εργατικής τάξης.

Προγραμματικός εμπλουτισμός

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1970, η ΟΚΔΕ προωθούσε τη θέση υπέρ της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας (μέχρι σήμερα είναι ίσως η μόνη οργάνωση), ως της πιο ώριμης και επιδιωκόμενης μορφής της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτό είναι αναγκαίο για το ξεκαθάρισμα «για ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε;» μετά από την τραγική εμπειρία του σταλινισμού.

Ταυτόχρονα, έδωσε έτσι τη βάση μιας ουσιαστικής προσπάθειας κοινής δράσης ή συμμαχίας της άκρας αριστεράς πάνω σε συγκεκριμένους στόχους (ειδική μορφή ενιαίου Μετώπου). Στην αρχή της Μεταπολίτευσης, οι σχέσεις των οργανώσεων ήταν γεμάτες άγονες αντιπαραθέσεις. Η ΟΚΔΕ θα επιμείνει πολύ, κατορθώνοντας να επιβάλλει σε σημαντικό βαθμό μια νοοτροπία διαλόγου και κοινής δράσης των δυνάμεων που πραγματικά θέλουν να αγωνιστούν μετωπικά, παρά τις διαφορές τους – η οποία παραμένει επίκαιρη.

Τέλος, η ΟΚΔΕ συνέβαλλε αποφασιστικά στην υπεράσπιση του στόχου του Σοσιαλισμού, της επικαιρότητας της Επανάστασης μετά από την οδυνηρή κατάρρευση του σταλινισμού. Αυτό δεν ήρθε τυχαία, ήταν αποτέλεσμα της κατανόησης της φύσης των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Αντίθετα, πολλές οργανώσεις της άκρας αριστεράς παγκοσμίως εξαφανίστηκαν, απομαζικοποιήθηκαν ή κινήθηκαν προς τον ρεφορμισμό.

Στην υπεράσπιση της 4ης Διεθνούς, ενάντια στον εκφυλισμό

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980, με σειρά αντιδημοκρατικών ενεργειών (στο εσωτερικό της αλλά και κυρίως από τα διεθνή όργανα), η ΟΚΔΕ βρέθηκε τυπικά

αποκλεισμένη από την 4η Διεθνή. Ήταν ένας προπομπός του εκφυλισμού της Ενιαίας Γραμματείας, που σήμερα έχει ολοκληρωθεί με ολέθρια αποτελέσματα. Από τότε η ΟΚΔΕ είχε διαμαρτυρηθεί με κείμενα στο εσωτερικό της 4ης Διεθνούς για την αυτοδιάλυση σημαντικών ευρωπαϊκών τμημάτων (ισπανικό, γερμανικό, γαλλικό κ.λπ.) και μετά το 1995 (15ο Παγκόσμιο Συνέδριο) αποχώρησε από την Ενιαία Γραμματεία.

Μετά το 2000, προειδοποίησε ανοιχτά και κατήγγειλε: α) Την αλλαγή καταστατικού της 4ης Διεθνούς (2003, εγκατάλειψη του παγκόσμιου κόμματος της επανάστασης για έναν χαλαρό «χώρο»). β) Τις υποκλίσεις στον ιμπεριαλισμό (έφτασαν στην αισχρή στοίχιση με το ΝΑΤΟ εμμέσως στη Γιουγκοσλαβία και ανοιχτά στην Ουκρανία κ.ά.). γ) Τη γενική αυτοδιάλυση σε «αντικαπιταλιστικά» και «πλατιά» κόμματα (στην πραγματικότητα ρεφορμιστικά). δ) Τις επαίσχυντες συμμετοχές της Ενιαίας Γραμματείας σε αστικές κυβερνήσεις (Βραζιλία, Ιταλία κ.ά.). Στάση κόντρα στο ρεύμα, θαρραλέα, ανεξάρτητη, έγκαιρη, όταν σχεδόν όλες οι αριστερές οργανώσεις σιωπάιναν ή υπερθεματίζαν. Έτσι μόνο κατόρθωσε η ΟΚΔΕ να μη θαφτεί στα συντρίμια του εκφυλισμού, να συνεχίσει την πάλη ως κομμάτι του ιστορικού ρεύματος της 4ης Διεθνούς, για την αναγέννησή της.

Πλούσια δράση, στην πρώτη γραμμή των αγώνων

Με την επέμβαση της, η ΟΚΔΕ, πέρα από την ανάπτυξη της επαναστατικής μαρξιστικής/τροτσκιστικής φυσιογνωμίας της, άφησε το δικό της στίγμα.

α) Δεκαετία 1970: μαζί με την άκρα αριστερά στις μεγάλες ταξικές μάχες ενάντια στο «ήπιο κλίμα» Καραμανλή-ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ.). Εργοστασιακός συνδικαλισμός. Μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις και συγκρούσεις 25ης Μάη 1976 ενάντια στον αντεργατικό ν. 330. Νικηφόρο φοιτητικό κίνημα 1979 ενάντια στον ν. 815. Πολιτική σύγκρουση με αστούς και ρεφορμιστές. Σύγκρουση με τον κρατικό μηχανισμό ενάντια στην απαγόρευση της πορείας του Πολυτεχνείου το 1980. Πάλη και κοινή δράση ενάντια στην κρατική τρομοκρατία (επιτροπές ενάντια στην «ηθική αυτουργία», για την υπεράσπιση των αγωνιστών Ρ. Πόλε, Γ. Σερίφη κ.ά.).

β) Δεκαετία 1980 (σε κλίμα κρίσης της άκρας αριστεράς λόγω της κυριαρχίας, τα πρώτα χρόνια, του ΠΑΣΟΚ). Η ΟΚΔΕ: 1. Ήταν ενεργή στις Αριστερές Συσπει-

ρώσεις Φοιτητών, στην έμπρακτη αμφισβήτηση των ρεφορμιστών στο φοιτητικό κίνημα (καταλήψεις 1987, 1990-1991). 2. Έπαιξε κομβικό ρόλο στην επιτυχημένη εμφάνιση στο ΕΚΑ της Ταξικής Αγωνιστικής Συσπείρωσης, μια από τις πρώτες εργατικές συσπειρώσεις της άκρας αριστεράς. 3. Στάθηκε ενάντια στις αστικές συγκυβερνήσεις του 1989 από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ/ΣΥΝ – ένα πραγματικό όνειδος για το εργατικό κίνημα. 4. Πρωτοστάτησε σε μερικές από τις κορυφαίες μάχες ενάντια στην κυβέρνηση του Κων. Μητσοτάκη, όπως η κατάληψη του υπουργείου Β. Ελλάδας (1990) και το σπάσιμο της απαγόρευσης της πορείας στη ΔΕΘ (1993).

γ) Δεκαετίες 1990 και 2000 (κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού). Η ΟΚΔΕ θα παλέψει για την κατανόηση του νέου δόγματος της αστικής τάξης και έμπρακτα, με σοβαρά αποτελέσματα, για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος: 1. Είχε ισχυρή πολιτική παρουσία (Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη) στο μεγάλο, νικηφόρο φοιτητικό κίνημα του 2006-2007. Παρά τις μικρές αριθμητικές δυνάμεις της, οι αγωνιστές της θα υπερασπιστούν σθεναρά την ανάγκη δημοκρατικής αυτοοργάνωσης του φοιτητικού κινήματος με επιτροπές και συντονιστικά. Το πόσο κρίσιμο ήταν αυτό από τότε, φαίνεται και στη σημερινή κρίση του φοιτητικού κινήματος. 2. Πρωτοστάτησε στη δημιουργία ή αναβίωση σωματείων και εργατικών-συνδικαλιστικών επεμβάσεων/παρατάξεων (Αντεπίθεση των Εργαζομένων), ενδεικτικά: Εκπαίδευση (π.χ. μεγάλες απεργίες και μάχες του 1997, του 1998 ενάντια στην κατάργηση της επετηρίδας, του 2010-2015 ενάντια στις διαθεσιμότητες). Επισιτισμός-Τουρισμός (πληθώρα κινητοποιήσεων, σημαντικών νικών και πρόσφατη κατάκτηση/κατοχύρωση μέτρων ατομικής προστασίας κ.ά.). Εργοστάσια και σωματεία (μισθωτών εκπαιδευτικών, αποκλειστικών νοσηλευτριών κ.ά.) στη Θεσσαλονίκη. Τηλεπικοινωνίες (ιδιαίτερα ίδρυση σωματείων στις μεγάλες εταιρίες Vodafone και Wind). 3. Συμμετείχε/Πρωτοστάτησε στην ανάπτυξη του αντιπαγκοσμιοποιητικού και αντιπολεμικού κινήματος, μέσα από το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, παλεύοντας αυτό να έχει κινηματικά, αγωνιστικά χαρακτηριστικά (όχι εκλογικιστικής συμμαχίας).

δ) Στο κίνημα της απόκληρης νεολαίας τον Δεκέμβριο του 2008. Στον «κοινωνικό πόλεμο» 2010-2012: Κίνημα Αγανακτισμένων

(καλοκαίρι 2011, με πρωτοπόρο ρόλο σε πρακτικά καθήκοντα και ομάδες/επιτροπές οργάνωσης της πλατειάς Συντάγματος, του Λευκού Πύργου κ.ά.) και συγκρούσεις 12ης Φλεβάρη 2012. Μετέπειτα αγώνες (ΕΡΤ, απολυμένες καθαρίστριες κ.ά.). Πάλη για το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα (5 Ιουλίου 2015), υπεράσπισή του ενάντια στην προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ.

ε) Στην πρόσφατη περίοδο: Συνέχιση της οικοδόμησης/αναβίωσης εργατικών σωματείων και επεμβάσεων. Ενίσχυση του ρόλου της ΣΣΠ στα φοιτητικά κινήματα (π.χ. ενάντια στα ιδιωτικά ΑΕΙ). Σταθερή ενωτική πάλη ενάντια σε κρατική καταστολή, ιμπεριαλισμό, πόλεμο.

Συμπληρώνοντας αυτή την πρακτική, καταβάλλοντας μεγάλες προσπάθειες, η ΟΚΔΕ είναι παρούσα σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις μετά το 2012. Γεγονός όχι με σημασία αριθμητικής καταγραφής, αλλά ως έμπρακτη κίνηση προς τη συγκρότηση ενός ανεξάρτητου επαναστατικού ρεύματος, που δεν θα χάνεται στον ακολουθησιμισμό των ρεφορμιστικών κομμάτων ή αστικών σχημάτων.

Σημειώνουμε ακόμα: α) Το πλούσιο έργο των Εκδόσεων Εργατική Πάλη. β) Τη σθεναρή εναντίωση στη λογική/πρακτική του ΣΥΡΙΖΑ ή της εισόδου σε αυτόν (μάλιστα όταν τέτοιες λαϊκομετωπικές πολιτικές βρίσκονταν στο απόγειό τους) – μια πολύτιμη συμβολή της ΟΚΔΕ στην υπεράσπιση της αναγκαιότητας του επαναστατικού κόμματος αντί αδιέξοδων εκλογικιστικών «μετώπων». γ) Η ΟΚΔΕ είναι μια από τις ελάχιστες οργανώσεις που συγκρούονται με τον εκφυλισμένο και εκφυλιστικό αστικό δικαιοκρατισμό («ταυτότητες» κ.λπ.), δηλαδή την αιχμή του δόρατος της ιδεολογικής και ηθικής επίθεσης της αστικής τάξης. Η τοποθέτηση αυτή είναι συνειδητό κομμάτι μιας συνολικής προσπάθειας: Για την υπεράσπιση, μετάδοση, αναβίωση των παραδόσεων του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, χτίζοντας ένα ταξικό μέτωπο ενάντια στην αποσύνθεση και σήψη της αστικής κοινωνίας. Για τη στέρεα συγκρότηση νέων γενιών αγωνιστών, την ανάδειξη μιας νέας επαναστατικής πρωτοπορίας.¹

■ Σταύρος Σκεύος

¹ Τα παραπάνω μπορεί να διαπιστώσει κάθε αγωνιστής του εργατικού κινήματος και γενικότερα αναγνώστης στις εκδόσεις της Εργατικής Πάλης όπως: α) Τα βιβλία Οι παρεμβάσεις της ΟΚΔΕ (στο εργατικό και φοιτητικό κίνημα) και Για μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική. β) Μπροσούρες. γ) Κείμενα συνδιασκέψεων, αρθρογραφία Εργατικής Πάλης κ.ά.